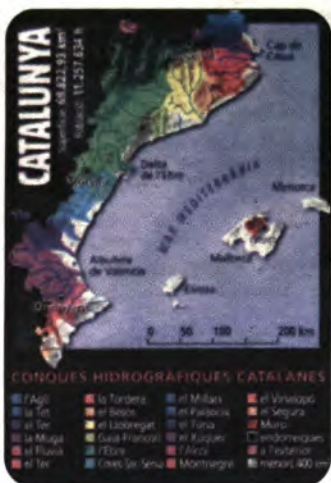

"Creure que un enemic feble no pot fer-nos mal és com creure que una espurna no pot causar un incendi" (Muixarrif ed-Din Saadi, poeta persa). "Res de cofoisme, res de sentimentalismes, res de llacets. Conèixer-nos, esmenar-nos, treballar pel futur" (Pompeu Fabra). "L'admiració és causa determinant d'imitació; i la imitació és un dels agents més actius i generals de la transformació de les societats" (Enric Prat de la Riba). "El talent es forma en el silenci, el caràcter en el corrent del món" (Goethe).

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXIII. NÚMERO 518

1° DE NOVEMBRE DEL 2003

PREU: 2 €

SES SALINES

Fa 3 mesos que en Pasqual Sánchez ha obert la Ferreteria Sa Placeta a la Plaça de l'Historiador Lladó a ses Salines. Tel. 971 649 467

Fa 4 anys que na Maria Magdalena Riera regenta l'Apotecaria de ses Salines. Tel. 971 649 144

Na Francesca Pasqual i na Maria Bonet són les administratives de la gestoria ses Salines al carrer de Francesc de B. Moll del poble. També tenen les Assegurances Mapfre. Tel. 971 649 501

Fa 34 anys que n'Antoni Bonet, amb els seus tres germans regenta la ferreria de ses Salines al carrer Joan March,19. El seu avi Joan va obrir aquesta ferreria l'any 1880 A la foto amb el seu fill Miquel que és la quarta generació de ferrers de la saga dels Bonet. Tel. 971 649 061

En Pere Adrover de s'Horta ven a les places de la comarca de Santanyí. Tel. 971 737 165

Fa 12 anys que n'Agustina Burguera i en Tomàs Garí obriren la Gasolinera de ses Salines. Aquest matrimoni feu feina durant molts d'anys als hotels Ondina i Hispània de s'Arenal. Com que tenien un tros de terra a l'entrada de ses Salines, aconseguiren un crèdit del banc i muntaren la seva pròpia empresa. Tel. 971 649 522

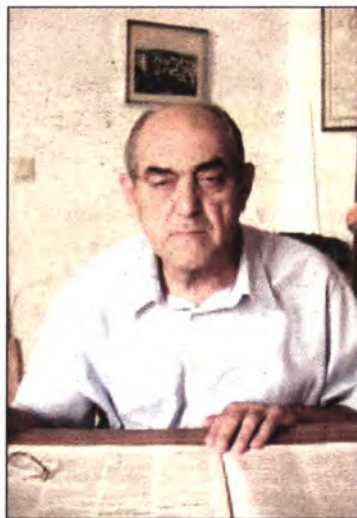

En Josep Burguera de ses Salines te 94 anys i abans d'acabar l'any en farà 95, però encara no s'ha jubilat. Ven caixes de refrescos i begudes al seu magatzem del carrer principal del poble. Mos conta que mestre Joan Fideuà ja en te 98 d'anys, però que ja no surt de casa seva. En Josep Burguera és un exemple per aquesta colla de joves de 60 anys que se jubilen per cobrar de l'Estat. Tel. 971 649 131

PORRERES

Na Turi Montserrat i la seva família regenten el Restaurant Es Centre, al centre de Porreres. Despatxen menús a 7'30 €. Són especialistes en peix fresc pescat per ells mateixos. Tel. 971 168 372

Fa 4 anys que mossèn Joan Rosselló de Felanitx és el rector de Porreres. Disposa d'un consell parroquial que l'ajuda molt i te bones relacions amb els frares de Sant Felip. 971 647 178

Fa un anys que en Pau Joan Cases regenta la ferreria can Batxà al carrer del Pare Molina,9 de Porreres. Tel. 971 166 645

Fa un anys que el matrimoni Sastre Vanel ha obert el Magatzem de Construcció Jaume Sastre al carrer Nou a la sortida de Porreres cap a Vilafranca. Tel. 971 647 102

Aprendre sempre va bé, millorar també, sols cal cercar bé les fonts i establir bé uns axiomes reals: interès per la veritat. Qui cerca i troba les veritats copsa la realitat i qui ho fa és intel·ligent, audaç, gaudeix d'una magnífica panoràmica per a l'acció. Normalment la gent no vol mirar les veritats perquè couen i, doncs, defugen la intel·ligència alhora que la bondat (la intel·ligència és la bondat alerta i viceversa, per més que no ho sembli gaire a primera vista). Ser dolent és simplement no mirar de fer les coses bé, ser drogo, mediocre i gris, ajustadís i llanut, "normòpata", ser mandrós per a la realitat. Fer-se vell és ser incapaç d'aprendre.

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Després de les eleccions autonòmiques, no esperàvem res de bo del nou Govern Balear i el temps ens ha donat la raó. Lo primer fou una extens article amb que ens obsequià El Mundo ara fa un mes i mig en que ens posava de volta i mitja. Jo no sabia perquè, però ara, quan vaig arreglar el llibre per la declaració de l'IVA trimestral ho vaig descobrir: la Conselleria de Cultura ens havia fet una transferència de prop de 12.000 €, cosa que va empenyar-ne a més d'un començant pel Conseller i acabant per n'Antonio Alemany. La segona fou una carta de la Conselleria de Cultura, pregant-nos amablement que "independentment dels compromisos amb l'anterior govern, ens abstinguéssim d'esmentar el suport de la Conselleria a damunt l'Estel". El tercer ha estat que ens han retornat l'exemplar de l'Estel que per subscripció estaven enviant a la Conselleria des del temps en que na Maria Antònia Munar era la consellera. Veurem com acabarà aquesta caça de bruixes contra l'Estel per part de l'executiu del PP.

* Des del diari El Mundo denunciaven que el Govern, "amb diners públics no havien de subvencionar revistes com ela nostra i diaris com el Balears que insulten la Família Real i el president del Govern espanyol".

El Govern Balear, subvenciona a la premsa escrita en català, una trentena de publicacions d'arreu de les Balears, quasi totes de Mallorca, perquè a Eivissa i Formentera no hi ha res en la llengua pròpia i oficial d'aquesta terra que és el català. A Menorca hi ha ben poca cosa, encara que allà se considerin més catalans que aquí. I si algú pensa que hem insultat al Rei o al president del Govern que ens dugui a la barra, i si no que calli i pagui. Perquè escriguerem que el príncep Joan Carles va matar d'un tret al cervell al seu germà Alfonso l'any 1954 (cosa que quasi ningú sap perquè en aquell temps, hi havia una fèrria censura, i no se va dir ni se va escriure, no pensam que això sia un insult, sinó una veritat com un temple.

A propòsit, la revista Brisas, monàrquica fins el moll dels ossos, a l'igual que el seu editor, en Pere Serra, que forma part de la cort del Rei quan ve per aquí, publicava un extens article el dissabte 16 d'agost d'enguany, titulat "ASÍ ERA EL REY HACE 50 AÑOS" on contava els 40 dies que passaren els dos prínceps a Valldemossa a la cel·la de la Cartoixa, propietat de don Jaime de Carvajal y Urquijo, Marqués de Isasi l'any 1953. El príncep Joan Carles de 15 anys i el seu germà de 13 s'integraren a la colla d'estiuejans i valldemossins de casa bona i s'ho passaren d'allò més be aquell estiu, però no tornaren perquè els altres estius tingueren altres activitats, perquè l'any 1956 don Alfonso morí en un "accident", segons la revista Brisas.

* D'accident, res de res. El príncep Joan Carles que tenia 18 anys, estudiava a l'Acadèmia Militar de Saragossa i va passar per Madrid a saludar en Franco, camí d'Estoril on vivien els seus pares.

En Franco li regalà una pistola, i ell tot content, cap a ca seva. I un horabaixa d'aquell estiu, mentre els seus pares feien la sesta els dos germanets estaven tot sols dins una de les sales. El pare i la mare sentiren un tret i anaren a veure que passava. N'Alfonsito estava mort en terra. Volent o no volent, que això només ell ho sap en Joan Carles va matar al seu germà. El conte de Barcelona, pare dels dos, va tenir un disgust de mort, i va fer jurar al príncep que no ho havia fet aposta, el príncep, durant uns dies va pensar en fer-se cartoixa, però el temps va passar i tot se va oblidar. Tot això i més, se pot llegir al llibre UN REI COPA COP, d'ampla difusió arreu de l'Estat espanyol.

Que n'Aznar és un terrorista en grossa escala tampoc és cap insult ni cap mentida. Amb els seus amics Bush i Blair ha envaït l'Iraq amb l'excusa de les armes de destrucció massiva, que no existeixen. Les bombes dels aliats han matat molta gent, i ara moren els malalts d'aquell país, qualsevol malaltia per petita que sia mata per manca de medicines. Els diabètics han mort per manca d'insulina, no hi ha menjar i la gent passa fam i set. La gent mor. Com si no ens recordàssim aquests que tenim 70 anys de la fam que passarem a la postguerra espanyola.

* I llavors, quan algun espanyol cau mort a l'Iraq a mans dels iraquians que defensen la seva terra, diu n'Aznar que els iraquians són uns terroristes i s'ha d'acabar amb ells, i quan els bascos defensen la seva terra, encara que no matin ningú, diu que son uns terroristes i els empresona.

* Aquest món està podrit, amics, algú ho ha de denunciar, cal que la gent se n'adoni..

* De com estan discriminats als mallorquins: N'Antoni Maiol, de Sóller que fou expulsat de la Comandància de la Guardia Civil de Ciutat, quan anà a cercar l'escopeta revisada, per parlar en català, llengua pròpia i oficial d'aquesta Comunitat Autònoma. N'Antoni ha posat una denúncia als jutjats de guàrdia contra aquests servidors de l'Estat que pagam entre tots.

* O el professor de l'Institut de Llucmajor, Jaume Sastre, a qui el pare d'una alumna amenaçà de mort per unes notes que havia posat a la seva filla, llavors li va exigir que li parlàs en castellano, a lo que el professor li va recordar que la Constitució li permetia parlar en català a aquesta terra. Llavors, quan anà a denunciar el fet a la Guardia Civil, li digueren que si no parlava en castellano, no li cursarien la denúncia i hagué d'anar a fer-ho al jutjats de Ciutat.

* En Ramis, que es el delegat del Govern, hauria d'estar empegueit de tenir uns funcionaris tan ignorants i tan prepotents a les seves ordres. Ignorants de la llengua de la terra on fan feina, i prepotents amb la bona gent mallorquina que hi va a demanar ajuda i servei. Ω

ASSOCIACIÓ CRISTIANISME AL SEGLE XXI

Via Augusta 228, baixos — 08021 Barcelona
Tel.: 93 201 37 01 — Fax.: 93 241 25 77

Amb motiu de les *Consideracions sobre els projectes de reconeixement legal de les unions entre persones homosexuals*, publicat per la Congregació sobre la Doctrina de la Fe el passat 31 de juliol, la Junta Directiva de l'associació Cristianisme al Segle XXI vol fer públiques les següents reflexions:

1. Cal abordar l'homosexualitat des d'un punt de vista polític, biològic i ètic.
2. És absolutament inacceptable que la jerarquia eclesial pretingui instrument-talitzar els cristians amb càrrecs de responsabilitat en la vida pública de la societat civil, i que els consideri com a mandatariis seus, obligats a convertir uns determinats criteris morals, presentats com a propis de l'Església catòlica, en norma imperativa per a la totalitat dels ciutadans d'una societat culturalment i políticament plural.
3. Un intent d'aquesta mena només s'entén en el marc ideològic i polític propi dels temps de la cristiandat, en què existia una confusió entre "el poder del papa" i "el poder del cèsar" (cesaropapisme). La tasca del polític catòlic és la de treballar a favor de la col·lectivitat amb actituds que responguin als valors cristians, de cara a aconseguir una convivència pacífica i ordenada entre els ciutadans que tenen escales de valors diverses.
4. Des del punt de vista cristià, no es pot negar als poders públics el dret a obtenir una informació rigorosa sobre l'existència i la situació de les parelles homosexuals i a regular-ne la relació mitjançant la llei, quan la convivència social ho reclami.
5. No és acceptable que el magisteri de l'Església al·ludeixi a l'homosexualitat únicament com un "fenomen moral i social inquietant", sense haver pres prèviament en consideració els aspectes biològics que integren l'orientació sexual. A nivell neurobiològic, ningú de moment no és capaç de donar una explicació de l'homosexualitat; hi ha moltes opinions i no es poden adoptar posicions simplistes. És urgent i necessària una reflexió a fons dels cristians sobre l'homosexualitat. Cal evitar en tot moment que posicions maximalistes i mancades de tot esperit evangèlic obliguin els pastors del demà a demanar perdó pels pecats de l'avui. En tot cas, el cert és que, des del punt de vista tant de la convivència social regulada per la justícia com del comportament cristià, és una obligació moral ineludible refusar tota mena de discriminacions socials i eclesials basades en l'orientació sexual de cadascú.
6. No es pot reduir la família a una forma de convivència fonamentada exclusivament en la unió estable en règim de matrimoni entre un home i una dona. L'Església ha de prendre nota de les noves realitats familiars i assumir-les no com a problema, ni com a atemptat a la família, sinó com una oportunitat per orientar evangèlicament les actituds i comportaments dels afectats per relacions interpersonals relativament noves.
7. No es pot seguir acceptant com a doctrina catòlica l'acolliment a l'homosexual amb la condemna de l'exercici de l'homosexualitat perquè això implica equiparar clarament homosexualitat a pecat. No es pot pretendre, com fa el document, que «es toleri el mal» mentre no passi de l'esfera privada. Podria semblar una hipocresia distingir entre l'homosexualitat com a fenomen privat i la legalització de parelles de fet homosexuals dins l'ordenament jurídic. Ω

Barcelona, 8 d'octubre del 2003

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

AL PRESIDENT COMPANYS RECORDANT LA SEVA MORT

(poema llegit pel seu autor dia 15 d'octubre passat
Flaix Mati de Barcelona a les 8'15 h)

D'haver, potser, guanyat els vostres aliats -
qui tampoc heu ferent tot encertat
i a més d'un tenguéren agraviat-
aquella incivil i malarada guerra
en la que, aquí a la terra,
ens vam veure involucrats;
crec tampoc s'haurien fet present
els fonaments d'un estat català independent.
Abans i més que res fóreu un ciutadà
fidel a un ideal ibèric i esquerrà,
més l'enemic de nostra casa i cultura
donant, ell, prova de molta incultura
i mostrant tenir molt mala vista
feu de vós un símbol separatista.
Seixanta-tres anys han passat aquesta matinada
de tan trista i memorable diada
en que acollíreu la ràfega mortal amb serenitat
i, a la vostra Catalunya, oferíreu la vida amb dignitat.
Tots quants al Principat, les Illes i València
admetem parlar una mateixa llengua sense dolència
dempeus rendim homenatge al vostre exemple, President
i afirmam, una i altra volta, fermament
que tornarem lluitar, sofrir i vèncer constantment.
La nostra terra! La nostra llengua! La nostra gent!

Prudent o imprudent
de ma terra, ma llengua i ma gent
jo he servat sempre la rel
i m'he mantingut sempre fidel. Ω

JOAN ANTONI ESTADES
DE MONCAIRA I BISBAL

6 d'octubre de 1934

APORTAT PER: IORDISURI

Avui fa 69 anys què en Lluís Companys
va proclamar l'Estat Català en un dis-
kurs pronunciat a les vuit i vint minuts
del vespre des del balcó del Palau de la
Generalitat.

A les vuit tocases el President de la Generalitat, acompanyat de tots els membres del Govern, excepte en Decàs, que era a governació, surt al balcó. Esclata una gran ovació. Es senten visques a la República Catalana. A l'últim es fa un gran silenci, i Lluís Companys, a poca distància del micròfon, comença a llegir el seu discurs que passà a la història.

Quan arriba a la frase esperada "... i proclama l'Estat Català..." una gran ovació frenètica i el xiscle esporàdic d'una dona interrompen el discurs. Companys repeteix "... i proclama l'Estat Català dintre la República Federal Espanyola"... L'emoçió d'aquell moment és difícil de pintar. Companys continua. La seva paraula és clara i enèrgica. Acabada la declaració històrica, Companys abandona el balcó i el poble l'aclama. Aleshores Ventura Gassol diu unes quantes paraules: Mentre aquest parla davant la multitud emocionada, Lluís Companys travessa el Saló de Sant Jordi enmig de les abraçades i felicitacions de tothom, que ell accepta sense el més petit gest. Pel camí, a pocs metres del balcó, topa amb un diputat de barba blanca. Aquest el felicita. I Companys amb el rostre seré, enèrgic i suau alhora, diu simplement: Ja està fet! Ja veurem com acabarà. A veure si també direu que no sóc catalanista!

Les seves paraules tenien quelcom d'amarg que ens causa una gran impressió. Lentament Lluís Companys travessa el Saló de Sant Jordi, mentre Gassol acaba el seu discurs. De baix a la Plaça puja una remor. El públic demana que sigui hissada la bandera al balcó principal. És hissada immediatament la bandera de les quatre barres. Se senten algunes protestes. Algú reclama que sigui la bandera estelar. Hi han moments d'indecisió. Però l'ordre concreta, enèrgica i categòrica del President és acatada.

I la bandera de les quatre barres és hissada moments després al balcó principal de l'Ajuntament.

Foren moments de glòria per tots els catalans, però no es va fer justícia al poble català, van venir hores difícils, finalment les forces d'ocupació entraren al Palau de la Generalitat, el comandant Unzué, vermell i suat, amb veu ronca i excitada, pronuncià aquelles paraules que recordarem tota la vida: "¡Catalanes, buenos catalanes! Aquí, comandante jefe de la fuerzas de ocupación del Palacio de la Generalidad ..."

Mentrestant al Pati dels Tarongers els mossos de l'Esquadra lliuraven les armes a l'exèrcit. Molts d'aquells homes ploraven... Eren les sis i pocs minuts del matí del diumenge 7 d'octubre.

Fragments extrets del llibre "el 6 d'octubre tal com jo l'he vist" d'en L. Aymamí i Baudina (ed. Atena - Barcelona 1935). Ω

SENTÈNCIA DEL CONSELL DE GUERRA ESPANYOL CONDEMNANT A MORT AL PRESIDENT LLUIS COMPANYS JOVER

“ En la plaza de Barcelona a catorce de Octubre de mil novecientos cuarenta, reunido el Consejo de Guerra de Oficiales Generales para ver y fallar la presente causa instruida en procedimiento sumarísimo ordinario contra Luis Companys Jover, paisano, oído el Fiscal y Defensor y

RESULTANDO: que el procesado Luis Companys Jover, de 58 años de edad, de estado casado, natural de Tarrós (Lérida) y profesión Abogado, desde su juventud siempre tuvo significación política izquierdista, con cuyo carácter fue elegido diputado varias veces, fundando el Partido de Esquerra Catalana de la que fue Jefe de minoría en las Cortes, proclamando en 1931 y en unión de Macià la República Catalana, llegando después a la presidencia de la Generalidad desde la que en Octubre de 1934 proclamó el "Estat Català", lo que origina su prisión y condena por el delito de rebelión, pena de la que fue amnistiado en el año 1936, volviendo con tal motivo a ocupar la Presidencia de la Generalidad.

RESULTANDO: Que al producirse el Glorioso Movimiento Nacional, el 17 de julio de 1936, el procesado continuó en dicho cargo de Presidente de la Generalidad, oponiéndose decididamente al triunfo del Alzamiento a cuyo fin celebró reuniones en las Consejerías de la Generalidad de las que salió acordado el reparto de las armas que con profusión se hizo a los elementos frente-populistas para oponerse al Ejér-

cito Nacional, dirigiendo numerosas alocuciones alentadoras de la resistencia a la Causa Nacional y encauzando desde la propia Generalidad la lucha animada por medio de órdenes que transmitió a las fuerzas dependientes de su gobierno.

RESULTANDO: Que el procesado no puso remedio para reprimir los desórdenes, crímenes, asesinatos, robos, saqueos y depredaciones de toda clase, a que los elementos izquierdistas se dedicaron y que no sólo los toteró sino que con actuación más bien fueron favorecidos y alentados.

RESULTANDO: Que el procesado presidiendo el Gobierno de la Generalidad legisló ampliamente en toda clase de materias, inspirándose siempre en el afán de conseguir el triunfo de las izquierdas, llegando en este orden a incluso asumir facultades que nunca le correspondieron, organizando milicias armadas, con nombramientos expresos de Jefes militares, organización de la Industria de guerra, declaración de Plaza bloqueada de la de Barcelona, creación de Tribunales Populares, con distribuciones y nombramientos de funcionarios judiciales en consonancia con sus ideas políticas, organizando las patrullas de control a las que dispuso tal protección, no obstante los crímenes que cometían, que incluso hizo pasar, a su disolución, muchos de sus componentes al Cuerpo de Mozos de Escuadra, mantuvo inteligencia con organizaciones extranjeras favorecedoras de la rebeldía y finalmente dispuso incautaciones e

intervenciones de bienes y bancarias.

RESULTANDO: Que huido a Francia el procesado, ante el avance de nuestras fuerzas, en dicha nación vecina continuó usando el título de Presidente de la Generalidad, haciendo propaganda de todas clases y manteniendo relaciones políticas con otros huidos con el fin de entorpecer al Gobierno Nacional.

ECHOS PROBADOS

Vistos los autos siendo Vocal Ponente el Auditor de Brigada, don Adriano Coronel Velázquez.

CONSIRERANDO: Que asumido el poder legítimo del Estado por las Autoridades Militares que a partir del 17 de julio de 1936 se alzaron en cumplimiento de la misión atribuida al Ejército en su Ley constitutiva de defender la Patria contra enemigos tanto exteriores como interiores, que significaban los partidos y el llamado gobierno del Frente Popular, y que surgido así el Nuevo Estado, la oposición armada contra el mismo origina la rebelión definida en el artículo 237 del Código de Justicia Militar.

CONSIRERANDO: Que del expresado delito es responsable en concepto de autor el procesado porque los hechos que la Sentencia declara, ponen de manifiesto que los realizó en notoria compenetración ideológica con los propósitos perséguídos en la rebelión y para la consecución de los fines de ella por lo que incurrió en la responsabilidad que determina el citado artículo 237 en relación con el nº 2 del 238 del expresado Código de Justicia Militar.

CONSIRERANDO: Que concurren en este caso, además de la destacada personalidad del procesado por el cargo que desempeñó, las circunstancias agravantes de trascendencia del delito y el daño causado con relación al servicio a los intereses del Estado y a los particulares a que se refiere el artículo 173 del Código Castrense.

CONSIRERANDO: Que toda persona criminalmente responsable de un delito o falta lo es también civilmente, VISTOS los artículos citados y los demás de general aplicación, así como el número 2 del Grupo 1º del anexo a la orden de 25 de enero de 1940 (B.O. número 26) y Ley de Responsabilidades Políticas de 9 de febrero de 1939.

FALLAMOS, que debemos condenar y condenamos al ex-Presidente del disuelto Gobierno de la Generalidad catalana, Luis Companys Jover, como responsable en concepto de autor por adhesión del expresado delito de rebelión militar, a la pena de Muerte con accesorios legales caso de indulto y expresa reserva de la acción civil o responsabilidad de igual clase en cuantía indeterminada. Lo que por esta nuestra sentencia juzgando, pronunciamos, mandamos y firmamos Manuel González, Federico García Rivera, Fernando Giménez Sáenz, Rafael Latorre, Gonzalo Calvo, José Irigoyen y Adriano Velázquez”.

Els patriotes catalans i catalano-parlants amb Ràbia Forta no ho oblidarem mai. Ω

BISBES MALLORQUINS

D'INCA REVISTA

Són moltes les il·lusions que s'han obert, per a la nostra Església mallorquina, després de la mort del Bisbe Teodor (18.05.03). Sobretot en vistes a que sigui un mallorquí el nou pastor de la diòcesi. Això ens ha duit a mirar un poc la nostra història

En el segle XIX tinguérem un floret d'episcopats de clergues mallorquins: **Bernat Nadal i Crespi** 1795-1818; **Miquel Salvà i Munar** 1851-1873; **Mateu Jaume i Garau** 1875-1886. De fet el dos darrers ja eren bisbes, i quan La Seu de Mallorca quedava buida, venien a ocupar-la fins a la mort, que era el que llavors es feia. Aquí també hi hauríem d'afegir el Bisbe **Joan Antoni Puig i Montserrat** 1813-1894, felanitxer i menoret franciscà exclaustat, qui l'any 1871 fou presentat pel Govern Espanyol per a Bisbe de Puerto Rico, i allà va romandre regint aquella església fins a la seva mort.

A la mort de don Mateu Jaume i Garau (1886) no hi havia cap bisbe mallorquí, per això es pensava que en ferien un, però va passar el que ara n'hi ha molts que diuen que passarà, que faran un bisbe mallorquí per a una altra diòcesi, i aquí duran un bisbe que ja tingui experiència. Així don **Joan Maura i Gelabert**, que era el Vicari Capítular en La Seu Vacant mallorquina, fou fet bisbe d'Oriola, el mateix 1886 i pocs dies després es conegué la notícia que Jacint Maria Cervera i Cervera, valencià que havia tingut problemes per Canàries, i es trobava per València, fou nomenat per a Mallorca, on hi romangué fins a la seva mort l'any 1897.

Quan morí Cervera es pensava que Maura vindria a Mallorca, però no va ser així, ell restà a Oriola fins a la seva mort l'any 1910, i es donà el fet que tots els Rectors i Vicaris in capite de Mallorca, signaren un escrit demanat que Mn. Pere Joan Campins i Barceló, aleshores Vicari Capítular, fos el nou Bisbe de Mallorca. I les coses van anar bé i amb aquest pontificat encetam el nou segle XX.

Pere Joan Campins i Barceló 1898-1915 Pontificat paradigmàtic per a la nostra història eclesial. Era el moment del Romanticisme, la Renaixença ho embolcallava tot. Es va saber envoltar de bons col·laboradors i la nostra Església es renovellà de bona manera.

Gabriel Llompert i Jaume, qui havia nascut a Inca l'any 1862 i que l'any 1917 havia estat consagrat Bisbe per a regir l'Església de Tenerife, l'any 1922 passà a Girona i l'any 1925, quan Rigobert Domènech i Valls, de Mallorca passà a Saragossa, arribà a La Seu mallorquina que pogué regir molt poc temps, ja que morí als 66 anys, dia 09.12.1928

Josep Miralles i Sbert fou qui el substituï. Aquest prevere havia nascut a Palma l'any 1860, l'any 1914 havia estat consagrat bisbe de

Josep Miralles i Sbert

Lleida on hi romangué fins l'any 1925, que passà com Bisbe-Coadjutor de Barcelona per esdevenir-ne titular d'aquella Seu l'any 1926. Passà a Mallorca l'any 1930 regint la nostra Església fins a la seva mort (1947). A partir d'aquí sols hem tingut bisbes arribats de fora: Joan Hervàs i Benet (1948-1953) Jesús Enciso i Viana (1953-1964) Rafael Álvarez Lara (1965-1972) i Teodor Úbeda i Gramage (1973-2.003)

A més d'aquests mallorquins que han estat bisbes residencials a Mallorca, n'hi ha tot un grapat que ho han estat en l'ampla Església de Déu: Ja hem parlat de Joan Maura i Muntaner a Oriola. Cronològicament per ordenació episcopal venen: Mns. **Mateu Colom i Canals**, solleric, qui fou ordenat l'any 1921 com Auxiliar de Toledo i posteriorment va ser el Bisbe d'Osca. Quan es proclamà la Segona República passà a viure a Sóller i allà va finir l'any 1933. Malgrat haguera estudiat al Seminari de Mallorca, va passar a l'Ordre dels Agustiniens, per terres americanes treballà com secretari particular del qui fou Nunci també a Espanya, Mn. Ragonesi.

L'any 1923 era ordenat també bisbe el fill de Santa Eugènia **Mns. Joan Sastre i Riutort**, dels Paüls, qui regí la Prelatura de San Pedro de Sula fins a la seva mort, l'any 1949.

L'any 1927 era ordenat Bisbe per a l'Església de Vic el Missioner dels SS.CC., el santamari P. **Joan Perelló i Pou**, Superior General d'aquesta Ordre mallorquina des de l'any 1907. Allà finà l'any 1955.

Bartomeu Pasqual i Marroig és el prevere ciutadà que l'any 1936 fou nomenat Bisbe per a l'Església de Menorca. Passada la guerra va poder prendre possessió d'aquella Seu, el qui havia estat Secretari del Bisbe Campins i Rector del Seminari de Mallorca.

L'any 1960 fou anomenat bisbe per a la veïna illa d'Eivissa el Vicari General de Mallorca, **Mns. Francesc Planes i Muntaner**, qui després de regir aquella Església es pogué retirar altra vegada a Mallorca, on morí l'any 1985.

Els PP. Franciscans de la T.O.R. emprengueren la tasca missionera en la Prelatura de Huamachuco (Perú). Això comporta que el cap d'aquella Prelatura tingui també el Ministeri Episcopal, per tant per aquella Església han estat ordenats Bisbes: **Monsenyor Damià Nicolau i Roig** (1961-1981), el Bisbe Damià que llargs anys residí al convent franciscà inquer, i **Mns. Sebastià Ramis i Torrens**, franciscà llubiner, qui havent regit com Prelat aquella Església des que es jubilà Mn. Nicolau, l'any 1991 fou ordenat Bisbe per aquella Església, *i ara és l'únic mallorquí Bisbe.*

Miquel Montcadas i Noguera

Miquel Montcadas i Noguera, capellà nascut a Muro l'any 1921 fou ordenat per a la veïna Església de Menorca l'any 1968. on residí fins l'any 1977 en que passà a Solsona, on morí sobtadament l'any 1989.

Dotze són els mallorquins que durant la passada centúria han exercit el ministeri Episcopal per a la Santa Església de Déu, que aquesta nova centúria es vegi també vestida per altres mallorquins que tant aquí, com a terres llunyanes també vagin enfortint l'Evangeli de Jesús, amb aquest Ministeri, que ara desitjam per a un dels nostres clergues i per aquesta Església de Mallorca. Ω

Pere Fiol i Tornila
Rector de Muro

Catalonia loves, love catalonia

La Plataforma per la Llengua presentarà la gran festa que ha organitzat per donar la benvinguda als estudiants d'intercanvi que han arribat a les universitats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. La festa té un doble objectiu; d'una banda, que els nousvinguts se sentin acollits i oferir-los la oportunitat de començar a conèixer la nostra cultura, i de l'altra, implicar la societat catalana en l'acollida dels qui vénen a viure entre nosaltres.

La Plataforma per la Llengua vol que la societat catalana entengui que l'intercanvi cultural serà positiu només si és sincer i, doncs, que no hi ha motius ni per amagar la realitat lingüística del país ni perquè cap professor de les nostres universitats es vegi forçat a deixar de fer les seves classes en català. Mitjançant l'organització de la festa es volen llençar propostes perquè tota la societat, les entitats i les institucions assumeixin la importància de definir i defensar una situació sostenible i respectuosa amb la nostra realitat, considerant que la llengua i la cultura són sempre un valor afegit a donar i a mostrar.

Lloc de presentació: Auditori de l'edifici Rambles de la UPF (Rambles 30-32, 1r pis).

Data: dimarts, 14 d'Octubre de 2003

Hora: 12h del migdia

Intervencions:

Miquel Strubell, sociolingüista i professor de la Universitat Oberta de Catalunya, que parlarà de com afecta la mobilitat d'estudiants en el procés de normalització lingüística del català, i quines actuacions s'han de dur a terme per assegurar-nos que l'intercanvi sigui respectuós amb la nostra realitat cultural,

Albert Pla, membre de la comissió permanent de l'Institut Joan Lluís Vives i delegat del vicerectorat de relacions institucionals i de política lingüística de la UPF, que parlarà de la situació de la llengua a les universitats i de quins recursos ofereixen als estudiants que vénen de fora,

Jordi Pujol i Nadal, autor de la guia Bcn.jouth, que explicarà què el va motivar a escriure la guia, la realitat dels erasmus (amb quines expectatives vénen, quins són els seus interessos, com viuen la nostra situació lingüística...) i quin creu que hauria de ser el paper de les universitats en aquest tema,

Anna Cortils, de la Plataforma per la Llengua, que explicarà perquè vam decidir fer la festa, qui hi actuarà, què n'esperem i quines són les actuacions que creiem que haurien de tenir tant les universitats com l'administració.

Aquesta festa s'ha pogut organitzar gràcies a la col·laboració del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, de la Secretaria General de la Joventut, de la Xarxa d'Universitats Institut Joan Lluís Vives, Barcelona Centre Universitari, Regidoria de la Dona i Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, Universitat de Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, Universitat Politècnica de Catalunya, Universitat Pompeu Fabra i Universitat Ramon Llull. Ω

Barcelona, a 9 d'Octubre de 2003

Plataforma per la Llengua

93 321 18 09

BLOC NACIONALISTA I PROGRESSISTA

Les darreres setmanes hem pogut veure un cert moviment de recuperació de l'activitat política en les files dels partits que podem englobar en el terreny del nacionalisme autocentrat -és a dir aquell que no depèn directament de l'obediència cega a les ordres emanades des de les centrals polítiques de Madrid-, i també en el camp del progressisme.

Les iniciatives d'Unió Mallorquina i d'Esquerra Republicana pel cantó del nacionalisme autocentrat i d'Esquerra Unida pel costat de la línia més pròpiament progressista i d'esquerres, deixen entreveure una profunda preocupació per l'actual marc de representació política a nivell autonòmic i estatal. En qualsevol cas, totes les iniciatives passen per la necessitat de posar en marxa un procés que pugui acabar amb la configuració d'una àmplia coalició electoral a les properes eleccions espanyoles que permeti la consecució de representació al congrés dels diputats i la corresponent veu per defensar els interessos propis de les illes Balears i Pitiüses, deixant només de banda el Partit Popular (no pot ésser-hi) i el Partit Socialista (no vol ésser-hi).

No es pot dir que aquesta línia de conjunció política sigui una novetat, ja que els contactes entre partits que no són d'obediència centralista han estat constants des de les espanyoles de 1993, però ara s'han fet amb nous plantejaments motivats per una situació que m'atreuira a qualificar d'altament greu per a la pervivència d'un projecte polític que compta amb el suport de desenes de milers de ciutadans, tot i que mai no ha arribat a quallar en un procés d'acció conjunta que podria resultar molt engrescador i tal vegada podria trencar amb l'actual marc aparentment inamovible de representació política.

En el cas d'Unió Mallorquina, necessita imperiosament desmarcar-se del PP pràcticament a qualsevol preu, ja que dona suport a un Govern de les Illes que té un perfil tècnic i de gestió que s'aproxima molt als valors polítics que ha explotat UM des del govern del Consell de Mallorca i que li han permès importants rèdits electorals. La seva "oferta" al PSM i a ERC per constituir una societat electoral de cara a les properes eleccions espanyoles no deixa de ser un intent clar en la via de la consecució de l'equidistància que tan bon resultat els ha donat fins ara i que ja han intentat fer visualitzar mediàticament amb la participació en el passat Alderdi Eguna en el País Basc i en el suport manifestat al pla de pau i d'impuls polític del president Ibarretxe. UM juga amb l'avantatge que sap que no serà demonitzada pel PP: hi ha en joc el govern del Consell i diferents batlies, a la vegada que el posicionament dels mallorquinistes en una àrea política més distant els permet comptar amb un soci més valuós que si es tractés d'un altre partit aparentment més afí.

Esquerra Unida ha fet una proposta que combina les polítiques socials i territorials més marcadament progres-

sistes amb la inclusió parcial dels principis polítics dels partits nacionalistes autocentrats, cosa que la converteix en teòricament assumible per la resta de partits convidats a afegir-s'hi (EV, PSM, ERC).

Esquerra Republicana juga la carta de la constitució d'una àmplia plataforma cívica constituïda per persones sense militància política rellevant però ben conegudes i reconegudes per la seva trajectòria personal i pública. ERC probablement s'adheriria com a partit a un projecte d'aquestes característiques, amb el benentès que seria obert a tots els partits que s'hi volguessin afegir, de manera que només s'ha de suposar que s'auto-descartarien els que deuen obediència a Madrid: PP i PSOE. Una Plataforma d'aquestes característiques és l'única possibilitat d'aixoplugar davall un mateix paraigua partits tan distanciat ara mateix com UM i EU-EV, però també s'endeuina com l'única via per "dur" els extrems ideològics cap a posicions més moderades que puguin facilitar acords futurs que puguin tenir efectes semblants a la coalició basca EA-PNB que ha centrat el PNB via Eusko Alkartasuna i ha permès la participació d'Esquerra Unida en el govern basc d'Ibarretxe.

El Partit Socialista de Mallorca és sens dubte el punt de referència en tot aquest procés, alhora que també és el partit que aparentment ho té més difícil tant si es tracta d'optar per la via pactista com per la tradicional dels nosaltres sols, sobretot perquè el pragmatisme que el va dur a governar vuit anys el Consell de Mallorca de bracet amb UM i els quatre anys del govern Antich li han reportat la pèrdua d'un diputat autonòmic cada legislatura a favor del partit presidencialista: UM primer i el PSOE després. Malgrat tot, saben que sense la seva presència activa les iniciatives pactistes són gairebé paper mullat i que en tot aquest procés només poden confiar en ERC, donat que sempre poden interpretar les "ofertes" d'UM i d'EU com una tàctica hostil que cerca més la seva desintegració que no l'enfortiment de l'espai nacionalista o progressista.

Comptat i debatut, estam davant un marc polític en què predominen els tons propis de qualsevol precampanya electoral i que compta amb tot un seguit d'iniciatives que probablement acabaran en paper de diari, sobretot perquè són moltes les reticències, massa la desconfiança, abundants els sentiments de vexació i d'agressió i excessius els casos de filies i fòbies que poden fer anar en orris uns acords que en qualsevol cas redundarien en benefici de la nostra terra i de la nostra gent. Tot passa per posar el país en primer pla, per donar la veu als ciutadans i deixar els partits com a eina instrumental per aconseguir uns objectius que es presenten com a bons i legítims. Ω

JOSEP SERRA,
SOCIÒLEG

Acomiada per parlar en català

INFORMA: GUILLEM

La professora Helena Bosch ha estat acomiadada d'una escola concertada de Barcelona per dirigir-se al gerent, directora,... per parlar en català quan ells li parlaven en castellà. Ho diu així:

Sóc professora de secundària. Aquest juliol l'Acadèmia Centre Català Comercial, una escola concertada de Barcelona, em va contractar per donar classes al Cicle Formatiu de Grau Superior d'Educació Infantil, dirigit a alumnes que volen treballar en llars d'infants.

Després d'haver estat treballant al centre durant dues setmanes, el 10 de setembre el gestor de l'escola es va reunir amb mi. El primer que em va dir va ser que l'únic problema que trobava era que no em "passava mai al castellà" i que la majoria d'alumnes serien castellano-parlants. Jo li vaig respondre que faria millor les classes en català i que mentre els alumnes m'entenguessin no hi veia cap problema. En aquell moment, el gerent em va recordar la meua posició de subordinada, cosa que implicava, segons ell, l'acceptació del règim lingüístic que se m'imposés. La reunió es va acabar deixant-me ben clar que la meua continuïtat a l'escola depenia de l'esforç que jo fes per ensenyar en castellà.

Al cap de dos dies, sense ni haver-me donat la oportunitat de fer un sol dia de classe, em lliuren la carta de rescissió del meu contracte. Com que estava en període de prova no van haver de donar-me cap explicació, però és evident que la meua actitud davant la seva política lingüística hi va tenir alguna cosa a veure.

Em pensava que a Catalunya, després de 25 anys de democràcia, es podia ensenyar en català amb tota normalitat, més encara en una escola concertada, pagada per tots els contribuents.

Helena Bosch i Navarra
Barcelona

Re: Acomiadada per parlar en català

Indi, el 13 d'Octubre a les 10:17

Bé, em sembla que aquí cal una denúncia immediata a:

- 1) CCOO i UGT de Catalunya que sempre subscriuen els compromisos lingüístics pel català
- 2) La Generalitat, no sé si al departament de Política Lingüística o el què sigui.
- 3) La CAL i la Plataforma.

Dubto que serveixi per res però com no fotem el crit al Cel ho tenim ben negre, gent.

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Indiana, el 13 d'Octubre a les 10:55

Això és una vergonya!!!

Com és que els mitjans de comunicació no se'n fan ressó??

Per altra banda, Helena Bosch, em sap greu que hagi perdut la feina, però et felicito per les teves conviccions. Tant de bó cada cop hi hagi més gent capaç de reaccionar així davant l'opressió!!

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

EmuladorQ, el 13 d'Octubre a les 12:22

Simplement vergonyós. Talment com si encara fóssim al franquisme (bé, de fet som al neofranquisme del PP).

I, am més, a Barcelona. M'afegeixo a les felicitacions a la senyora Helena Bosch i Navarra, per haver defensat les seves conviccions i per ser, en definitiva, una persona íntegra.

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Anònim, el 13 d'Octubre a les 13:10
Tot el meu suport per a l'Helena.

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Anònim, el 13 d'Octubre a les 13:23
CENTRE CATALA COMERCIAL
933 525 658

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Defensor

Adreça web...

<http://www.xtec.es/centres/a8033638/indice.htm>

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Llamp,

Helena Bosch,

Un altre nom a la nostre capelleta.

Estic amb en Indi. Cal protestar als Sindicats (és un cas clar de discriminació com el d'aquella pobre professora de proves de selectivitat; és un clar cas de mobbing -tant en boga avui dia-; i es una mostra més del menyspreu que, "a casa nostra", pateix la nostre llengua. I dieu què és un centre concertat??

Escolteu. L'hereu vol tocar poder o no? doncs també canya per aquí.

Calen adreces d'entitats de diaris d'organismes i al Centre, sisplau que canviï el nom.

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

I SI NO ENS FEM VALDRE, EL QUE HAUREM DE PATIR

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Noicat, el 13 d'Octubre a les 16:16

Jo també penso que cal denunciar-ho al màxim possible i com més estaments millor. El ressò sorgirà a partir del mullader que s'ocasioni.

És curiós que la pàgina web la tenen en català. Això de Centre Català Comercial...no vol dir allò dels cursos CCC? Potser és casualitat de sigles i potser m'equivoco.

Res, a muntar-los un ciri de cal déu, fins i tot si no serveix de res.

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Ei gent, cal passar a l'acció. Creo un fòrum i així decidim per on tirem. Som-hi!

Respondre

Re: Acomiadada per parlar en català

Felicitats Helena per no haver-te venut!

El més curiós de tot és que a la seua pàgina uep no hi ha res en castellà!!!

Una altra cosa, algú té el correu-e d'aquesta gent? M'agradaria enviar-los uns quants missatges de protesta :-)

Atac al Casal Jaume I de Cullera

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Bismut, el 15 d'Octubre a les 0:52
Collons no sé què passa que se'm tallen els escrits grrrr
a cagar que tinc son. bona nit

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

EmulatorQ, el 15 d'Octubre a les 13:05
Ignorància i vandalisme, quina gran barreja.

Aquests sí que són un autèntic "Eix del Mal"!!
Apa, Aznar i PPistes, condemneu aquests atacs!

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Noicat, el 15 d'Octubre a les 1:31
Bismut, em sembla que has d'anar a fer ones, et veig fatal xiquet! :-)

El que han de fer els d'Acció Cultural és inaugurar casals a cor què vols i al major nombre possible de municipis fins que al final esdevinguin casals realment escampats i cohesionats dins del territori.

No esteu sols, companys valencians!

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Boikot, el 15 d'Octubre a les 2:21
Hostia puta! ja sabia jo que la van atacar, abans que ixerà la notícia. Jo vaig estar en la presentació. Estava a goma gom de gent. Vaig sentir el discurs d'Eliseu Climent a la tècnica del casal, que la germana es amiga de l'Oriol hehehe. Després va parlar l'alcalde de Cuell-

ra (del PP) i parlava de que buscarem l'identitat .. si si però no la teua ninot? I no m'estranyat els atacs! Això vol dir que ens tenen por, que estem fent les coses bé. I la Ribera Baixa sempre anirà obrint pas. Aleshores noicat no et preocupes.. que sabem que no estem sols, ens tenim uns als altres... i els de Sueca comenem aquest atac. A vore si que dem els de Cullera i els de sueca un dia i ens anem a ensenyar a pintar hehe.

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Anònim, el 15 d'Octubre a les 9:33
M'agradaria disposar del discurs de l'alcalde. Crec que seria molt interessant com un alcalde del PP defensa la recerca de la identitat.

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Tomies,
Aquests blavers en lloc de tirar pintures per les façanes de la llibertat haurien d'anar a pintar fang.

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Anònim, el 15 d'Octubre a les 14:11
Aquests blavers no entenen res de res, catalans ho som tots els de parla catalana. Ell no ho són de catalans a més de valencians?. o volen una València castellanitzada?, de segur que sí... Quina merda tios!!

[Respondre](#)

Això rutlla noi!

Anònim, el 15 d'Octubre a les 15:57

Lluny d'actituds de por o d'odi, hem de reconèixer que els enemics ens temen, ens temen perquè veuen els PP.CC. com una cosa REAL, sinó políticament, almenys cultural i lingüísticament.

Tots aquests atacs posen de manifest que anem pel bon camí, que, malgrat 300 anys de repressió, ignorància i botiflers, la gent seguim creient en la nostra terra i cultura.

Endavant gens de Cullera, força, trempera i no us deixeu acovardir per quatre blavero-feixistes espanyols.

La unió entre nosaltres ja no el poden ni negar els feixistes! !!*!!

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Anònim, el 15 d'Octubre a les 18:01
No crec que ataquen els casals Jaume I perquè creguen que la idea dels PPCC siga possible, de fet crec que ho consideren més impossible que nosaltres mateixos.

El que passa és que a València hi ha un sentiment d'inferioritat cap a Catalunya (també cap a Madrid) i la idea del valencià com un dialecte del català, etc. els horroritza. Això sense comptar que són uns ignorants que no tenen ni idea d'història.

El tema de sempre ... els que som de València ja hi estem acostumats (molt trist haver-se d'acostumar d'altra banda...).

Una valenciana exiliada a Barcelona.

[Respondre](#)

Re: Atac blaver al Casal Jaume I de Cullera

Anònim, el 15 d'Octubre a les 19:04
Exigim que ho pague l'alcaldia; a veure la seva identitat.

Companys el futur es nostre. Endavant amb la cultura. Ω

Quan encara no feia una setmana que s'havia inaugurat el Casal Jaume I de Cullera, divendres passat els membres del Col·lectiu Vinatea, una organització secessionista lingüística vinculada al Grup d'Acció Valencianista (GAV), ja va fer destrosses a l'exterior de l'immoble.

El Casal que va inaugurar-se el passat 8 d'Octubre, amb més d'un centenar d'associats, va aparèixer la matinada de dissabte amb la façana plena de taques de pintura i escrits signats pel Col·lectiu blaver comentat anteriorment.

Els responsables del Casal van presentar una denúncia a la Guardia Civil, però no tenen massa esperances en que hi hagi cap evolució de la mateixa, perquè el fet que les destrosses estiguin signades no suposa cap implicació contra el Col·lectiu blaver.

Que no se'n cansen mai de donar pel sac??? segur que són d'aquells que quan convé fan servir el castellà...és a dir, sempre.

una curiositat pels que diuen que el català no té res a veure amb el valencià. fixeu-vos amb la fotografia de la notícia: fora catalanistes de Cullera

ignorància=feixisme

salut i llengua

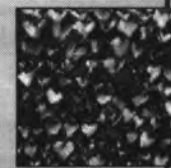
[Respondre](#)

NATURE BOY

NOI DE LA NATURA

Autor: Eden Ahbez/ Cantat per Sarah Vaughan, Abbey Lincoln, etc.

SARAH VAUGHAN.

There was a boy,
a very strange, rejected boy,
they said he wandered very far, very far,
over lands and sea,
a little shy
and sad of eyes,
but very wise was he.
And then one day
a magic day he passed my way
and we spoke of many things
fulls and kings
and this said to me:
"The greatest thing
you ever learn
it's just to love
and below in return".

Hi havia un noi,
un estrany i menyspreat noi,
van dir que rodà món molt lluny, molt lluny,
més enllà de terres i mar,
una mica tímida
i tristes els ulls,
però ben savi era.
I llavors un dia,
un dia màgic passà pel meu camí
i parlàrem de moltes coses
gent i reis
i açò em digué:
"La major cosa
que mai aprens
és tot just estimar
i ser estimat com a torna" Ω.

La batalla per la III República està en l'ensenyança

Durant molt de temps se pretenia que les referències al passat prenguessin forma solament en la Guerra Civil, s'excloïa la discussió sobre els valors de la República, i s'ignorava la dictadura com si fos un estrany parèntesi del que no hi hagués necessitat de fer balanç. Aquest allunyament proposat per la dreta franquista i recollit sense polèmica per l'esquerra a la mort del dictador permeté unes formes de vida democràtiques, nascudes de manera artificial, com si no tingueren un origen concret.

Fou un gran trauma de l'esquerra. La disgregació i quasi aniquilament dels sindicats obrers, el silenci absolut imposat sobre l'Espanya de l'exili, l'ocultament dels presos, represaliats i torturats per la dictadura, el silenci sobre la lluita per les llibertats dels guerrillers i de tota la resistència. En suma, la negativa explícita dels representants polítics de tota la societat espanyola a acceptar el seu legat històric, excepció feta en part entre els nacionalistes bascos i catalans que per tenir al seu si partits forts de dreta democràtica no veien cap raó, ni electoral, ni profunda, per a renunciar al seu legat històric de lluita i resistència a la dictadura.

El resultat fou una societat fràgil que immediatament va dur al Govern a un partit socialista sorgit del no res i que

creixé descomunalment per mètodes artificials. Recordem que a tots els exigia, de forma matemàtica, adherir-se al Partit Socialista per tal d'obtenir la seva plaça. Així se feu créixer el PSOE de forma artificial. El resultat final: la catàstrofe que tots coneixem: un PSOE aniquilat per la seva política econòmica arribista, neoliberal, per la seva corrupció extrema, els seus militants d'imprompta autoritària, els seus dirigents incapaces i els seus votats fastiguejats de l'engany.

Arribà la dreta al poder cercant una imatge de no continuïtat amb el franquisme. Per això, els dirigents e limitaren a jubilar a tots excepte el vell cabdill Fraga i llegir-se un manual d'hàbits democràtics importat dels partits dretans europeus i dels consultors nord-americans. El rostre nou s'anomenava José Maria Aznar i López i presumia de representar una dreta democràtica no heretada del vell passat dictatorial: Mentrestant, obligat per la precarietat d'un govern en minoria, hagué de rebre el tutelage dels nacionalistes catalans i bascos.

Ara anam comprenent. La dreta ha fracassat en la seva acció política al no saber-se integrar amb comoditat en un sistema cívic, democràtic i laic. Enrocada en la seva tradició natural franquista, autoritària, nacional-catòlica i patriòtica, no ha superat la prova de foc de governar per transformar i transformar-se.

Perquè la societat sobre la que actua aquesta dreta no és ja la de la dictadura, és una societat urbana, europeitzada, globalitzada i integrada en el sistema laboral neoliberal inestable, oportunista, desintegrador i desproporcionalitzat, amb contínues ofertes, encara que a la baixa.

Mentrestant, l'esquerra, escarnida i menyspreada per les corrupcions i prepotència emprats pensava que les arrels democràtiques heretades de la lluita contra la dictadura no eren rendibles electoralment. El divorci fou tràgic. La societat marxant per un costat i l'esquerra per l'altra. La seva por a recollir l'herència de la tradició democràtica, civil i laica que la societat començava a recomposar, tenia el seu origen en problemes de pur oportunisme electoral. Se perdria el centre social? Entendrien alguna cosa les noves generacions? Serien acusats de revengisme històric? Sorgiria l'exigència republicana i trabucaria el seu bon enteniment amb la monarquia?

Ara l'esquerra necessita incorporar el seu passat per tal de mostrar a tota la societat la seva grandesa, els seus veritaders valors, el pes que representa heretar l'enorme càrrega moral i cívica de la II República, i oposar-lo amb dignitat a l'oprobri del passat feixista de la gran dreta espanyola. Aquesta batalla te dos camps d'actuació: la documentació i la educació, la pedagogia.

La primera irrefutable: els arxius ocults i ocultats. La segona: La pedagogia. Cal donar les claus d'una educació cívica, democràtica i laica de la jove generació ignorant de les seves arrels, una generació a la qui s'ha d'ensenyar a sentir-se hereva de la II República i de les profundes tradicions llibertàries i socialistes. El discurs ha de ser una lliçó de civisme i respecte als valors democràtics, de la importància dels valors llibertaris i socialistes construïts durant quasi dos cents anys de lluita social, de llibertat de consciència, de laïcisme, de solidaritat.

Quines foren la majors i millors aportacions de la República? Sens dubte, l'escola i l'esperança de les classes treballadores en un futur diferent. I el fet extraordinari que la societat entera estigués profundament dirigida durant uns pocs anys pel poble, que els intel·lectuals i les professionals el servissin per primera vegada en la història ni el menyspreessin i intentassin manipular-lo, que la societat entera anàs cap al futur de la mà dels ideals populars de

justícia i llibertat. La batalla està en l'ensenyança. Ω

PERE FELIP I
BUADES

El dia 26 de setembre vaig ser testimoni de com un grup de vuit cap-rapats apallissava dos immigrants d'origen àrab a l'estació de ferrocarril de Sarrià. Durant uns vint minuts, els skins van terroritzar els passatgers del tren, que romania aturat a l'estació. El personal de seguretat i, després, la Policia Nacional, van calmar-los amb bones maneres, com qui consola el seu fill després d'haver perdut un partit de futbol.

Dues setmanes abans, els actes organitzats a Castellar del Vallès i a Sabadell per la Diada, van ser horrorosament boicotejats per grans grups d'aquests joves d'ideologia feixista. Està provat que la Guàrdia Civil, lluny de detenir-los i tal com si estiguessin de part seva, va carregar salvatgement contra els assistents als actes, en tots els casos. No puc evitar preguntar-me quin estrany procés de putrefacció ha patit i està patint la nostra societat per tal que es permetin aquestes manifestacions de violència i de pràctica de la xenofòbia. Els violents són protegits per les forces de seguretat i les víctimes són apallissades per aquestes. No hauria de ser del revés?

Quan un tren ple de persones no s'atreveix a aturar vuit marginats que estan pegant dos immigrants o quan un centenar d'aquests individus és capaç d'assetjar un poble i aturar les seves celebracions, és hora de preguntar-nos sobre quins valors s'assenta la nostra societat. El resultat pot ser depriment,

L'era del terror

INFORMA: XUNGUE

però potser ens servirà per començar un canvi que ens apropi a la decència.

Albert

Re: L'era del terror dels marginats

Noicat, el 11 d'Octubre a les 21:18

Jo no crec que la societat estigui patint un procés de putrefacció; senzillament, mai ha deixat d'estar podrida.

El feixisme -conscient i inconscient- ha estat el gran triomfador del segle XX. I, de moment, no sembla que conegui aturador. La societat està formada per una població que es comporta com un autòmata, com un ramat de xais que van cada dia a l'escorxador a deixar la pell per una merda de sou. És un nou esclavatge, però consentit resignadament pels esclaus, aquesta població hipnotitzada, autòmata, anul·lada i mancada de criteri propi i d'auto-reflexió.

L'assumpte serà veure fins a on s'arribarà, és a dir, fins a quin límit s'haurà d'arribar perquè, ni que sigui un gruix petit però sòlid, comenci a girar la truita...perquè sembla que ara com ara, fins al moment, no s'ha aconseguit. Els fets ens ho demostren, parlen per sí mateixos. I són reals com la vida mateixa.

Re: L'era del terror dels marginats

Llamp

Jo no deixo de veure, encara que no ho puc demostrar, una relació directe entre el govern de l'estat i els fets que darrerament s'estan multiplicant.

El primer cop que vaig veure un grup d'aquests, i us parlo de fa més de vint anys, m'acompanyava una xicota francesa; l'escamot era format per estrangers i no anaven de "marxa", tot i que l'encontre es va produir a Sitges. Ella si en coneixia les seves "marxes". Encara sento la seva mà estrenyent el meu braç per separar-nos de la trajectòria. Jo era vint anys més jove, i no m'apartaria per set o vuit estrangers cridaders. No ho vaig fer i varem continuar abraçats i en línia recta. Parlant-ne després em va posar al corrent d'aquella gent, i jo vaig deduir que la seva sang jueva li havia fet estrènyer el meu -ja aleshores- famèlic braç.

En l'aspecte que tractava n'Albert, penso que a Europa ens poden donar suficient informació.

M'interessa molt el problema a casa nostra, els grups que volten per instituts, llocs d'esbarjo i carrers. I aquí ho lligo amb el tema del govern espanyol.

Un partit anomenat Plataforma per Catalunya, capitanejat per un tal Anglada a qui no fa tant temps un periodista li va arrencar una confessió que no té pèrdua (i seria convenient recuperar aquelles paraules) ha guanyat representació en dos o tres ajuntaments del Principat. Tenim el sabotatge de Castellar, la manifestació anti Països Catalans (ells ens han donat publicitat), els assalts continus a Casals silenciats per mitjans i arxivades les diligències per els cossos de policia, tenim les constants amenaces als actes culturals d'associacions i tal.

Penso que algú mou els fils. Penso que afavoreix al govern espanyol en dos aspectes. Primer deixa aparèixer una extrema dreta que l'ajuda a centrar-se en el ventall "mediàtic" de la política. Segon li afavoreix la provocació, tant més com més es caigui en ella. Utilitzen a aquests nous-vells-fatxes per que hi hagin enfrontaments i la gent els vegi i tingui por (per això silencien els "antecedents", perquè estan esperant la detonació o la explosió que volen utilitzar per a aquests sòrdids motius.

Per això jo feia crits a la calma, perquè s'han de retratar més encara, perquè cal aplegar més informació per a poder ser contundents amb la resposta i matar al gos i al microbi de la ràbia que els hi han inoculat i l'amo que els ha fustigat.

Estant jugant-hi fort. No ens equivoquem Ω.

FIRES DE LLUCMAJOR

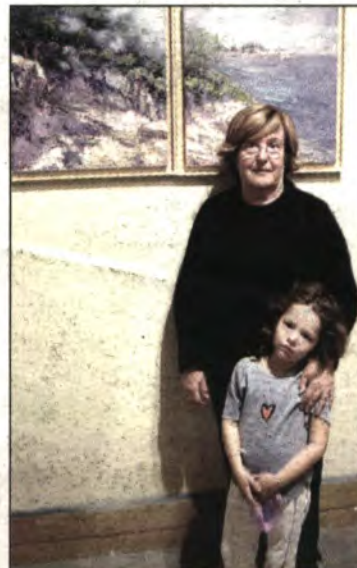
Na Margarida Joan de Pòrtol fabrica ceràmica decorativa al seu taller de sa Cabaneta. Tel. 971 797 203

En Miquel Mas és l'amo del Taller Auto-venta Ciutat, al carrer de Ciutat, 151 de Lluçmajor. És agent oficial Fort. Te cotxes des de 10.000 fins a 40.000 €. A la foto amb el seu ajudant Andreu. Tel. 971 660 125

Na Tina Roig i en Miquel Verdera són pintors. Fa 4 anys que exposen a Lluçmajor. Tel. 667 827 596

Na Rosa cendra de la Garriga (Barcelona) viu a Esporles, al carrer de La Creu 19, on té l'estudi de pintura. Pinta a l'oli amb arenes i vernissos. A la foto amb la seva neta Alba. Tel. 971 610 767

En Víctor Castells i Avinyó de Barcelona pinta acrílics al seu estudi d'ela Gran via, 70A d'Artà. Tel. 653 180 961

N'Elisabet Vidal i el seu home Francesc Revert fan ceràmica i la pinten al seu taller de son Ferriol. Tel. 971 424 73124

Són en Pere Vic, na Maria Rosa Ramis i sa Filla Maria del Mar. Fa 10 anys que tenien fusteria a sant Jordi. Ara, acaben d'obrir la fusteria Art amb Fusta a la Ronda Migjorn, 49 de Lluçmajor.

En Miquel Huguet des Pont Setrí i na Joana Barceló de Vilafranca anaren a la Fira de Lluçmajor. En Miquel és fontaner, ell i son pare, al cel sia, feren la fontaneria i l'electricitat de la casa on feim l'Estel de Mallorca. Això era fa una trentena d'anys. Tel. 607 191 179

Na Carme Mulet pinta a l'oli paisatges i marines al seu estudi del carrer de la Balanguera, 32-4-A de Ciutat. A la foto amb la seva filla Carolina. Tel. 971 731 949

Na Caterina Martínez fa ceràmica al seu taller del carrer Judit des Coll d'en Rabassa. Tel. 971 261 898

Seguint amb la tradició familiar, en Pep Manresa pinta a l'oli, paisatges i impressionisme. La seva germana li fa de marxant. Té l'estudi al carrer d'Antoni Ramis, 114 de Lluçmajor. Tel. 971 660 372

En Francesc Riera pinta a l'oli, paisatges i cases al seu estudi del carrer d'Orient, 75 de Lluçmajor. Tel. 971 662 087

En Joan Calafat de jove fou modelista i tallador de sabates. Mes tard se feu pintor. Pinta paisatges, retrats, bodegons. Ha pintat alguns fills il·lustres a l'Ajuntament de sant Joan i al de Lluçmajor. Tel. 971 660 817

**Bernier
Mallorca, s.l.**

METALLS

Treballs en bronze
Coure i acer inoxidable

Polit i lacat de metalls
Restauració de peces antigues
Fusteria d'alumini
Serralleria en general

Gremi Forners, 26
Poligon Son Castello - 07009 Palma
Tel. 971 430 792 - Fax. 971 459 034

**METAL·LÚRGICA
SES SALINES S.L.**

FUSTERIA D'ALUMINI I PVC
SERRALLERIA I FORJA ARTÍSTICA
FEINES EN ACER INOXIDABLE
PORTES BASCULANTS

PORTES EXTENSIBLES
PORTES TALLAFOCS
OPERADORS AUTOMÀTICS PER A PORTES

Carrer Joan March, 19. Tel. 971 649 061 Ses Salines

Ca Na Jerònia

MODA JOVE

C/. L'Almoina, 16 - Tel. 971 647 302
Porreres

FIRES DE LLUCMAJOR

n'Antoni Capó fa escultures i dibuixos al seu estudi del carrer del Pi,30 de sa Coma de Bunyola. Tel. 971 615 015

Fa un any que n'Encarna Comino ha obert la Sabateria Estils al carrer de la Constitució,20 de Lluçmajor. Els eu home, en Jaume Ruiz és mestre d'obres. La seva empresa se diu "A Tuti Plen" i fa obrers arreu de Mallorca. Tel. 971 664 473

En Toni Rovira pinta a l'estil Toni Rovira al seu estudi del carrer Joan Coll,5-5-A d'Inca. Tel. 971 501 489

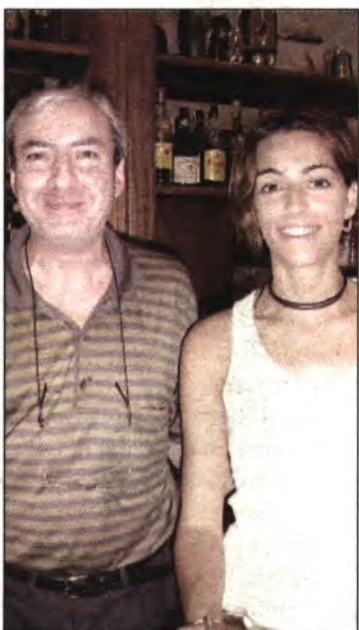
En Gaspar Gonyalons i n'Aina Maria Sureda són representants de pintors i escultors. Tenen el despatx al carrer Isidor Antilló,54 de Ciutat. Tel. 971 242 063

Na Francisca Berrocal de Màlaga pinta a l'oli i pastel, marines i bodegons al seu estudi del carrer d'Orient,139 de Lluçmajor. Tel. 971 662 171

Na Maria del Carme Roig, pinta a l'oli damunt tela, damunt teules i a l'acrílic al seu estudi el carrer Júper,44 de Badia Blava. Tel. 971 741 362

Fa 47 anys que la família d'en Joan Coll i sa filla Catalina Maria regenta al Bar Colom a la Plaça de Lluçmajor. Tel. 971 660 002

Fa 8 anys que la Família Camacho va obrir el Gimnàs Atlanta II al carrer de Catalunya, 8 de Lluçmajor. Tel. 620 819 815

Na Margalida Ramon pinta a l'oli al seu estudi de Bella Vista. Enguany ha exposat la Plaça del Lluçmajor antic en color sèpia i l'actual a tot color. Tel. 971 740 104

Na Miquela Artigues és ceramista artística. Te el taller añfl carrer Major,157 de Lluçmajor. Tel. 971 661 885

Les Illes són 'líders' en endeutament familiar

Segons ens informa el Centre de Documentació i Estadística Pau Vila, entitat dedicada a agrupar dades estadístiques dels Països Catalans, les Illes Balears és la regió on les famílies pateixen més per arribar a final de més. A aquesta conclusió s'hi arriba després de tractar la informació de l'última Enquesta de Pressupostos Familiars de l'Institut Espanyol d'Estadística.

En dades, els residents de les Illes tenen un endeutament del 59,2% del pressupost familiar, mentre les altres regions de les que tenim dades (País Valencià i Principat de Catalunya) es situen en un 54,7 i un 55,4 per cent del pressupost familiar. Aquestes dades representen un augment de l'endeutament respecte les dades de fa un any.

En valors absoluts, les regions més endeutades són Barcelona, Illes Balears, Castelló, Tarragona, Girona, Lleida, València i Alacant.

Per la seva banda, l'habitatge continua representant el principal deute a les famílies catalanes, assolint la xifra global d'un 47% del salari mitjà mensual. Per regions, les Illes Balears tornen a ser les pitjor parades amb un 56,5%, mentre el País Valencià és la nota positiva amb un endeutament sobre el salari mitjà d'un 33%, que és el recomanat per la majoria d'economistes i financers del país. El Principat de Catalunya es mou, com les Illes Balears en valors molt elevats, situant el seu endeutament en el 51,4% del salari. Ω

MASADI GROUP S.L.

GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
PROMOCIÓ - CONSTRUCCIÓ

Tel. 971 659 674 - Fax: 971 659 859 - Mòbil: 629 693 230
Avinguda Benvinguts, 30 - 07660 Cala d'Or - Mallorca

FERRERIA CAN BATXÀ

PAU JUAN CASAS JULIÀ

C/. PARE MOLINA, 9 - BAIXOS
07260 - PORRERES

TELÈFON 971 166645
MÒBIL 636 610211

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Caty Salom, cinc anys després

Fa un lustre, passà a millor vida, una jove, que durant el seu breu temps entre nosaltres va fer tot el possible per donar les millors que fossin possibles a unes persones que patien una malaltia de la qual encara no s'ha trobat el remei perquè aquesta sigui història. La malaltia es diu E.L.A. (Esclerosi Lateral Amiotròfica).

Els símptomes que tenen les persones que pateixen de la E.L.A son els següents: No poden parlar correctament; es adir que no els entenem quan parlen i paràlisis de les extremitats inferiors i superiors. La majoria d'ells acaba en cadires de rodes i pocs anys després fan un viatge cap al paradís. Hi ha casos que han durat molt de temps, com és el de Stephen Hawking, científic britànic, famós per les seves teories del "Big Ban". Aquest personatge de la ciència fa trenta anys que té aquesta tara i es troba en una cadira de rodes especial, al seu país. Malgrat això encara treballa

pel bé de la ciència, essent l'admiració de tothom.

A Mallorca, va viure fins fa pocs anys la protagonista d'aquest escrit homenatge. El seu nom és Caty Salom i Parets. Nasqué a Santa Maria del Camí el 21 de juliol de 1972. De jove destacà molt en els estudis i a competicions esportives. Començà a tenir aquest problema de salut a una piscina quan havia de treure de l'aigua a un infant que aprenia a nedar. No tingué forces per treure'l de l'aigua i així començà el seu calvari, que la portà a millor vida ara fa cinc anys, a un matí de tardor de 1998, concretament als principis del mes de novembre.

Na Caty no es desanimà mai, la seva força moral fou molt impressionant. Amb les aclucades dels ulls pogué expressar els seus sentiments i inquietuds, podent donar a entendre els altres que l'estimaven les paraules que no podia dir per la boca, mitjançant un llibre que es titulà: "Soy Caty

Salom, tengo Esclerosi Lateral Amiotròfica". Aquest llibre fou editat el mateix any de la seva mort: 1998 i es presentà la mateixa setmana que digué adéu a la vida al sopar que A.D.E. L.A. (Associació de Esclerosi Lateral Amiotròfica), que Caty presidí fins al seu obit i que és una de les principals activitats que organitza any rera any.

Moltes persones compraren aquest llibre, admirats pel coratge de Na Caty, quedant convençuts que havia fet el bé pels altres.

Na Caty visqué pocs anys, però aquests foren prou intensos. La feina que va dur a terme a A.D.E.L.A fou digne d'elogi. Aconseguí importants millores perquè els malalts poguessin notar una millora davant aquesta cruel i vil malaltia que encara no té remei i que d'aquí a uns anys en tindrà.

En el curt temps que estigué entre nosaltres, rebé el recolzament del president de Balears, Jaume Matas del aleshores batle

de Santa Maria del Camí: Mateu Morro i Mercè i fins i tot del bisbe de Mallorca, el sempre recordat Teodor Ubeda i Gramaje.

El seu poble li tributà un homenatge el 10 de juny de 2001, amb l'obertura d'un carrer a la seva memòria. També s'han creat unes beques d'investigació per recordar als seus treballs en pro dels malalts d'E.L.A.

Cinc anys després de la seva mort, el seu esperit és viu i ho ha de ser encara més, per molt d'anys.

S'ha de complir la seva darrera voluntat abans de deixar els mon dels vius: S'ha de continuar treballant per trobar un

remei perquè aquesta tara de l'E.L.A sigui història. Ω

MIQUEL
ALEMANY I
BATLLE

Preus d'escàndol per menjar

La darrera publicació de l'Índex de preus al consum destaca que l'augment dels aliments frescos fa perillar el control anual de la inflació. Per desgràcia dels catalans, la tant anomenada dieta mediterrània es basa en els aliments frescos: les verdures, els llegums, la carn o el peix. Aquesta coincidència està provocant unes tensions dins el mercat català que, d'alguna manera, acaba pujant els preus, en perjudici dels consumidors.

No obstant això, els motius d'aquesta fatalitat sobre les economies domèstiques pot tenir d'altres orígens. En primer lloc, com sovint ja s'ha denunciat per algunes organitzacions de consumidors, les grans superfícies comercials no són necessàriament més barates, tot i que algunes ofertes així semblin demostrar-ho. Hi ha un engany generalitzat basat en que existeix una proporcionalitat entre la magnitud de l'oferta i els preus dels altres productes exposats a la venda. Compte perquè no és així. Si de cas, s'han de comprar exclusivament les ofertes.

Les grans cadenes de distribució i venda acaben pujant els preus des del moment en que la seva posició en el mercat és hegemò-

nica. És lògic. Tots fariem igual, en el seu lloc. La suposada competència no actua com element regulador. I d'aquesta manera el petit comerç queda literalment destrossat.

Quan precisament aquest si és competitiu, des de l'òptica de la qualitat i dels preus. És un tòpic que poc a poc es va desfent. L'allau acaparador de les grans cadenes està vivint la seva fi arreu dels Països Catalans.

S'apunten nous temps pels productes artesans i el petit comerç. Grups com VERITAS, de productes ecològics, o FRESCO. O d'altres, basats en establiments petits com Establiments CONDIS, dels germans Condal, amb la gerència de David Ezquerda, o la xarxa de Miquel Alimentació, entre molts altres, denoten el retorn a una fórmula més pròxima i petita de comercialització.

Al final, miri com es miri, sempre és més car comprar en una gran superfície. Comptat el desplaçament, i d'altres despeses accessòries, el dia setmanal dedicat a comprar esdevé una mordassa per l'economia familiar.

Aquest és un model que obliga a comprar de tot, peti qui peti, un cop a la setmana. És un model, no cal dir-ho, amb els dies comptats. Molta gent està canviant

aquest hàbits. La forma de la dieta mediterrània, ben variada, i dels carrers assolats, amb la proximitat del petit comerç, permet accedir als aliments frescos en condicions més competitives. Certament, que per fi, això està canviant.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya està treballant també en aquest sentit. Els distintius d'Origen i Qualitat agroalimentària dels productes catalans cada dia es coneixen més. I es busquen entre les opcions de compra. Una opció que està molt lluny dels productes de gamma blanca que caracteritzen les grans superfícies comercials de les multinacionals com CARREFOUR o DIA. I també d'altres com CAPRABO o MERCADONA, conegudes per la seva fulgurant expansió arreu dels Països Catalans (tot i ignorar-ho per la manca de rètols en català meridional en els seus establiments del País Valencià).

L'augment del nivell de vida dels catalans ens fa ésser a tots plegats molt més exquisits. I si una cosa està clara és que hi ha una relació directa entre producte fresc i producte de qualitat. Els compradors catalans, mestresses de casa o homes amb iniciativa,

posats a pagar la qualitat demanen les darreres novetats. I n'exigeixen la seva plena satisfacció de qualitat aparent. Un bon exemple són els hàbits de compra de la fruita. Un mateix producte pateix una forta fluctuació, des del començament de la temporada fins l'aparició de novetats, moment en que ja s'aparta quasi totalment la seva comercialització. Les maduixes, els melons, les cireres... són alguns d'aquests productes que, de ben segur, es paguen per sobre del seu vertader cost de venda. MERCABARNA, el gran mercat central de l'àrea de Barcelona, és víctima d'aquesta dinàmica basada en les modes de consum massiu.

Les mesures per atenuar aquestes disfuncions dels mecanismes de mercat passen, sens dubte, per un consum més responsable, però també, per polítiques concretes de transparència informativa en la cadena de valor (el famós etiquetatge amb informació dels costos incorporats), a fi de poder detectar els punts negres que provoquen l'augment de preus, amb el consegüent enriquiment injust d'uns pocs ben murrís. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

La que se va anomenar reforma política de la transició espanyola, va consistir, en el que a legitimitat de l'Estat de Dretes es refereix (valga l'error ortogràfic) en un procés on, després de celebrar-se unes eleccions el 15 de juny de 1977, necessàries per constituir un parlament democràtic, (les darreres eleccions democràtiques s'havien celebrades l'any 1936), aquest, es redactés una constitució que establis els trets fonamentals de la nació espanyola i que fou aprovada per referendun el 6 de desembre del 1978. Quin problema va tenir la nació espanyola per fer que el parlament constituït democràticament determinés com havia de ser el seu estat democràtic?: Cap; d'una importància real.

Quin problema té el Parlament basc o català, democràticament constituïts, per determinar com vol ser el seu Estat? En té

Drets i autodeterminació

molts, no cal dir-ho, però sobretot en té un: Espanya.

Va ser el referendun per a la Reforma Política de 1976, preparat i convocat per "las Cortes" franquistes un referendun d'autodeterminació d'Espanya? Ho va ser el que va ratificar el text constitucional espanyol? I, perquè haurien de ser referenduns d'autodeterminació? Espanya deu creure tenir el dret a existir com a nació independent i no demanar permís a ningú per a ser-ho. I Catalunya i Euskalherria, que no tenen el mateix dret? N'hi ha que pensam que sí; llavors, a què vé tant de patiment per la convocatòria d'una consulta popular o referendun, com el que vol fer n'barretxe, que ni tan sols s'atreveix a donar opció a la Independèn-

cia? No tenen una majoria nacionalista democràtica al Parlament territorial d'Herri-Euskalherria? No és un dret reconegut pels estats i pobles del món l'autodeterminació? Que convoquin un referendun si pensen que tenen tant de dret com els espanyols; però si volen proclamar la Independència de les tres províncies del sud, sense Nafarroa, i no renunciar a la unió futura de tot Euskalherria també ho poden fer sense necessitat de convocar cap referendun d'autodeterminació ni de demanar permís a ningú: estàn tan legitimats a redactar una constitució pròpia, vertebradora del seu país (i sense sotmetre'n d'altre), com s'ho pensaven estar "las Cortes" espanyoles franquistes del 1976, sorgides del cop d'estat

del 1936, o les democràtiques del 1978, sorgides del referendun anterior convocat per aquelles. La gran por, però, es que dins l'Estat Espanyol hi ha pobles i nacions que hi són sotmeses al més pur estil colonial, per la força de les armes: "La Constitución Española. Artículo 8. 1.- Las Fuerzas Armadas, constituidas por el Ejército de Tierra, la Armada y el Ejército del Aire, tienen como misión garantizar la soberanía e independencia de España, defender su integridad territorial y el ordenamiento constitucional".

Aquest article és el que fa més por, perquè tenim memòria de com se les gasten i encara és hora de que l'Exercit Espanyol respongui per tot el que va fer desde el 18 de juliol de 1936; si bé diuen que els crims contra la humanitat no prescriuen. Ω

Joan Vicenç Lillo i Colomar

DISFUNCIÓ SEXUAL

És la deficiència del funcionament dels òrgans sexuals, produït per l'atròfia o la disminució de l'estimulació nerviosa, que impedeix una activitat sexual satisfactòria. A l'home produeix un deteriorament de la funció erèctil del penis i en la dona frigideç.

A les farmàcies disposem, entre altres, de les especialitats farmacèutiques següents:

<p>Cialis® Tadalafil: 10mg i 20 mg. 4 comprimits</p> 	<p>Nou tractament per la disfunció erèctil. El medicament es pot prendre des de 30 minuts abans de qualsevol relació i es eficaç durant les següents 24 a 48 hores.</p>
<p>Levitra (Vardenafil) 5, 10 i 20mg. 4 y 8 comprimits</p> 	<p>Levitra (vardenafil) de Bayer HealthCare i GlaxoSmithKline (GSK), és un nou inhibidor de la PDE-5, d'administració oral, més potent i selectiu, per al tractament de la disfunció erèctil (DE) masculina. Levitra funciona només si hi ha estimulació sexual.</p>
<p>VIAGRA 25mg, 50mg i 100mg (4-8 comp.) / 100mg (30 tablets USA):</p> 	<p>Viagra actua dilatant el vasos sanguinis del penis, permetent l'afluència de sang als cossos cavernosos quan s'està sexualment excitat.</p>
<p>UPRIMA 2 mg. i 3 mg. (2 comprimits sublinguals)</p> 	<p>Pastilles contra la impotència. Actua sobre el sistema nerviós central. Facilita l'enviament des de l'hipotàlem, del senyal que augmenta el flux de sang en l'òrgan sexual, gràcies al qual es produeix l'erecció. Uprima facilita l'erecció en 18 minuts, ja que es col·loca sota la llengua. Uprima té l'avantatge de poder ser usada per pacients cardíacs que consumeixen nitrats, que no podien utilitzar Viagra.</p>
 <p><i>Le plaisir au féminin</i></p>	<p>Donnacreme és un gel a base de principis actius naturals, d'aplicació tòpica i acció local, que s'aplica en el clítoris per augmentar la sensibilitat en aquesta zona i facilitar l'orgasme.</p> <p>Donna Crème es presenta en monodosi de 2 ml fàcilment transportables. La presentació és de 4 monodosi.</p> <p>Composició: L-arginina - Mentol - Gel - Aloe - Retenyl - D Alpha Tocopheryl - Cymbopogon Nardus</p>
<p>EVE'S ACCENTS HER PLEASURE Eve's accents incrementa el plaer sexual femení</p>	<p>Her Pleasure és un gel sensibilitzant per al clítoris. El mentol per a la L-Arginina penetrar a la pell de la mucosa vaginal. L-Arginina és un vasodilatador.</p>
<p>VIACREME (6 envasos de 2 ml):</p>	<p>Actua sensibilitzant les terminacions nervioses del clítoris.</p>

Per a més informació no dubti a consultar-nos.

DESARRELAMENT

Hi ha comentaristes polítics que identificaren la victòria del PP a les autonòmiques passades com d'arrelament dels seus candidats als pobles de la nostra terra o el que és el mateix, de l'arrelament de la dreta espanyola a la nostra manera de ser. És cert, tenim el mal molt arrelat i no és d'ara, però són unes altres arrels aquestes que ens estrenyen, no són les nostres, les de la nostra saba.

No vull ni se fer una anàlisi documentada amb aportacions de dades del que jo voldria dir, tenim molt bons historiadors, lingüistes i intel·lectuals diversos que ja ens ajuden prou a entendre el perquè és així la realitat d'avui si ho volem saber. Intentaré, doncs, explicar-me amb les meves paraules.

Al segle passat les nostres illes, juntament amb Galícia, eren els territoris de l'estat espanyol amb un índex més alt d'infants no escolaritzats. A ambdós llocs la llengua del poble era un altre que no la de l'Estat. És de suposar que els escolars que més anys podien anar a escola, al col·legi, a la universitat devien ser els de les famílies benestants, riques; la classe mitjana a poc a poc i amb grans esforços aconseguia col·locar-ne algun. Els col·legis, sobretot els religiosos de Jesuïtes, monges i capellans feren seva la llengua castellana amb el rebuig de la pròpia que parlava el poble. La llengua espanyola era la dels rics, de la guàrdia civil, del poder polític dominant a les illes que era el mateix de Madrid.

Sense quasi poder donar un alè a la recuperació de la nostra llengua, de la nostra identitat, va arribar la guerra del 36 i el llarg període feixista espanyol. La dominació del poble en clau de repressió de la seva llengua, de la pròpia identitat, fou brutal. El català de Mallorca volgueren que fos sinònim de ignorància, de vulgaritat, que s'empràs, fora de l'àmbit familiar, per riure's el poble de sí mateix, que fos una eina per a fomentar l'autodi.

Als anys seixanta va créixer la població amb l'arribada de molta gent de la península que fugia de la fam i la misèria de la seva terra. La llengua castellana s'establí als pobles i a ciutats entre les classes treballadores. La immensa majoria dels nousvinguts no tenien cap intenció d'adoptar la llengua que trobaren a n'aquesta terra, ans al contrari, parlaven tot d'una de "imposició" si hom els suggeria tímida que aprenguessin a parlar en mallorquí o eivissenc; ja podeu imaginar si la proposta la feiem a la guàrdia civil o als caps de l'exèrcit a la nostra mili.

Les darreres Corts franquistes posaren en marxa el mecanisme de la transició de la democràcia a l'espanyola. La seva Constitució deixa de manera ben clara quina és la llengua imposada i quina l'optativa. A molts àmbits, reunions d'associacions de veïnats, de mares i pares d'alumnes, de lluites sindicals, ecologistes etc. quedava clara també quina llengua s'havia d'emprar "normalment" o a la mínima sol·licitud: ja erem bilingües "de facto".

L'oligarquia econòmica de sempre dona cabuda als nous rics autòctons que s'hi han fet gràcies a les empreses hoteleres, de la construcció i de la mà d'obra barata. El poder polític de l'Estat és sempre al seu costat. Li regalen un vaixell al rei i surten a navegar o el conviden a sopar. En Canyelles, producte ben acabat a les factories de la bona criança i educació, vivaç, espavilat i ben casat, mallorquí de soca-rel i de l'arròs brut va estendre la xarxa ideològica del colonitzat que no sap que ho és o que està content de ser-ho. Val a dir que la feina no va ser tan difícil: el camp estava ben adobat per aquesta sembra.

Sense complexos ideològics nacionalistes ni socials han aparegut arreu de la nostra geografia "Canyellets", mutants d'aquest i espanyols autèntics (pensau en batles i alts càrrecs del PP), molt ambiciosos en l'àmbit personal i material; que, ho sàbigen o no, basen el progrés i el benefici del seu poble en un model insostenible ecològicament i de sotmetiment a un Estat que posa en perill la pròpia existència com a poble.

Mentrestant els feliçment anomenats nacionalistes mallorquins, no renuncien a l'autodeterminació d'una nació sense nom ni bandera i confien més en les Institucions espanyoles que en la independència del seu propi poble: el català. Ω

JOAN VICENÇ LILLO I COLOMAR.

Dia de Sant Francesc de l'any 2003.

Les atrocitats del Govern de Shaaron

C.: Sharon és ben fàcil criticar-lo...perquè no governa a PPaNistan. Perquè si ens governàs, ja veuríem...de qui parlaríem en aquesta llista (personalment crec que d'Asnar).

Cadascú demana la llibertat de l'esclau...del veí. Perquè si demanassin la llibertat pròpia als amos propis hi hauria molta més llenya i fos una cosa inacceptable del tot: baixar a la realitat, a lluites amb tocs de realitat immediata.

Per això, sí, parlem millor de Palestina, de Sibèria i del Belutxistan i fins i tot de les flors de primavera: és més segur i molt menys compromès. O és que Conveniència i Unió no governa al Principat?

J J: Encara que no t'ho creguis, estic d'acord amb tu.

C.: M'ho crec. Per què no m'ho havia de creure? Si algú diu una cosa i no hi ha cap raó sòlida per a dubtar-ne, jo no en dubto del que un altre em diu, si ho fes, fos com dir-li mentider gratuïtament, és a dir, insultar-lo, faltari-li al respecte.

De vegades pots insultar sense dir cap insult. O al revés: dir "insults" que són simples descripcions de realitats. La culpa no és de la descripció insultant, sinó de la realitat insultant i denigrant.

J J: Però aquestes fotografies m'ha impressionat i he cregut que era convenient divulgar-les.

C.: Fa molt que corren per emails, a mi m'han arribat més d'una volta. Però pensa que aquesta mena de coses també passen, i de pitjors, als països veïns d'Israel. El que em preocupa és que es veu venir que el govern ultra de Xaron aprofitarà la guerra contra Iraq per fer alguna massacre forta. Si els EUA ocupen Iraq (potser Bush vol donar una mica de petroli a l'Asnar per a les seves campanyes electorals necessitades d'algun èxit), Síria es veurà envoltada per dues bandes. No és que Síria sia cap meravella política, és un règim autoritari com tants altres, però almenys kurds o cristians hi tenen un status relativament bo. Però podria ser que Israel volgués també aprofitar l'ocasió per atacar Síria o traure'n qualque benefici i això fos perillós per a l'estabilitat internacional. I amb la neguitosa ombra de la gran Turquia, la gran enemiga dels kurds i abjecta aliada genocida d'Occident.

C.: He comprovat com a les llistes catalanes quan algú gosa parlar de tortura -tema poc avinent per als nostres tòpics bonvivants- es fa quasi sempre el silenci. Per alguna raó deu ser (com no). Vet ací més informació: <http://vilaweb.com/>

També del grup antitortura -amb seu a Barcelona-, branca ecumènica d'Amnesty International i amb el suport d'esglésies i de l'ONU, amb el qual he estat col·laborant durant anys i que estaria encantat que vosaltres també hi col·laboràssiu en aquests durs moments de govern feixistoide, que es quan es demostra què és realment cadascú i què no: <http://acat.pangea.org/>

Per cert, parlant de temes de més fondària, transcendència i risc, ja sabeu que...:

<http://www.vilaweb.com/ep/20030227112203.html> el Ministre Acebes, el qual per cert pertany, com l'Ana Botella, segons fonts generalment ben informades, a la secta integratista catòlica "Legionarios de Cristo", ha ame-

naçat de denunciar davant la justícia qualsevol que denunciï tortures en detencions d'aberzales, adduint que és la tàctica sistemàtica d'aquests i que és "un atac a la democràcia", de manera que està prohibint la llibertat d'informació i posant un morral als organismes de drets humans, la qual cosa és gravíssima. Naturalment, els nostres tendres "independentistes" d'aigua dolça callen aquesta mena de coses perquè potser les troben "arriscades" i prefereixen dedicar-se a cròniques més o menys "rosa" (en comparació), i ja se sap que ficar-se amb coses eclesials (per ex.) no està penat en la nostra democràcia a l'aP-PaÑola, almenys encara no (per ara).

Jo proposaria al ministre Acebes aquesta nota pública d'agraïment als encantadors "independentistes" catalanets:

"El Gobierno de la Nación no puede menos que agradecer la solidaridad y lealtad constitucional de los llamados "independentistas catalanes" que, cuando se les solicita que no hablen de torturas, obedecen puntualmente, como hijos de la gran familia de los hombres, mujeres y tierras de España.

España, una, España, grande, España Libre".

Per què no? Més lògic, difícil.

Com s'escolten de forts, els silencis clamorosos...

Ja sabeu que sempre he estat un partidari radical de la noviolència i la democràcia "burguesa" (d'extrem centre). Tanmateix, sóc partidari de combatre per la llibertat d'expressió de tothom, i més quan em pareix clar que el govern feixistoide de Madrid pretén silenciar informacions que el retraten molt bé.

Mentrestant, els nostres esquerrans laïcistes, de vegades tan probascs i proaberzales, callen. Han quedat ben retratats de com actuen quan la situació pot ser realment perillosa: a la taulacamilla, mut i a la gàbia, no fa oratge per a parlar. L'autocensura és la pitjor modalitat de censura que existeix.

Per si algú vol fer qualque exercici de consciència -dins la més estricta inconseqüència i hipocresia habitual, per suposat- mireu quin email m'arribà l'altre dia:

"Despertar cuando es ya tarde.

Millones de personas terminaron bajo la bota nazi, en campos de concentración y en el horno. Ellos decían que "no va a pasar nada".

Desde hace años sabemos quienes estamos a todo momento alertando lo que se nos viene encima, para caer en la desatención. Nadie quiere creer que la situación va a empeorar. Aquí hay mucho avestruces.

Las legalidades ya saben que pasan con ellas: en una mesa firman un documento este martes pasado, y todos sabemos las acciones que han ocurrido al mismo tiempo, y lo que falta".

Tanmateix, els nostres "independentistes" catalanets allò que més s'estimen són els manifestets i els actes de beateria ritual on poden aparentar, sense canviar res del guió del genocidi espanyol.

Com sempre, un bon retrat de família!

No vull parlar de gallines perquè es tracta d'un animal realment valent per defensar les pròpia família, i no és aquest el cas d'aquests catalanets penosos.

Admirat,

J J: Estàs pixant fora del test.

C.: No estic pixant fora de test, estic fent

palès la covardia col·lectiva, tema tabú entre la progressia catalana. Si et cou, et grates, amic.

J J: Estàs encaparrat amb un tema

C.: No estic encaparrat: és que alguns es retraten molt bé. No cap novetat, altrament. On no hi ha aplaudiments fàcils i medalles no hi ha progrés catalanets.

J J: I no deixes que es parli de cap més cosa.

C.: Ah sí? Qui sóc jo? El ministre Acebes? el moderador? Ja em diràs on he prohibit que es parli d'altres temes. Al revés: he demanat una qüestió ben justa: per què no es parla d'un tema tan sagnant i roent? Ai, per què!: per què!! Amics, per què!.

J J: Tot això que dius està molt bé, però jo estava parlant d'un altra tema.

C.: Doncs si tu parlaves d'un altre tema, jo parlava d'aquest, prohibit pel govern espanyol. O és que vols prohibir-me que en parli?.

J J: Parlo del que em dona la gana encara que a tu no et sembli important.

C.: Doncs si tu parles del que et dóna la gana amb la teva educació progressista de fer el que et dóna la republicana gana, jo parl del que crec és la meva obligació parlar perquè els altres no en parlen, i se n'ha de parlar, perquè hi ha silencis que són pur escàndol i més entre gent suposadament democràtica -cosa que, a l'hora de la veritat, permeteu-me que posi en dubte car els fets canten molt-, i sense donar-me especialment la gana.

No sé si això serà capaç d'entendre-ho, supòs que no voldràs, que és pitjor.

Per a tu les ganes i per a mi les obligacions. La torna també és proporcional, si bé això la gent que fa d'estruc no ho pot veure.

J J: Aquest cop no tens raó, i no te la penso donar.

C.: No vaig col·leccionant suports que no necessit especialment, sinó sols deman proves i raonaments.

J J: Tot això de l'obligació ètica/moral només és retòrica grandilocuent.

C.: Si mai a tu et torturen, ja em contaràs si és retòrica grandiloqüent o no. Callar en casos escandalosos com aquest, si es fa conscientment, és insolidaritat i covardia, és mediocritat mesquina i és ronya humana, és una vergonya i una degeneració.

J J: Tant sols vols desviar la discussió cap on t'interessa.

C.: M'interessen els patiments de la gent i dels torturats, per una qüestió d'elemental empatia humana i la llibertat d'expressió, però veig que a tu no. O almenys estàs donant a entendre ara que no.

J J: El que dius no té absolutament res a veure amb la línia de debat original.

C.: Com sempre fuges d'estudi, perquè del debat original ja te n'havia parlat anteriorment, per si l'has esborrat sense llegir,

te'l torn a afegir al final (1)

J J: Aquesta discussió és estèril.

C.: Més aviat pareix que no convé als que no volen arriscar. I com els retrata, vénen excuses de malpagador.

J J: Me n'he cansat i me'n vaig a dormir.

C.: Esper que això no vulgui ser un raonament: "Com m'he cansat, doncs, a dormir i tot solucionat". Jo m'he cansat moltes voltes de moltes coses, però si veig que és un tema greu, sovint hi he tornat. Perquè no aclarir les coses greus és com no solucionar el franquisme. Per això, per actituds irresponsables d'aquestes, ara tenim un refregit franquista: per ficar la pols sota la catifa. El catalanam té massa roba de marca i el que ha de menester és moltíssims litres de lleixiu.

C.: (1) Em deies: J J: >El que dius no té absolutament res a veure amb la línia de debat original.

Doncs el teu debat original, perquè el meu n'era un altre (el teu l'excomunicació...per demostrar què: que hi ha catòlics intolerants o injusts? Com si això no ho sapiéssim de sobres- el meu eren les tortures i la llibertat d'expressió), està prou contestat fil per randa en aquest e-mail que he enviat i que sembla no has llegit:

J J: Em refereixo a la nena nicarauenca de nou anys violada, que va quedar prenyada i encomanada de dues malalties venèries, i que finalment va avortar. L'Església catòlica ha excomunicat als seus pares de la Rosa i a tots el col·laboradors de l'avortament.

C.: Si han estat excomunicats, és una bona oportunitat perquè trobin la veritat de la religió legalista i institucional i s'adonin que la fe és una cosa radicalment distinta a dogmes, a màgia religiosa, etc.

De tota manera, això de les oportunitats, en aquest com en tots els casos, és per a gent que es prengui interès i no tingui por a la veritat, cosa no gaire corrent -i molt menys entre progrés i catalans, espècies molt delicades.

J J: Ara em voldràs fer creure que no en sàbies res de tot això!!!!!!

C.: Idò, tan important és? Doncs normalment no mir les notícies de cap TV, però solc llegir la premsa i mirar Vilaweb, i no hi he llegit res de res. En canvi sí que he llegit prou notícies de tortures de les quals no goseu parlar ningú, la qual cosa deixa de nou les coses al seu lloc sobre l'interès de cadascú a plantar cara per la llibertat d'expressió, els drets humans i contra la barbàrie espanyola en moments durs. Ja és sabut que la progressia us cerqueu "enemics" assequibles que no facin por, com ara bisbes "i gent amb falces". Ja posats, els progrés catalans podrien dedicar-se a criticar les respectives àvies: fos millor per a llur seguretat innegociable per més el món s'enfonsi, perquè criticar tortures pot ser massa compromès per a un aviram de corral tan diabòlicament inconseqüent.

Altrament a mi no m'agrada fer comèdia, ho deix per als progrés catalans, que s'hi han especialitzat definitivament, com tu saps: ja tenen llurs diades amb els mantres estratosfèrics de rigor i les samarretes d'un sol dia l'any (folklore com quan els indis es posen les plo-

mes per als turistes). Ni m'agrada tampoc dir mentides, va contra la meua manera d'entendre el món.

I, finalment, jo no sóc catòlic, per tant, no m'afecta aquesta notícia ni tan sols de biaix. Quan era regidor vaig proposar la despenalització de l'avortament, front a l'integritat catòlica que em va massacrar al diari local, amb el silenci despreocupat de les encantadores amigues feministes.

Tot un retrat de família siciliana.

Mica: Potser el teu coneixement d'Irlanda es molt extens

J.: No és especialment extens, encara que vaig sortir durant un temps amb una xicota de Belfast, de Falls Road -el barri més combatiu-, son pare era dels històrics de l'IRA i ella milità pels presoners polítics i era amiga personal de la Vanessa Redgrave (trotskistes), fou la traductora de na Devlin quan vingué a València i em presentà el germà de Bobby Sands, veí de la seva família. Un vespre em dugueren en un pub republicà (sovint blindats com a presons i on et demanen identificar-te), em feren cantar "alguna cosa" i els cantí "Eusko Gudari per allò de les semblances amb Euskalherria. Però al final els diguí, mig de broma, com en veu baixa: (But I'm a Baptist...). Les generalitzacions no duen enlloc, que és una manera de pensar d'un cert primitivisme, totes les parts en conflicte tenim greus errades que cal identificar si volem solucionar el conflicte. A tot arreu podem trobar gent de moltes maneres, però cal diferenciar el missatge del missatger, les minories de les majories, el que en podríem treure del que

volen oferir, i molts altres matisos que, mentre no els controlem, seguirem en el Paleolític de l'independentisme.

Mica: però després d'haver viscut durant mes de dos anys a Belfast et puc assegurar que el 'respecte britànic' es completament comparable a l'espanyol (De fet mai a l'Estat espanyol m'han apuntat 7 metralleres des d'un tanc tornant a casa carregada amb la compra del supermercat).

J.: Això ja ho sé. Vaig veure a Belfast fil·darams, castells de ciment armat, helicòpters volant, separació entre barris, carrers cremats...

Mica: En cap moment estic intentant defensar l'imperialisme espanyol o francès davant de cap altre, però em molesta moltíssim que com a membres d'un país oprimint per dos imperis no tinguem la capacitat d'entendre la capacitat opressiva d'altres colonitzadors.

J.: Com pots suposar que després d'escriure aquell article sobre la independència irlandesa (d'un llibre que em regalà aquella xicota de Belfast) no puc comprendre-ho? Però el que passa que jo estava parlant de la nostra realitat, no pas de la d'Irlanda, que al capdavall no és la nostra responsabilitat directa. I a ca nostra no hi ha cap opressió anglosaxona, com pareix q preteneu alguns fugint d'estudi o amagant el cap per no veure la realitat: a ca nostra l'opressió és francoespanyola.

I el cas irlandès és molt especial per a Londres: Quan la Invencible intentà envair Irlanda, els espanyols comptaven amb el suport catòlic irlandès, per això Londres els reprimí durament -no volien la repressió antiprotestant que els espanyols, 1ª potència de l'època, feien llavors mateix a Flandes i Alemanya, és clar-. Els unionistes són descendents bàsicament d'escoços presbiterians,

introduïts per Londres com a colons anticatòlics al s. XVII, ja que temien (Felip II, la "Invencible", etc.) una revolta irlandesa al voltant del papisme i l'ajut castellà contra Londres) (O sia, que són també celtes: l'escoès i l'irlandès són idiomes bessons com el català i l'occità)

Altrament els irlandesos pactaren amb els alemanys en la primera guerra mundial i ajudaren indirectament Hitler a la segona. És normal que hi hagi un odi atroç entre anglesos i irlandesos. "Ni ráibh sé ro olc mar shanach" ("No era molt dolent per ser anglès"), diuen els irlandesos.

I una bona colla d'irlandesos vingueren a ajudar Franco (tinc notícies de tortures d'irlandesos contra milicianes revolucionàries). Les coses són complexes i no és tant cosa de bons i dolents com sovint creiem.

Mica: Potser caldria recordar tots els llocs del món on els anglesos han destruït llengües. Austràlia, Nova Zelanda,

J.: A Austràlia els aborígens cobren sols per ser-ho. A Nova Zelanda el maorí és prou viu.

Mica: Sud-Africa,

J.: Quines?

Mica: Amèrica, Irlanda, Escòcia,

J.: Sabies que són els mateixos escocesos els menys interessats? Ja al s. XV tot el sud d'Escòcia parlava anglès. I el català duu més d'un segle de retard en ritme de desaparició que l'irlandès, però bàsicament per desídia pròpia (com per desídia pròpia més que per genocidi es perden totes les llengües i nacions).

Mica: País de Gales, Cornwall, Kènia, Nigèria,

J.: Quines? Jo trob que parles per parlar, d'alguns d'aquests països.

Mica: Burma,

J.: A Burma tot el genocidi prové dels birmanes, no pas dels anglesos, això que dius és completament fals. Les poblacions massa rurals i pobres no es veien lingüísticament afectades per colonialismes de fa mig segle perquè no tenien ni teles ni ràdios ni escoles.

Mica: Jamaica, Trinidad, Barbados, Zimbabue, Tanzania, Illes Maldives... I segurament me n'he deixat uns quants.

J.: I te n'has inventat uns quants més per simple odi antibritànic.

Mica: De fet els anglesos 'tenen tant de respecte' per altres llengües que els ordinadors programats en la seva llengua no admeten accents o c trencades, per exemple (i per tant m'obliguen a fer milions de faltes d'ortografia en català). Per cert espero que em disculpeu per l'ortografia.

J.: Tot una anècdota, al costat d'Operació Triunfo o la Seleccion a Pañola o la Dictadura mediàtica del PP, t'ho ben assegurat. Els irlandesos han estat aliats dels castellans, mentre que els anglesos han estat els nostres aliats des de l'època de la pesta negra. Tothom comet barbaritats, però jo no pretenc la gran ètica en geoestratègia internacional perquè això és senzillament impossible i irreal, sols pretenc dignitat per sobreviure nacionalment i no pas ser la mareteresadecutta de tots els pobles oprimits del món. Et puc ben assegurar que els irlandesos ho tenen molt millor solucionat que no pas els catalans, car ells són irlandesos de debò, mentre que alguns catalans preteneu ser maorins i xhoses abans de catalans. Escombreu primer ca pròpia, sisplau. Penseu catalanament. Gràcies. Ω

OPORTUNITAT O OPORTUNISME ESTATUTARI?

El dia 16 de novembre hi haurà eleccions al Parlament de Catalunya amb les que s'encetarà la setena legislatura. Els líders polítics, per tal de treure rèdit electoral i aprofitar l'esborranc que deixa Jordi Pujol a la presidència de la Generalitat, provoquen artificialment una erupció patriòtica de curta durada i inclouen en la confrontació electoral aspectes de consens bàsic. Sense saber en nom de qui, l'Estatut de Catalunya es converteix en un esquer impropri d'enfrontaments i rivalitats. Fan gala de la poca entesa i venen electoralment els diferents models d'Estatut de partit, trencant així aquell pacte unitari aconseguit durant la transició democràtica. La desmesurada insistència en reformar l'actual Estatut obliga a una reflexió sobre si aquesta iniciativa és prou fonamentada o si només vol ser una excusa oportunista per encetar una discussió que distregui i desvii artificialment l'atenció de la ciutadania dels problemes reals del país i eviti avaluar els programes de govern.

És convenient la renovació de l'Estatut. Sorpren, però, la lleugeresa i temeritat amb la que les formacions polítiques volen reobrir el pacte estatutari: manca debat i participació social prèvia. Tot fa pensar que els partits volen estalviar-se els esforços necessaris, com els que durant la transició

van realitzar tants ciutadans i institucions significatives del país. Sembla que les formacions pretenen aparentar el vigent marc normatiu amb propostes succedànies que tiren per terra l'esperit i la feina feta. S'han saltat la cadena lògica ja que han presentat en societat diversos projectes i models d'Estatut sense escoltar ni dependre de la imprescindible opinió i aspiracions ciutadanes davant la conveniència i el contingut del nou Estatut. Tot això afebleix i provoca frustració, posa en dubte i afegeix risc i incertesa a la ciutadania. Alhora treu força, importància i legitimitat al resultat final, viciant-lo i convertint-lo en una oportunitat perduda. Els electors, lluny de participar en la necessitat d'un nou Estatut, deriven cap a altres aspectes socials encara no resolts.

Certament, una dificultat per a la reforma de l'Estatut es troba en la capacitat obstructiva del Partit Popular oposat a l'exercici del dret a l'autonomia, reconegut a l'article 143.1 de la Constitució Espanyola. No sabem ben bé perquè les forces polítiques catalanes passen per alt aquest detall. A més, el PPC en vigílies electorals adopta una galdosa estratègia que desorienta l'electorat, consistent en una aposta pretesament catalanista de defensa aferrissada de l'actual marc estatutari. Si bé aquesta formació, prepotent i espanyolista queda, ara

per ara, al marge de les noves propostes estatutàries, això no significa que s'abstingui de posar pedres al camí per tal d'entrebancar el desplegament de la nostra realitat nacional. S'intueix que per a declarar inconstitucional qualsevol canvi de l'Estatut, se serviran d'organismes com les Corts Generals per impossibilitar el procediment de Reforma recollit en l'article 56 de l'Estatut. Aquest handicap recorda que fou el mateix PP (abans AP) qui, durant la transició, no participà i s'oposà a la redacció del marc estatutari, situant-se fora del diàleg transversal i del terreny comú de la política catalana.

Tot i que sembla que la societat catalana estigui despreocupada, desmobilitzada, passiva i desentesa degut a les tensions i polèmiques polítiques a l'entorn del nou Estatut, això no significa que no vulgui canvis ni enyori el consens estatutari majoritari imprescindible entre les formacions polítiques per avançar en un únic projecte. Caldria que la pròpia ciutadania, mitjançant el consens, el debat de sectors socials, corporacions professionals, artistes, empresaris sindicats..., redacti negociadament tal com es va fer als anys setanta, amb el gresol de l'Assemblea de Catalunya, les bases per un nou Estatut. La comunitat política, amb el material i documents de treball, serà receptora dels desitjos de

la societat catalana per convertir-los en una realitat mitjançant la creació de nous escenaris, espais de convivència i de llibertat. El Parador de Sau fou l'ubicació escollida per a l'esmentada reunió on s'hi redactà l'esbós de l'actual Estatut. Un cop passat i negociat amb el govern central sota la forma de Llei Orgànica serà novament la ciutadania la que, com a cos electoral, voti en referèndum el resultat final.

Només amb la unitat política perduda i la cessió de lideratge a les entitats i institucions i les bases ciutadanes aquestes podran ser protagonistes i sortir-ne beneficiades. Queda molt camí per córrer abans no es participi d'aquelles mobilitzacions i manifestacions populars tan massives, exemplars i modèliques com les viscudes als anys setanta. Són els polítics qui, han de fer somniar i il·lusionar novament el poble amb les utopies tan necessàries que demana el nou Estatut d'Autonomia per tal de sentir-les i poder-les fer realitat mitjançant el bon fer del pactisme i l'equanimitat dels homes d'estat. Ω

RAMON MUNTADA I ARTILES
ADVOCAT

ARMES

RECULL A CÀRREC
D'EN RICARD-JOAN
COLOM

PERILLS DE LES ARMES.

■ “Qui a ferro mata a ferro mor” (Refrany d’origen evangèlic, quan a Getsemaní Jesús diu mots semblants a Pere, a Mateu 26:52).

■ “Car per armes són los hòmens en perill de mort, e per saviesa sap hom esquivar perills e ocasió de mort” (Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

■ “La pau obtinguda amb la punta de l’espasa no és sinó una treva” (Pierre Joseph Proudhon, 1809-1865, autor anarquista).

■ “Les armes, el dimoni les carrega” (Refrany català).

■ “Les armes són eines per a matar i els governs permeten que la gent en fabriqui i en compri, tot sabent perfectament que un revòlver no pot ser usat de cap altra manera sinó per llevar la vida a algú” (Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

■ “El problema d’aquesta ciutat és que hi ha més pistoles que cervells” (Hamprey Bogart a “*El somni etern*” o “*La gran dormida*”, sobre la novel·la de Raymond Chandler).

MALVESTAT DE LES ARMES.

■ “Què diria Déu si estimes sense l’església i sense la llei?. Déu, a qui ja et lliurares en comunió.

Déu qui fa eternes les ànimes dels nins, que seran destrossats per les bombes i el napalm” (Silvio Rodríguez, cantautor contemporani de la *Nova Trova Cubana*).

■ “Cada arma fabricada, cada vaixell de guerra noliejat, cada coet llançat significa en un sentit un furt als qui passen fam i manquen d’aliments, als qui passen fred i no tenen roba. Aquest món armat no és sols despesa de diners. És dependre la suor dels treballadors, el geni dels científics, les esperances dels infants. Aquesta no és una manera de vida en cap sentit autèntic. Sota els núvols de la guerra, és la humanitat la que penja en una creu de ferro” (Discurs el 1953 de Dwight Eisenhower, president dels Estats Units).

■ “Una era construeix ciutats. Una hora les destrueix” (Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

■ “Les lleis callen quan les armes parlen” (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., orador, lleter i estadista romà).

ARMES NO.

■ “Estic orgullós de no haver inventat armes per a matar” (Thomas Alva Edison, 1847-1931, inventor estatunidenc)

■ “Jesús li diu: Torna l’espasa a la beina, que tots els qui

empunyen l’espasa, per l’espasa moriran” (Evangeli segons Mateu 26:52, s. I, adreçat als jueus)

■ “Però em compadiré dels de Judà. Jo, el Senyor, el seu Déu, els salvaré, i no necessitaré ni arc ni espasa, ni combats ni cavalls ni cavallers” (Osees 1:7, profeta menor d’Israel, d’ençà el 744 a. C.).

■ “Aleshores l’àngel em va dir: El Senyor comunica a Zorobabel aquestes paraules: No valen ni força ni armes; sols compta el meu esperit. Ho dic jo, el Senyor de l’univers” (Zacaries, 4:6, profeta d’ençà el 520 a. C.).

■ “Veni, mireu les gestes del Senyor, les meravelles que fa sobre la terra. A tot arreu ha fet cessar els combats, ha trencat els arcs i trossejat les llances, ha tirat al foc els escuts”. (Psalm 46:9-10, dels fills de Coré)

■ “Ell serà jutge entre moltes nacions, arbitrarà sobre pobles nombrosos i llunyans. Forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l’espasa contra una altra ni s’entrenaran mai més a fer la guerra. Cadascú s’asseurà a l’ombra de la seva parra o de la seva figuera, sense por de ningú. Ha parlat el Senyor de l’univers. Els pobles van pel camí que els assenyala el seu déu, però nosaltres seguim el camí que ens assenyala el Senyor, el nostre Déu, per sempre més”. (Miquees 4:3-5, profeta menor socialitzant, del 738 al 698 a. C., mestre de la poesia hebrea clàssica).

■ “Ell serà jutge entre les nacions, arbitrarà sobre els pobles. Forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l’espasa contra una altra ni s’entrenaran mai més a fer la guerra”. (Isaïes 2:4, profeta major, d’una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

NECESSITAT I PUNTS POSITIVS DE LES ARMES.

■ “Si volem gaudir de la pau, devem vetllar bé les armes; si deposem les armes no tindrem mai pau” (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., orador, lleter i estadista romà).

■ “En temps de guerra s’hi requereixen armes, que en temps de pau no hi cal ballestes” (Refrany català, al “*Tirant lo Blanc*”, cap. 131, en els 1460).

■ “Els fonaments principals de tots els Estats són les bones lleis i les bones armes, i no poden pas haver-hi bones lleis on no hi ha bones armes” “Tots els profetes armats han triomfat; tots els desarmats han perit” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, historiador, polític i teòric italià).

■ “ARTICLE DOS:

Essent necessària una milícia ben ordenada per a la seguretat d’un Estat Lliure, el dret del poble a posseir i portar armes no serà violat” (Esmena 2 de la Constitució Americana. Les deu primeres esmenes -*Bill of Rights*- van ser ratificades efectivament al 15 de Desembre del 1791).

■ “Una societat armada és una societat cortesa” (Robert Anson Heinlein, 10-1907 – 8-5-1988, autor estatunidenc de ciència ficció).

ANIMALS DE GUERRA.

■ “Els cavalls en la guerra eren més feliços que nosaltres els soldats, perquè malgrat que també suportaven la guerra com nosaltres, almenys no els obligaven a creure-hi. Dissortats, però lliures, els cavalls” (Louis Ferdinand Céline, 1894-1961, escriptor francès).

ARMES I HOMES.

■ “L’estel d’un esguard i el d’una senyera. la guerra i l’amar: la sal de la terra. Al llavi una flor i l’espasa ferma”. (“*Divisa*”, de Joan Salvat-Papasseit, 1894-1924, poeta català simpatitzant d’Estat Català).

■ “Fins i tot ara cada home mata allò que s’estima, això ha de ser oït per tothom, algú ho fan amb un esguard amarg, o amb una paraula falaguera, el covard ho fa amb una besada, l’home valent amb una espasa!”.

(Oscar Wilde [Fingal O’Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

■ “No donem armes contra nosaltres al món, car en farà ús” (Gustavé Flaubert, 1821-1881, novel·lista realista francès).

■ “És menester no confondre’s amb això del pessimisme. Trob que els homes tindran sempre passions i que no deixaran mai d’enviar-se mútuament a intervals regulars, pels mitjans més enèrgics que els fornirà la ciència de llur temps, els objectes millor escollits per a trencar-se l’ossam els uns els altres” (André Maurois, pseudònim d’Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

■ “Qui fereix amb ses armes els purs i innocents, prest li vindrà qualque d’aquestes deu dissorts: paoroses dolors o xacres, pèrdua d’algun membre o greus malalties, o fins i tot bogeria, la pèrdua del cap, la persecució del rei, paoro-

ses acusacions, la pèrdua de possessions o familiars, o un foc davallat del cel que cremarà sa casa. I quan el malvat haurà deixat d'existir, renaixerà dins l'infern" (*Dhammapada*, La vida, 10:137-140).

■ "Si ets maça, feriràs; si ets enclusa, sofriràs". "Cabells blancs i armes guanyen batalles" (Refrany català).

■ "I a tal lo pessiga, la cota de malla que fa personatges, torcent-hi lo morro i tal s'és armat, per a la batalla que par embotit, un home de palla que està per al bou, plantat en lo corro" ("La brama dels Llauredors de l'Horta de València", 146-150, darreries s. XV).

■ "Els homes tenen més imaginació per a matar que per a salvar" (Francis Picabia, 1879-1953, pintor i poeta francès avantguardista).

■ "La No-violència és la força més formidable que té la humanitat al seu abast. És encara més poderosa que no pas la més potent arma de destrucció ideada per l'enginy humà" "La meua major arma és la pregària muda" (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

■ "Faig ús de l'odi com a arma de defensa. Si jo havia estat fort mai no hauria hagut menester d'aquesta mena d'arma" (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

■ "Les armes requereixen esperit com les lletres". "Les armes tenen per objecte i fi la pau, que és el major bé que els homes poden desitjar en aquesta vida" (Miguel de Cervantes Saavedra, 1547-1616, escriptor castellà, cim del Segle d'Or foraster).

ARMES, EXÈRCITS I GOVERNS.

■ "Les armes deuen ser reservades en darrer lloc, on i quan els altres mitjans no sien efectius" (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, teòric del pragmatisme més cru).

■ "Les armes són instruments per a matar i els Governos permeten que la gent en fabriqui i en compri, tot i saber perfectament que un revòlver no pot servir de cap altra manera més que per a matar algú" 3888. (Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

■ "Aquest any passarà a la història. Per primera volta, una nació civilitzada té complet enregistrament de pistoles! Els nostres carrers seran més segurs, la nostra policia més eficient i el món seguirà el nostre exemple en el futur" (Adolf Hitler, terrorista d'Estat, el 1935).

■ "GENERAL, EL TEU TANC ÉS MÉS FORT QUE UN COTXE

Arrasa un bosc i aixafa cent homes.

Però té un defecte:

Ha menester d'un conductor.

General, el teu bombarder és poderós,

Vola més ràpid que la tempesta i carrega més que un elefant.

Però té un defecte:

Ha menester d'un pilot.

General, l'home és molt útil.

Pot volar i pot matar.

Però té un defecte:

Pot pensar".

("Cató de guerra", Bertoldt Brecht).

■ "Afortunadament mentre les guerres duren sempre hi ha gent a Ginebra parlant de desarmament" (*Máximo*, humorista foraster).

CURSA ARMAMENTISTA.

■ "Amb el submarí ja no hi haurà més batalles navals, i com continuaran inventant eines de guerra cada vegada més perfeccionades i terrorífiques, la mateixa guerra esdevindrà impossible" (Jules Verne, 1829-1905, novel·lista francès, antecessor de la ciència-ficció)

■ "No podeu pas dir que la civilització no avançarà...per a matar-vos en cada guerra d'una nova manera" (Will Rogers, 1879-1935, actor de cinema xeroki).

■ "Encara que personalment em satisfaci que els explosius hagin estat inventats, crec que no devem millorar-los" (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

■ "En les guerres futures, cap militar no podrà desconèixer la invenció del gas verinós. És una forma superior de matar"

(Haber Fritz, científic alemany, *1868, Breslau+ 1934, Basilea).

■ "Tothom vol la pau, i per assegurar-la, fabriquen més armes que mai" (Antonio Mingote, humorista foraster).

■ "La guerra és, cada vegada en major proporció, no pas una lluita sinó un extermini de la tècnica" (Karl Jaspers, filòsof alemany, 1883-1969).

■ "La civilització no suprimeix la barbàrie, la perfecció" (François Marie Arouet *Voltaire*, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

ARMES NUCLEARS.

■ "Un joc estrany. L'únic moviment guanyador és no jugar" (WOPR, al film "War Games" després d'aprendre la futilitat de jugar a una Guerra Termonuclear Global).

■ "Amb la invenció de la bomba atòmica he arribat a ser la mort, el destructor de móns" "En utilitzar per primera vegada aquesta mena d'armes ens posem del costat dels bàrbars de les primeres edats" (J. Robert Openheimer, 1904-1967, físic estadunidenc).

■ "L'alliberament de l'energia atòmica no ha creat cap nou problema. Simplement ha fet més urgent la necessitat de resoldre'n un de ja existent" "La descàrrega del poder de l'àtom ho ha canviat tot excepte la nostra manera de pensar; la solució a tal problema queda dins el cor de la humanitat. Si tan sols ho arrib a saber, m'hauria d'haver dedicat a la rellogeria" (Albert Einstein, 1879-1955, el gran científic del s. XX). Ω

EL PACIFISME CRIMINALITZAT

La Delegació del Govern a les Illes multa un pacifista amb 3000 euros

Ciutat de Mallorca.- Transcrivim tot seguit un resum del comunicat conjunt que ens han tramés la Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social i el grup ecologista GOB.

"L'activista del grup ecologista GOB i la Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social (Mallorca), Joan Amer, ha estat sancionat per la Delegació de Govern amb 3.000 euros per botar amb una pan-

carta de 'Guerra No' al camp de l'Estadi de Son Moix (Palma). Els fets ocorregueren el passat 12 de febrer abans de l'inici del partit Espanya-Alemanya. El GOB considera totalment desproporcionada la sanció per una acció totalment pacífica i amb una pancarta contra la violència- 'Guerra No'. El GOB vol subratllar que el seu activista entra al terreny de joc abans de l'inici del partit, per tant no destorbà el normal desen-

volupament de l'esdeveniment esportiu. El públic de l'Estadi acollí de manera molt positiva l'acció, tot aplaudint massivament la pancarta mentre el jove es retirà per la pista d'atletisme. També vol denunciar que l'expedient de l'activista ha sigut incoat amb la màxima celeritat per part de Delegació de Govern. Les al·legacions presentades per l'activista han sigut denegades per Delegació al dia següent de ser entregades."

Ja el 10 de setembre a València va ser jutjat un venedor ambulat per mostrar-se contrari a la guerra des del seu lloc de treball on la policia li arrancà els cartells que tenia penjats a la seua pròpia parada per acusar-lo, en un posterior muntatge, d'agressió a una dona i a un policia. Ω

Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social+GOB+Contra-Infos 7/10/03

C A M P O S

Fa 2 anys que la família Jerez de Guardamar, el darrer poble al sud d'Alacant on se parla català, regenta el Bar s'Estel a la Rambla de Campos. Cervesa i tapes. Tel. 660 644 859

Fa 17 anys que na Susanna Mateo regenta l'Estètica Ell i Ella davant la casserna de la Guàrdia Civil de Campos. Tel. 971 651 250

Fa 12 anys que en Llorenç Lladó i la seva germana Llúcia regenten la Gestoria Lladó al carrer Creu, 12 de Campos. Feina de gestoria, assegurances, etc. Tel. 971 650 085

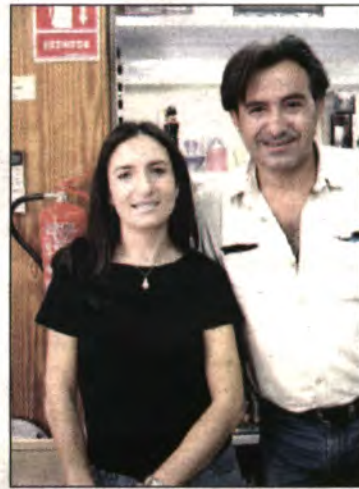
Fa un any que en Rafel Duran ha obert la botiga de roba esportiva Rafa Esport al carrer Creu, 2 De Campos. Tel. 971 652 935

En Nofre Ballester és el secretari, en Damià Rigo Vice secretari i en Pere Mas, vocal de la Associació de gent Gran de Campos. Fundada el 1986 patrocinat per La Caixa tenen 1.131 associats presidits per Rafel Cerdà. Tel. 971 652 053

Fa 12 anys que en Rafel Rúbio regenta la Perruqueria Unisex Rúbio a Campos. També te una perruqueria a Felanitx i una altre a Ciutat. Tel. 971 650 850

Fa un any que en Joan Batle i na Mari-bel Bauçà han obert la botiga Campos 100 al carrer Nuno Sanç, 27 . Tel. 971 652 987

Fa mig any que na Caterina Adrover de Felanitx ha obert la Peixateria Campos al carrer creu, 4 de Campos. Tel. 971 160 266

Fa 21 anys que en Mateu Nicolau va obrir l'Assessoria Fiscal i Mercantil Nicolau al carrer de sa Siquia de Campos. Tel. 971 650 345

Fa 15 dies que en Ricard Nevado regenta el Bar can Nina al carrer Creu, 6 de Campos. Tel. 971 652 859

Fa 8 anys que na Maria Roig regenta la Perruqueria Ell i Ella davant la caserna de la Guàrdia Civil de Campos. Tel. 971 650 353

Fa 15 anys que mossèn Gabriel Reus és el rector de Campos, ajudat pel vicari Guillem Bennàsser i el vicari jove Bartomeu Vilallonga. El rector Reus, que és campaner ha publicat una vintena d'obres sobre la història local de Campos. Tel. 971 650 003

Fa 5 anys que na Maria Pomar, a qui veiem amb sa neta Margalida, regenta l'Estanc n. 1 de Campos. La seva família va obrir aquest estanc fa molts d'anys. Ens diu que malgrat les advertències sanitàries no ha conegut cap baixada en la venta de tabac. Tel. 971 651 321

Fa 2 anys que n'Antònia Montserrat i na Llúcia Ginard obren la Perruqueria unisex Antònia i Llúcia a la Rambla, 14 de Campos. Amés de perruqueria fan estètica, depilació al làsser, solàrium... Tel. 971 652 618

veu
pròpia)

Veu Pròpia

L'associació de nous catalanoparlants a favor del català, **Veu Pròpia**, (independent dels partits polítics i de les administracions) ha renovat completament la seva pàgina web. La nova pàgina web, pensada per una ràpida carrega te disponibles, els butlletins que trimestralment edita l'associació. La web ha estat dissenyada tenint en compte els estàndards més recents i recomanen utilitzar el navegador **Mozilla 1.4**.

Pels qui no coneguin Veu Pròpia passeu-vos per la seva web, llegiu-vos-ho i veureu que les seves idees i les coses que fan estan molt bé, al menys a mi de moment m'ho sembla.

Per a qui l'interessi el proper dia 18 el col·lectiu realitzarà una reunió a les 11 del matí al Centre Cultural Els Propis/Fundació Pro-Cat, a Nou Barris (Via Júlia, 201-203, Barcelona). L'entrada és lliure.

A més aquest divendres Josep-Anton Fernández presentarà Veu Pròpia al Correllengua de Sant Just Desvern.

Re: Veu Pròpia renova la seva web.

Llegit a <http://www.veupropia.org>

La primera vegada que vaig sentir parlar de Catalunya va ser la nit de cap d'any quan tenia deu anys. Mentre el meu pare escoltava un disc de Serrat, em va explicar que a Espanya hi havia un lloc on la gent parlava una llengua que es deia catalán, i que durant molt de temps es va prohibir parlar-la al carrer. En aquell moment vaig pensar que les persones que usaven aquella llengua eren uns herois.

Jo sóc mexicana i fa un any i mig que visc a Barcelona. Abans d'arribar tenia molt clar que hau-

ria d'aprendre aquesta nova llengua i la història i la cultura de Catalunya, per educació i per respecte a aquesta terra. A Mèxic, el meu marit que (també és nou catalanoparlant) va començar a ensenyar-me algunes paraules i expressions degut a la meua insistència, ja que pensava que aquí tothom em parlaria en català. Quan portava dos mesos vivint aquí, vaig començar a fer classes de català, només tres hores per setmana (les classes, a més d'insuficients, són lentes perquè hi ha gent de totes les edats i molt poca diversitat d'horaris). Fora de les classes, únicament puc practicar amb el meu marit, perquè al lloc on visc la majoria d'habitants són immigrants que han vingut d'altres comunitats autònomes i només parlen en castellà.

Tinc la sensació que a Barcelona existeixen dos grups: un majoritàriament castellà i un altre català, que cada vegada es redueix en nombre i que és menyspreat per molta gent, fins i tot pels seus mateixos membres. Això ha provocat en mi una certa desil·lusió i una mica de ràbia, perquè tot allò que em semblava tan normal va resultar no ser-ho. Ara la meua vida transcorre en un món castellanoparlant, les poques persones que conec que parlen català fan una terrible barreja entre les dues llengües, i com que saben que sóc de fora no es dirigeixen mai a mi en català. Moltes vegades m'he preguntat si val la pena aprendre una llengua que la gent d'aquí mateix menysprea i no veu com un valor que els enriqueix.

Des que he arribat he escoltat de tot i m'ha passat de tot: demanar coses en català i que la gent em respongui en castellà, escoltar gent que barreja el català i el castellà tant al carrer com als mitjans de comunicació (i així han aparegut paraules com «gastus», «jamó», «bocadillu», «esquines», «tinc que», etc.), i gent que em

diu que no cal que aprengui el català perquè tothom m'entén en castellà. Aquesta situació m'entristeix i fins i tot en algunes ocasions he dubtat si continuar aprenent català. He arribat a pensar que les meves classes de català i els cursos que he fet sobre història de Catalunya han estat temps perdut. Però quan surto de Barcelona i vaig a pobles una mica allunyats on la vida es fa en català, tothom es dirigeix a mi en aquesta llengua, veig els nous nens catalans (d'origen africà) jugant en català, i això m'omple d'alegria, m'estimula a continuar aprenent i em fa sentir malament amb mi mateixa, per donar-me per vençuda tan aviat.

Jo desitjo ser una catalana com qualsevol altra i viure immersa en un món català. Tinc la capacitat i la intel·ligència per fer-ho, només em fa falta una mica més de pràctica i que se me'n donin oportunitats: les oportunitats que se'm neguen cada vegada que algú, en notar el meu accent, es dirigeix a mi en castellà.

Respondre

Hi ha massa racistes

Hi ha massa racistes que s'odien a si mateixos i neguen el català als que venen de fora. Caram, a veure si fem el favor de parlar en català, **ABSOLUTAMENT A TOTHOM!** Ω

FIRA DE CAMPOS

Fa quasi un any que en Pep Vanrell i na Lúcia Sánchez han obert la botiga Electrodomèstics Vanrell a la Ronda de Catalunya, 1 de Campos. Tel. 971 651 357

Fa 8 mesos que na Maria del Carme Garcia, a qui veiem a sa filla Elena, ha obert l'Agència de Viatges sa Farinera a la Ronda de Catalunya, 1 local 6 de Campos. Tel. 971 650 601

N'Apol·lonia Riera pinta a l'oli i a l'aquarel·la i també dibuixa. Na Maria Ballester broda. Exposaren a la Fira de Campos. Tel. 971 652 298

PRESENTACIÓ A GIRONA DEL LLIBRE AUTOESTIMA I PAÏSOS CATALANS

Dia: Dissabte 14 de novembre de 2003

Hora: Dos quarts de 8 del vespre

Lloc: Llibreria Les Voltes (plaça del Vi)

Organitza: Casal Independentista El Forn

El divendres 27 de juny el bar Jimmy Jazz d'Igualada va acollir la presentació del llibre **Autoestima i Països Catalans**. El coautor Quim Gibert (dreta) va compartir taula amb Francesc Ricart del casal Jaume I de Fraga

L'associació d'universitaris **NOU** -Nova Organització Universitària- es complau a convidar-vos a una taula rodona que portarà per lema: **"LITERATURA, en majúscules..."** amb els escriptors

Miquel Rayó, Rosa-Maria Colom i Antoni Serra

que tindrà lloc dissabte dia 10 de novembre a les 20'00 hores a l'Aula Magna de l'edifici Guillem Cifre de Colonya de la UIB -Universitat de les Illes Balears-

Presentarà l'acte en Josep Pizà i Vidal

Ciutat de Mallorca, 2003

Per a més informació podeu adreçar-vos als telèfons 639-345-788 i 667-794-698

Gràcies per la vostra col·laboració! Tots hi sou convidats!

Josep Pizà i Vidal
(Porgador d'esperances)

UN DOTZE D'OCTUBRE PASSAT DE VOLTES

La celebració del 12 d'octubre, arreu dels territoris dominats per l'Estat espanyol batejat com "Fiesta nacional de España", està enguany més passada de voltes que mai. S'estan aguditzant perillosament les tensions entre l'Estat i les nacions sense estat, i aquesta agudització, per altra banda, té un component positiu: pot fer que es plantegin més aviat les profundes contradiccions existents i que es busqui una via de solució als problemes nacionals no resolts (que són tots els que hi ha plantejats, naturalment).

El contenciós amb el País Basc, el segon en importància després del que plantejam els Països Catalans, ha estat en primera línia de l'actualitat informativa durant molts mesos. El fet que el govern basc s'hagi mostrat autònom, que Juan José Ibarretxe sigui insubmís als dictats de qualsevol que no sigui el seu electorat basc, ha creat una autèntica histèria entre els òrgans de l'Estat espanyol (entengui's, entre els seus membres). Perfectament coordinats el legislatiu, l'executiu i el judicial espanyols han perpetrat un atac en tots els fronts contra l'autonomia basca. El legislatiu va elaborar la tristament famosa "Llei de Partits" -avui davant el Tribunal d'Estrasburg, a causa de la seua més que dubtosa qualitat democràtica - per poder il·legalitzar un partit polític d'Euskadi, a causa del fet de no condemnar la violència. Ja vàrem apuntar, des d'aquesta mateixa tribuna, la contradicció que suposa l'argument: el mateix PP, quan es va aprovar la Llei de Partits, no havia condemnat la violència més gran i destacable que s'ha exercit durant el segle XX contra els pobles ibèrics: ço és, el franquisme. Vàrem haver d'esperar a un temps després de l'aprovació de la Llei de Partits perquè el Pp se'n desmarcàs, i encara amb una certa recança.

Després de comptar amb les armes del legislatiu, va entrar en acció l'executiu, desmarcant-se completament de qualsevol plantejament sobiranista que es pogués produir a Euskadi, encara que comptàs amb una majoria social i, el que resulta del tot rellevant i fonamental, amb la majoria dels representants electes al Parlament basc. I, perquè la via executiva no quedàs coixa, també es posà en marxa la via judicial, tot deixant ben clar que, a Espanya, això de la separació de poders -fonamental per a qualsevol democràcia - no deixa de ser una mena d'acudit. A hores d'ara, el president del parlament basc, J. J. Atutxa, el sots-president Gorka Knörr i els altres membres de la mesa estan abocats, cada cop d'una manera més clara, fins i tot a poder ser processats judicialment, i tot perquè han respectat la voluntat expressada a les urnes pel poble basc.

Ja hem apuntat que el contenciós realment important és, emperò, el dels Països Catalans. De cara a aconseguir una autèntica autonomia -és a dir, la sobirania - per als nostres països, els catalans comptam amb uns quants avantatges, en relació als bascos: en primer lloc, que no enterboleix el nostre procés cap a l'autèntica autonomia cap xacra terrorista. Els catalans, tal i com mostra la nostra tradició històrica més recent, plantejarem el nostre contenciós amb l'estat usant les armes que ens són pròpies: la paraula i la negociació. L'Estat espanyol respon amb facilitat quan el contenciós es planteja en termes de violència, però no sap com respondre quan es planteja pacíficament i democràticament: això explica, molt fàcilment, que la imatge dels bascos entre els castellans, extremanys, andalusos o riojans sigui molt més bona que no la dels catalans, considerats, per raons òbvies, molt més perillosos.

Un altre avantatge dels catalans és la relativa bona salut dels propis trets d'identitat nacional. No hi ha cap altre país a Europa, amb una llengua no pròpia de l'estat parlada per prop de deu milions de persones que no siga independent. L'anomalia dels Països Catalans, doncs, és totalment palesa. Per això fa més mal de panxa a una certa intel·lectualitat espanyola el procés de normalització de la llengua catalana que tota la kale borroka del món junta.

I tenim, finalment, i en això no ens diferenciam d'altres nacions sense estat, voluntat de ser. Com que som democràtics, només a aquesta voluntat ens atindrem: els Països Catalans seran allò que vulguin les persones que conformen la nostra societat. Per damunt de dogmatismes com la "immobilitat constitucional" o d'altres de semblants. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

FER O NO FER EL PRÉSSEC

Quan imparteixo classes he notat que els alumnes valoren moltíssim els mestres que són coherents. El docent que sempre actua segons el compromís que ha adoptat amb els escolars acostuma a ser apreciat i respectat. I és que l'alumnat se sent més còmode i segur quan compta amb un professional coherent, que tard o d'hora esdevé un referent ètic per aquells que estan aprenent. Entre els mortals aquesta tranquil·litat psicològica és necessària per poder funcionar i ser creatius. Gaudir d'un entorn relaxat i poder refiar-nos dels altres genera benestar.

És per això que la incoherència d'alguns dirigents polítics és una de les actituds que més mal ha fet a la democràcia. Sobretot perquè descol·loca aquells que s'il·lusionen amb la paraula d'uns líders que a primera vista sembla seriosa. D'una banda, Jordi Pujol parla de manca d'ambició, de temor a ser titllats de massa identitaris, de no demanar perdó per ser qui som ni dissimular-ho en una barreja multicultural: «L'amenaça per a la cultura catalana és l'acomplexament i que ens tremolin les cames» (El 9, 22-9-03). Sembla, però, com si s'ho retragués a ell mateix. Perquè, de l'altra banda, el professor d'història Agustí Colomines ens desvetlla que la darrera campanya a favor del català de la Generalitat de Catalunya, promoguda amb l'eslògan *Tu ets mestre*, pretén estimular un comportament lingüístic «que no compleix ni el president Pujol quan es deixa entrevistar per Justo Molinero» (Avui, 16-6-03). Aquestes contradiccions devaluen el crèdit humà de qui les protagonitza. I és una llàstima, perquè molta gent que se'l creia en surt desencaixada. Si el nostre president no és congruent amb allò que recomana, els seus consellers també acaben fent el que els ve bé. Tant és així que en un debat a Àgora del Canal 33, entre el conseller d'economia Francesc Homs i el seu homòleg madrileny, l'únic que va parlar sempre en català va ser el presentador del programa. I és que el conseller Homs cada dos per tres es passava al castellà tot i que el seu contertulià disposava de traducció simultània i, per tant, era absolutament innecessari. És trist que el Pujol que ha repetit tantes vegades que el català és la pedra angular de la gestió del seu govern i que cada Onze de Setembre insisteix en la necessitat de fomentar l'autoestima dels catalans,

no tingui en canvi la valentia suficient per aplicar la darrera llei de política lingüística amb totes les conseqüències. Aquesta passivitat envers el compliment de la legislació relativa als drets lingüístics provoca que empreses com Correus encara hagin disminuït més l'escassa presència que tenia la nostra llengua en els seus serveis. Això és com dir que es riuen a la cara del català i de la seva normalització.

Paral·lelament, Josep Guia, dirigent de l'històric PSAN, es preguntava en una conferència quina llengua deu utilitzar Jordi Pujol quan s'entrevista amb José Maria Aznar, tenint en compte que aquest darrer diu que fins i tot sap parlar català. No ser capaç de parlar d'igual a igual, en tant que presidents, convida que tampoc t'hi tractin. El primer pas l'ha de fer l'interessat. És a dir aquell que vol que el considerin.

Saber que els que manen hi combreguen, que són fermes en les decisions, que no et fallaran, és clau en temàtiques lingüístiques com la nostra. I és que refer l'ús d'una llengua convalescent passa per transmetre confiança i referents clars que siguin creïbles i engrescadors. Encara no fa dos cursos, em vaig pelar els dits en un centre de Secundària de la Costa Brava per tal que un alumne fes servir el català en les seves intervencions a classe. Em trobava, però, que quan arribava l'hora del pati el cap d'estudis i la directora, ambdós catalans de soca-rel, corrien a parlar-li en castellà a la més mínima ocasió. Aquest jove a punt d'enllestir l'ESO, amb tota l'escolarització feta en català, no amagava el seu espanyolisme. I aquesta militància desacomplexada el feia poderós. Tant, que tenia la força de fer canviar de llengua dos alts càrrecs d'institut. És a dir, arran de la feblesa psicològica en matèria lingüística d'aquests membres de la direcció, quedava en entredit la meua autoritat i els esforços que vaig fer. Al capdavant, el que de debò queda en evidència són les actituds incoherents i descoordinades d'uns mandataris d'escola catalana. Mentrestant, jo, ingenu de mi, sempre tinc la sensació d'haver fet el préssec. Ω

QUIM GIBERT, ENSENYANT

El Correllengua 2003 arriba a Fraga

Dissabte 27 de setembre el Casal Jaume I de Fraga va celebrar el pas del Correllengua 2003 per aquesta població del Baix Cinca. El Correllengua 2003 fragatí va consistir en una Gimcana per la Llengua (organitzada amb la col·laboració de Ràdio Fraga) adreçada a la població escolar de la comarca del Baix Cinca i en una festa infantil, que va comptar amb l'actuació d'un grup d'animació infantil, la lectura del manifest del Correllengua 2003 i el lliurament de premis als guanyadors de la gimcana. El pas del Correllengua per la Franja s'aprofita per reivindicar del govern aragonès una Llei de Llengües digna, promesa des de la legislatura anterior però aturada amb l'excusa de la manca de consens social. Poc abans que comencessin els actes, un grupuscle d'energúmens del GAV, instigats per un blaver de la població, van embrutar la façana del casal amb pintades de rebuig al català i van intentar sense èxit fer malbé el pany de la porta. Malgrat aquest ensurt, el balanç que els/les integrants del Casal Jaume I de Fraga fan del Correllengua és molt positiu, perquè la festa es va desenvolupar sense incidents i amb la participació de força xiquets i xiquetes de la població, que van acudir acompanyats de mares i pares i de representants del professorat de català. Ω

Carme Messeguer,
membre del Casal Jaume I de Fraga

PLOGUI O NO PLOGUI

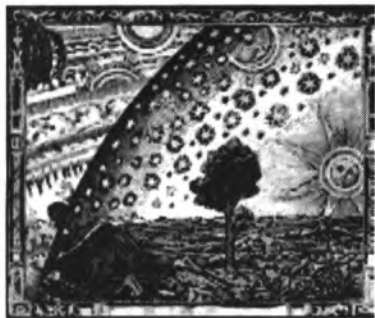
El futur dels Països Catalans

Es ben cert que un no hi pot dedicar el temps i l'espai tal com ho està fent n'Artur Mas a parlar del futur de les terres que van de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar. Però m'ha vengut al cap la idea de per què tenir por de parlar del futur quan es tracta de territoris o nacions, i també d'institucions arrelades al sentir general de la gent. És quan parlem de persones que no sabem què explicar sobre com els anirà a la vida. És a dir, podem parlar del futur del Barça independentment de saber com li anirà al nou president, o si aquest any guanyarà molts títols. Perquè sabem que un dia o l'altre tot anirà bé, i no tendrà un equip piafat, com succeix ara mateix. Per això dic que m'ha semblat que fer prediccions sobre l'esdevenir dels Països Catalans és tan fàcil que es pot dir tot

amb molt poques paraules. Tot anirà bé, tindrè futur, encara que en aquests moments, a les Illes Balears, estem piafats. Ω

JOAN SORELL
ADROVER

DÉU I PSICOLOGIA HUMANA

RECU LL D'EN RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït).

HUMOR.

● “Perdona, Senyor, els meus petits acudits sobre Tu i jo perdonaré els teus magnífics grans acudits en mi” (Robert Lee Frost, * San Francisco, 26·3·1874, + Boston, 29·1·1963, poeta líric, senzill i directe).

● “Cada vespre deslliur els meus problemes a Déu - Ell estarà a dalt tota la nit, de totes les maneres” (Donald J. Morgan).

HISTÒRICAMENT.

● “Les primeres idees de la religió han sorgit, no pas de la contemplació de les obres de la natura, sinó de la preocupació dels esdeveniments de la vida, i de les esperances i temors sens aturall que actuen dins la ment humana” (David Hume, 1711-1776, historiador i filòsof escocès).

● “Quan patim és quan venerem els déus. L'home feliç rarament s'atansa a l'altar” (Sili Itàlic, 25-101, poeta llatí).

● “En la prosperitat els homes demanen molt poc a Déu. En l'adversitat, li demanen massa” (Anònim).

● “Pots canviar de fe sense canviar de déus, i viceversa” (Stanislaw Jerzy Lec, 1909-1966, escriptor polonès).

T. CARLYLE.

N. BONAPART.

● “En la història del món no hi tornarà a haver cap home, per gran que aquest sia, a qui els seus conciudadans convertesquen en un déu” (Thomas

Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

● “Si jo hagués cregut en un Déu de recompenses i càstigs, pot ser que hagués perdut l'ànim en les batalles” (Napoleó Bonaparte, 1769-1821, General cors quan era emperador francès, tanmateix el Comte de Montholon descriu així de la mort de l'emperador, responsable de la mort de tants milers de persones: “L'emperador mor solitari i abandonat. La seva agonia és terrible”).

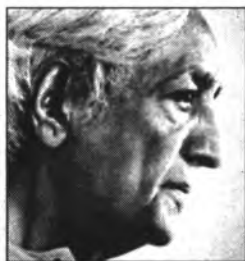

EN ELS CONFLICTES.

● “Està bé, d'acord. Vós escoltàveu, jo us deia: la maldat amb la maldat acaben per trencar-se les espines -Déu espera que vagin tudant-se. Jove: Déu es paciència. La part

contrària és el Dimoni. Es desballesta. Vós premeu una falca contra una altra -i afina- que patinen. Fins les pedres del fons, l'una colpeja l'altra, van arrodonint-se llises, que el rierol regola. Per ara, que jo pensi, tot el que passa en el món és perquè s'ho mereix i és menester. Majorment menester. Déu no es presenta amb escopeta, no estreny el reglament. Per què? Consenteix: l'un mec amb l'altre pec -un dia, algú explota i aprèn: espavila. Sols que, a voltes, per més auxiliar, Déu hi posa enmig un pessic de pebre...” (D'una novel·la brasiler).

● “Quan hi ha amor, l'acció és sempre correcta, en totes les circumstàncies. I quan existeix aquesta qualitat de l'amor, hi ha compassió. La compassió implica passió per tot” (Krixnamurti, 1895-1986, inclassificable i inflexible pensador de l'Índia, extraordinàriament clar, senzill i antisecular).

KRIXNAMURTI.

J. JOUBERT.

● “Si experimentes la teva pròpia debilitat, és que estàs essent cridat per Déu a lliurar-te a la seva misericòrdia” (P. Tadeusz Dajczer, clergue catòlic polonès).

● “Per a fer la religió més amable, fes que sembli fàcil i sempre disposada a prostituir-se al plaer” (Joseph Joubert, 1754-1824, agut escriptor convers francès).

● “La religió i la moral posen un fre a les energies de la natura, però no les anorreen. El borratxo tancat dins un claustre i reduït a mig pitxer de sidra en cada àpat, ja no s'emborratxarà, però no per això deixarà de plaure-li el vi” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

● “La religió i la moral posen un fre a les energies de la natura, però no les anorreen. El borratxo tancat dins un claustre i reduït a mig pitxer de sidra en cada àpat, ja no s'emborratxarà, però no per això deixarà de plaure-li el vi” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

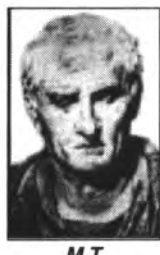
DES DE L'ATEISME I DEL TEISME NATURAL.

● “L'Home, en el seu orgull, va crear a Déu a imatge i semblança seva” “¿És l'home només una errada de Déu, o Déu sols una errada de l'home?” (Friedrich W. Nietzsche, 1844-1900, filòsof i escriptor ateu alemany).

● “Un Déu honest és el treball més noble d'home” (Robert Ingersoll Green, 1833-1899, orador agnòstic republicà, nat a Nova York).

INGERSOLL GREEN.

M.T. CICERO.

● “La mateixa natura ha imprès en la ment de tot hom la idea d'un Déu” (Marc Tuli

Ciceró, 106-43 a. C., polític, orador i lletraferit romà).

● “No hi ha Estat sense religió ni que en pugui prescindir. Considerem els Estats més lliures del món -els Estats Units i la Confederació Suïssa- i adoneu-vos com la Divina Providència hi figura en totes les manifestacions públiques” (Mikhail Alexandrovitx Bakunin, 1814-76, revolucionari anarquista rus).

M. A. BAKUNIN.

● “Tota persona, sia per a la seva paor o conhort, té qualque sentit religiós” (James Harrington, 1611-1677, filòsof polític anglès).

● “L'abstracte monoteisme metafísic, on el constant èmfasi se centra en la unitat de Déu i en la seva infinida i incom-

preensible essència, no pot donar llum a la ment ni pau al cor...Que n'és, d'humà, el Déu del Vell Testament -el Déu que apareix, parla, guia, qui estima i és estimat, en el precís moment que l'Home del Nou Testament, Crist Jesús, és diví! La diferència entre la idea d'un absolut i infinit Déu i el Déu de l'Escriptura és, després de tot, allò que separa el creient de debò i el cristià de l'home natural” (“Christ and Israel”, 1911, d'Adolph Saphir, 1831-1891).

COMPRENSIÓ I INCOMPRENSIÓ HUMANA ENVERS DÉU.

● “L'humil coneixement de tu mateix és un camí més segur cap a Déu que el camí de la ciència” (Thomas De Kempis, 1380-1471, teòleg alemany).

THOMAS KEMPIS.

JOHAN CALVIN.

● “El camí més perfecte de cercar Déu, i l'ordre més escaient, no és pas que intentem, amb atrevida curiositat, de penetrar en la investigació de la Seva essència, la qual devem abans adorar que no pas escorcollar meticulosament, sinó contemplar-Lo per a nosaltres en les Seves obres, per les quals Ell mateix se'ns ret pròxim i familiar, i, en qualque manera, es comunica Ell mateix” (Joan Calví, 1509-1564, teòleg de la Reforma, fundador d'un dels principals corrents protestants).

● “Oh Senyor, en series, de petit, si la ment pogués comprendre't” (St. Francesc de Sales, 1567-1622, bisbe catòlic, cofundador de la Congregació de la Visitació).

● “No podria creure en un Déu que compregués” (Henry Graham Greene, 1904-1991, novel·lista anglès). Ω

El bé i el mal, la intel·ligència i la ruqueria, la veritat i la realitat

Aprendre sempre va bé, millorar també, sols cal cercar bé les fonts i establir bé uns axiomes reals: interès per la veritat. Qui cerca i troba les veritats copsa la realitat i qui ho fa és intel·ligent, audaç, gaudeix d'una magnífica panoràmica per a l'acció. Normalment la gent no vol mirar les veritats perquè couen i, doncs, defugen la intel·ligència alhora que la bondat (la intel·ligència és la bondat alerta i viceversa, per més que no ho sembli gaire a primera vista).

Ser dolent és simplement no mirar de fer les coses bé, ser drogo, mediocre i gris, ajustadís i llanut, "normòpata", ser mandrós per a la realitat.

Fer-se vell és ser incapaç d'aprendre.

<http://www.trovadores.net/ctr.exe?NC=2575&FR=1>

El meu poble i jo

(Salvador Espriu - Raimon)
(A la memòria de Pompeu Fabra)

Beviem a glops
aspres vins de burla
el meu poble i jo.

Escoltàvem forts
arguments del sabre
el meu poble i jo.

Una tal lliçó
hem hagut d'entendre
el meu poble i jo.

La mateixa sort
ens uní per sempre:
el meu poble i jo.

Senyor, servidor?
Som indestriables
el meu poble i jo.

Tenim la raó
contra bords i lladres
el meu poble i jo.

Salvàvem els mots
de la nostra llengua
el meu poble i jo.

A baixar graons
de dol apreníem
el meu poble i jo.

Davallats al pou,
esguardem enlaire
el meu poble i jo.

Ens alcem tots dos
en encesa espera,
el meu poble i jo.

(1968)

(In memory of Pompeu Fabra. Translated:
Angela Buxton)

We drank in gulps
bitter wines of jeers
my people and I.

We listened to strong
arguments of the sword
my people and I.

This lesson
we have had to understand
my people and I.

The same fate
unites us for ever
my people and I.

Master, servant?
We are one and the same
my people and I.

We are in the right
against bastards and thieves
my people and I.

We saved the words
of our language
my people and I.

We learned to go down
steps of mourning
my people and I.

Down in the well
we gaze upwards

my people and I.

We both rise up
in angry waiting
my people and I.

(1968)

(En mémoire de Pompeu Fabra.
Traduction: Miquel Pujadó)

Nous buvions à pleines gorgées
l'âpre vin de la dérision,
mon peuple et moi.

Nous écoutions sereins,
les arguments du sabre
mon peuple et moi.

Cette leçon,
nous avons dû la comprendre,
mon peuple et moi.

Le même sort
nous a unis pour l'éternité
mon peuple et moi.

Mâître, serviteur?
Nous sommes indissociables
mon peuple et moi.

Nous tenons la raison
contre bâtards et voleurs,
mon peuple et moi.

Nous avons sauvé les mots
de notre langue
mon peuple et moi.

Nous avons appris à descendre
les marches de notre deuil,
mon peuple et moi.

Refoulés au fond du puits,
nous regardons en haut
mon peuple et moi.

Nous nous élevons tous les deux
dans une ardente attente,
mon peuple et moi.

(1968)

Bebíamos a grandes tragos

ásperos vinos de burla
mi pueblo y yo.

Escuchábamos fuertes
argumentos del sable
mi pueblo y yo.

Una tal lección
hemos tenido que entender
mi pueblo y yo.

La misma suerte
nos unió para siempre:
mi pueblo y yo.

¿Señor, servidor?
Somos inseparables
mi pueblo y yo.

Tenemos la razón
contra bords y ladrones
mi pueblo y yo.

Salvábamos las palabras
de nuestra lengua
mi pueblo y yo.

A bajar escalones
de duelo aprendíamos
mi pueblo y yo.

Bajados al pozo
miramos arriba
mi pueblo y yo.

Nos alzamos los dos
en encendida espera
mi pueblo y yo.
(1968)

"No hi ha cap altra nació a Europa que, com els Països Catalans, tengui onze milions d'habitants, ni cap llengua com el català - amb entre vuit i nou milions de parlants - que no tengui un Estat, representació en els organismes internacionals i bandera a l'ONU" ("L'Escletxa", Bernat Joan i Marf). "És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs" (Lluís Aracil). "Lo càòs es un òrdre per deschi-frar" (Lo libre dels conselhs). "La realitat és un missatge xifrat de l'Ésser" (Heidegger). Ω

EL TOTXO, LES VERDURES I EL PP

La inflació no està controlada. Això, més que una constatació és la realitat de cada dia del ciutadà de carn i ossos que, en els darrers temps, li costa molt arribar a final de mes.

L'augment espectacular d'alguns aliments frescos, particularment de fruites i verdures (la mongeta verda s'ha incrementat un 40 % i el tomàquet un 32 %) afegit a l'imparable encariment de l'habitatge, marquen un panorama poc positiu per a la majoria de la població, malgrat que alguns pretenguin argumentar, molt a contracor, que gràcies al PP, en la qüestió econòmica anem molt bé. De fet, les verdures i el totxo, són

dos exemples paradigmàtics que demostren que vivim en uns moments difícils, on la manipulació informativa i la tergiversació fan bona aquella màxima del dirigent nazi Goebbels, que diu que una mentida repetida mil vegades esdevé una mena de veritat.

Hem de pensar que aspectes tan fonamentals per la persona humana com són els aliments frescos i la llar, ara i aquí, són utilitzats per especular d'una forma dura i salvatge. Ω

JOSEP M.
LOSTE I
ROMERO

A Figueres criden contra els borbons Diverses activitats van mobilitzar gent durant tot el dia

Figueres/Alt Empordà. - La ciutat de Figueres, va viure el dilluns 6 al migdia el primer acte de l'Any Dalí que serà el 2004, amb la presència dels reis espanyols, la ministra d'educació i cultura, i el president de la Generalitat. Aquesta visita del rei a Figueres, i d'autoritats del govern espanyol, va motivar la formació d'una Coordinadora contra els Borbons, que va organitzar, una jornada contra 'la presència dels Borbons', de les autoritats espanyoles i del Partit Popular a Figueres.

Els actes contra la visita del monarca espanyol van començar a les onze del matí amb una aturada de les classes als instituts i a la UdG, i amb un esmorzar popular a la Rambla. A migdia va sortir de la part baixa de la

Rambla una manifestació, sota el lema 'Fora Borbons de l'Empordà!', que s'acabà al Museu Dalí, on es feia l'acte amb el rei. Els actes es van reprendre a les set de la tarda davant el monument de Narcís Monturiol, amb una 'visita reial' de Toni Albà, una ofrena a Monturiol, el retorn simbòlic de la medalla atorgada per l'Ajuntament de Figueres al rei d'Espanya el 1999, i una escombrada popular i desinfectant de la 'pesta borbònica'.

Al vespre, a la sala Ictíneu, es va fer un sopar-espectacle 'El rei dels empordanesos'. La policia es comportà de manera intimidatòria, treient les pancartes penjades i identificant uns quants assistents. Ω

elsud.org+Contra-Infos 6/10/03

Me lo dijo Pérez, que està en Mallorca

"No tenemos inmirantes, tenemos conquistadores", va dir en Pérez, portaveu de la Associació de Veïns de son Gotleu a la batlesa de Ciutat, Catalina Cirer, que anà a son Gotleu, essent rebuda amb llançament d'ous (que donaren en el blanc). Aquest fet, en primera instància, causà sorpresa en la comitiva oficial i en la mateixa Catalina Cirer. A continuació, s'ho prengueren meitat en broma i meitat amb indignació.

A mi no me sorprèn l'incident en qüestió, ja que se, de primera mà, que en aquesta barriada acostumen a llançar "coses" des del pisos: bosses de fems, mobles, electrodomèstics i, potser, aviat sentiren a dir que han llançat a qualque persona.

El que em sorprèn és que els representants veïnals demanin més neteja. La capacitat i la velocitat amb que els habitants de son Gotleu generen la brutor sobrepasa en molt, les possibilitats de qualsevol servei per a netejar-les.

Allò que sí me sorprèn és que la batlesa se comprometí a fer complir escrupolosament les ordenances municipals (exigència principal dels veïns). Me sorprèn perquè no crec que la policia estigui per la labor, precisament. En cas que així fos, seria un bon exemple per a Ciutat, tota, que està molt necessitada que se compleixin les ordenances.

Allò que sí me sorprèn, són les declaracions que feu el secretari de la Associació de Veïns de son Gotleu, el Sr. Pérez, que se queixà, públicament, dels immigrants. Va dir: "No tenemos inmigrantes, tenemos conquistadores". A més, el portaveu veïnal qualificà la immigració d'"aglomeració atroz".

Lo sorprenent, és que qui ho digué és un immigrant igual o semblant als immigrants que ell critica. Ell forma part de l'onada d'immigrants que abans s'establiren a son Gotleu. L'única diferència -i ho dic amb tots els respectes i sense acritud- és que ell i aquells immigrants se feien grossos i s'hi fan, de ser espanyols. Espanyols que vingueren i venen aquí igual que ho fan els africans i els sudamericans de son Gotleu: "Vienen como conquistadores i no como emigrantes".

Al portaveu veïnal de son Gotleu l'ànima la idea de "sacar son Gotleu del guetto en que se ha convertido". A mi m'anima la idea de treure Mallorca sensera de l'enorme getto en que l'han convertida.

Als mallorquins, no crec que ens importi tant la nacionalitat, el color, la raça de la immigració que rebem. Allò que ens hauria d'importar i molt, és el fet que tots els immigrants que venen a aquesta desgraciada terra, tenen la la indissimulada pretensió de ser conqueridors. Els espanyols amb l'ajuda de l'Estat, la bandera, la Monarquia, l'idioma, la incultura i la barbàrie. Els africans i els sudamericans amb la força del qui no te res a perdre i amb la competitivitat de qui ha creuat mig món, en circumstàncies molt difícils, fins arribar aquí i se troben amb una societat caduca, còmoda i abúlica, que davant d'ells, ara, igual que davant els espanyols, abans, està disposada a viure de genolls abans de presentar batalla i reivindicar, amb lluita i força, una cultura, un idioma, un territori, uns costums, una herència...

On no va anar na Cirer i tampoc na Munar, on no aniran cap de les dues, és al polígon de Llevant....

A són Gotleu hi ha els africans i els colombians amb les seves màfies. En el Polígon de Llevant hi ha els equatorians massificats.

Per cert, en declaracions aparegudes a la premsa local, els equatorians ha manifestat: "Seguiremos aquí, pese a quien pese". Sembla que "a quien pesa" és als veïns de la barriada que, en la seva immensa majoria, són immigrants espanyols.

El que pot arribar a sorprendre és que la situació que s'ha destapat a son Gotleu primer i al Polígon de Llevant després, és només el començament d'allò que passarà. Tot l'eix que va des del Polí-

gon de Llevant a son Gotleu, incloent el carrer Lluís Martí i les seves travessies, ja ha estat pres per tota classe d'immigració: africana, magrebie, sudamericana, europea de l'est, etc. que en les seves topades i encontres i desencontres amb la immigració espanyola està a punt d'arribar a situacions conflictives.

Curiosament, els immigrants espanyols de son Gotleu se queixen la brutor a que els obliguen a viure els immigrants africans. De la mateixa manera se queixen els immigrants espanyols del Polígon.

Els immigrants espanyols residents a l'eix que va de son Gotleu al Polígon, en l'actualitat, se queixen la brutor que produeixen els immigrants extracomunitaris als carrers de les seves barriades. Unes barriades que antany estaven habitades per autòctons que hagueren de partir empesos per la pressió que exercí la immigració conquistadora espanyola que ara, paradoxes de la vida, s'està enfrontant a una immigració molt més poderosa que la que ells protagonitzaren els anys 60. Molt és poderosa perquè sense comptar amb n'Aznar, el PP, l'Estat espanyol, la bandera, l'exercit, els jutges, la Conferència Episcopal Espanyola, etc., els estan fent fora. Els fan fora de les seves cases igual que ells ho feren amb els mallorquins abans i segueixen fet ara.

Lo dels mallorquins és de pena. Perquè quan tenen oportunitat de defensar-se la foten. La foten quan voten. La foten quan venen el seu territori, quan traeixen als seus, quan renuncien a la seva llibertat, cultura, llengua, història, dignitat. Quan de la covardia i l'egoisme en fan bandera... els mallorquins la foten.

Potser, però, ja es temps i alguns de nosaltres ja veiem a l'entrellum allò que diu el refrany xinès. "Si tens paciència i te seus al portal de ca teva, veuràs passar el cadàver del teu enemic".

És curiosa l'actual situació a Mallorca d'enfrontaments cada vegada menys amistosos entre immigrants.

És curiós el fet de que allò que acabarà amb el turisme no serà l'ecotassa ni el Govern del Pacte, No. Allò que acabarà amb el turisme és la massificació del població immigrant, que, junt amb l'autòctona i la flotant que ve a fer els seus negocis, faran fugir el turisme. Qui voldrà fer turisme en una terra aclaparadora, demogràficament, amb trànsit caòtic, amb altes cotes d'inseguretat, amb autopistes, ciment i residus, com a major atractiu, les platges, invadides per tota classe d'elements humans que les embruten i les fan insuportables amb el seu comportament inculte i incivilitzat, les pol·lucionen amb les seves ràdios i aparells acústics a tot volum i sobretot, perquè ja no queda espai per col·locar als turistes, ja que estan saturades per la població resident. Encara no s'ha detectat la presència massiva dels nous immigrants a la platja de s'Arenal, però no es descartable que la puguin prendre els equatorians, els subsaharians i els magrebins tots plegats.

I dins pocs anys seran tot espanyols (si és que no ho són ja). Per això, residents amb drets, i antre aquests drets el de banyar-se a les platges. Allò que dubt, és que en un futur, els turistes vulguen prendre banys per la massificació. Lo mateix que ha dit en Pérez, el de son Gotleu: "Sufrimos en el barrio una aglomeración atroz de inmigrantes".

Ho ha dit en Pérez, aquell que està a Mallorca. Abans, un altre Pérez, en una cançó mos parlava de "...lindas playas para bailar...". Potser demà, un altre Pérez ens parli de les platges que "están aglomeradas atrocemente". Aleshores s'haurà complit el refrany xinès. La Mallorca de la immigració serà cadàver. Lo mal és que, a l'igual que passa amb el refrany xinès, el que veu passar el cadàver del seu enemic, no se torba molt en seguir-lo. Ω

Pere Felip i Buades

A propòsit del western

El western, com a gènere cinematogràfic, va néixer al 1903, amb l'estrena del film *Assalt i robatori d'un tren*, dirigida per Edvin S. Porter. Han passat, doncs, cent anys del naixement d'un dels gèneres més representatius del Hollywood clàssic.

Un gènere que ha donat al cinema films magistrals que han contuit un referent espacial en què podem situar multitud d'històries. Èpiques pel·lícules d'itineraris, de caravanes, de trajectes perillosos, de conquestes i de personatges a la recerca d'un destí incert que atorgui un sentit a llur existència. És per això que hom pot entendre el western com el gènere de la nostàlgia i de l'enyorança, en tant que funciona com a vàlvula de fugida i, àdhuc, de seguretat, de les masses blanques nord-americanes. D'ací sorgeix, sovint, una orientació regressiva i maniquea que condueix inevitablement a la crueltat i al drama del més dèbil.

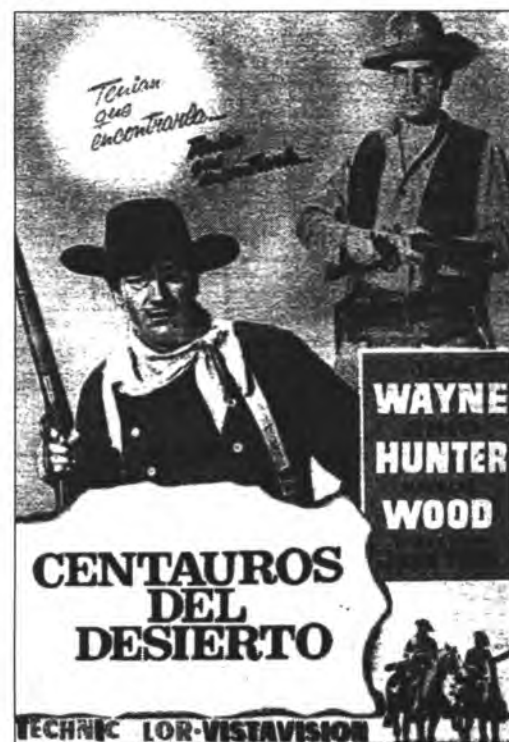
El mestre D.W. Griffith, gran creador del llenguatge cinematogràfic, fou l'autor del primer western remarcable de la història: *El naixement d'una nació*, del 1915,

ideològicament reaccionària -hom hi representa la creació del Ku Klux Klan però d'una influència poderosa en el cinema posterior. Cineastes com King Vidor, Cecil B. DeMille, Raoul Walsh o Howard Hawks s'endinsaren en el relat d'històries que narren les gestes dels peoners, però el realitzador que millor ha reflectit l'esperit vital del far west ha estat, sens dubte, el gran John Ford. Un fordista reconegut com l'espanyol José Luis Garcí ha afirmat que ningú com Ford ha filmat millor coses com uns genets travessant un riu, un ball, la solitud i la vellesa, la família al voltant de la taula, els crepuscles, els rostres, els cavalls, el cel, el pòsit del cafè vora la foguera o les barres dels bars. Les pel·lícules del mestre irlandès foren les fites senyeres que donaren forma cinematogràfica a l'èpica de l'Oest, semblant, en certa manera, a les gestes medievals (obres mestres del setè art, com *La diligència*, del 1939, i *Centaures del desert*, del 1956, en són exemples ben remarcables). Alhora, però, jamai el genocidi d'un poble havia estat tan bellament adornat, i tergiversat, com en els millors films del fill enyoradís de la verda Irlanda (especialment en l'anomenada *trilogia de la cavalleria*, és a dir, en *Fort Apache*, *Rio Grande* i *La legió invencible*). Amb tot, en la història del western, Sean Aloysius O'Fearna (vertader nom de Ford) és el primer que presenta els indis com a éssers humans allunyats del tòpic de la barbàrie amb què eren presentats en els films de les dècades dels trenta i quaranta.

Ben entès, el western reflecteix el desenvolupament d'una mentalitat retrospectiva i nostàlgica d'una societat i d'una política expansionista interior nord-americana. En certa manera, el gènere americà per excel·lència fóra una cosmogonia de la formació dels Estats Units, és a dir, de l'expansió dels angloxasos per totes aquelles terres americanes, i que afectà dramàticament els indígenes fins a portar-los gairebé a l'extinció. La superioritat numèrica i tecnològica (les grans companyies ferroviàries i la invenció del cold i del winchester en foren les peces clau) fou decisiva per la derrota i destrucció de totes les nacions índies. Va ser un llarg procés, marcat per treves i guerres, que finalitzà en els anys noranta del segle XIXè. Estudis recents han destacat la magnitud de les matances i les proves generalitzades de l'exterminació deliberada (un extermini que no serà reflectit en les pantalles fins el 1969, amb una pel·lícula tan honesta com excel·lent: *Petit Gran Home* d'Artur Penn). Heus ací, doncs, que el cinema de l'Oest, com a peça important de la matèria que fa part del "somni americà" respon a un somni incòmode, a un malson americà, que ha marcat profundament les consciències dels descendents d'aquells peoners i colons que traçaren les petjades de l'imperialisme representat per la bandera de les barres i estrelles. Ω

ANDREU SALOM I MIR

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XLLIBRE

Diada de Mallorca 2003: Sebastià Serra (PSM), Maria Antònia Munar (UM), Antoni Mir (Les lluites del segle XXI)

OCB) i Ferran Lupescu (poeta) recomanen Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart (II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Avui dia s'ha perdut tota mena de vergonya. La lluita per enlairar els endollats i marginar els escriptors d'esquerra o, simplement, aquells que no són de la colla dels "controladors", esdevé un espectacle llastimós i miserable

Parlava amb els amics, amb alguns companys de ploma, provant de trobar sortides per a vèncer el cercle de ferro que ordeix la mediocritat regnant, la púrria de ressentits i envejosos que es pensen "genis", qui sap quin Kafka o James Joyce reencarnats. Discutíem de com aconseguir que la premsa informàs de l'aparició d'una novetat editorial catalana. Una cosa que hauria de ser tan senzilla i que, a la nostra terra, com tothom sap a la perfecció, esdevé una complicadíssima epopeia. Avui dia s'ha perdut tota mena de vergonya. La lluita per enlairar els endollats i marginar els escriptors d'esquerra o, simplement, aquells que no són de la colla dels "controladors", esdevé un espectacle llastimós i miserable. Ha desaparegut la més mínima norma ètica. Allò tan normal que és informar el lector de forma objectiva de l'aparició d'un llibre, d'una novetat editorial sigui qui sigui el seu autor, ja fa anys que ha desaparegut de les nostres contrades. La mentida i la manipulació informativa esdevenen llei d'aquesta jungla. Tot plegat demostra, evidentment, la lluita de classes en el camp de la literatura de la qual dona àmplia informació Ferran Lupescu en el pròleg de Literatura mallorquina i compromís polític.

Torn a repetir el meu cas personal, exemple paradigmàtic del que escric: més de quinze llibres publicats en els darrers anys silenciats completament, llevat d'alguns d'atacats de forma indigna pels gasetillers a sou de qui comanda!

Per tant, es tractava d'aconseguir de rompre aquest bloqueig de la reacció cultural. La possibilitat, apuntada per algú, de fer un ocasional "front nacionalista" (OCB, PSM, UM i l'independentisme) em seduï de seguida. Potser dins d'aquesta línia es pogués trobar la fórmula d'aquesta quadratura del cercle: informar, simplement informar d'una novetat editorial catalana.

La idea es va anar consolidant i, a poc a poc, com a participants i convidats s'hi afegiren altres forces polítiques i culturals (per exemple, va ser simptomàtica la presència de Cecili Buele, el combatiu militant d'Esquerra Republicana de Catalunya que, en la passada legislatura va ser conseller de cultura del Consell Insular de Mallorca i diputat del PSM-Entesa Nacionalista).

Igualment hi vaig poder veure destacats membres de les direccions i militants dels diversos partits nacionalistes (PSM, UM, ERC...) i d'organitzacions culturals mallorquines

Les circumstàncies objectives de continuat silenciosament feren decidir-me. Vaig pensar que, com deien els amics, potser seria un bon mitjà de rompre el bloqueig reaccionari que, dins la Diada de Mallorca, totes les forces abans esmentades fessin la presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge

Antoni Mir, president de l'OCB, Maria Antonia Munar, presidenta del Consell de Mallorca, Miquel López Crespi i Dolça Mulet, consellera de Cultura del CIM el dia de la presentació de "Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart".

ge a Josep M. Llompart. Cap dels convidats a participar en aquest acte cultural s'hi va negar. Tots, la presidenta Maria Antònia Munar, el president de l'OCB Antoni Mir, l'històric dirigent del PSM Sebastià Serra i el poeta Ferran Lupescu, s'avenguieren a fer la presentació del llibre. Vés a saber, pensava, si aquesta vegada podríem vèncer, malgrat fos per un dia, el cercle de silenci i mentides que propaguen contínuament els mercenaris de la intoxicació i la desinformació!

La presentació va ser dia deu de setembre, a la sala de sessions del Consell de Mallorca. Jo mateix no m'esperava tanta gent, tants d'amics ni tants mitjans de comunicació com hi eren presents a les dotze del migdia, quan començà l'acte. "Vaja", vaig pensar, "aquesta vegada podrem informar el nostre poble de l'aparició d'un llibre en català!".

El món universitari era representat, a més de Sebastià Serra, per Antoni Marimon i Josep Antoni Grimalt. Igualment hi vaig poder veure destacats membres de les direccions i militants dels diversos partits nacionalistes (PSM, UM, ERC...) i d'organitzacions culturals mallorquines, entre els quals hi havia Joan Antoni Salas, secretari d'organització del PSM i Dolça Mulet, consellera de cultura del Consell de Mallorca, al costat de membres d'ERC com el citat Cecili Buele i de la direcció de l'Obra Cultural Balear, com Maties Oliver. També hi hagué representació de les delegacions de l'OCB de pobles, membres de diverses organitzacions sindicals i professionals, personatges del món de la comunicació i l'art, entre els quals caldria destacar Joan Pericàs, periodista, excel·lent poeta i director de la revista Llegir, a més de diversos amics i amigues.

Fins aquí algunes dades de la presentació feta en el saló de sessions del Consell de Mallorca. Presentació que transcorria, com ja he dit, dins els canons de la més estricta normalitat.

Pel que fa al parlament de Maria Antònia Munar, he de reconèixer que tenia al respecte una certa prevenció. Què podia dir un polític de dreta, malgrat que amb els seus vots hagi donat suport i facilitat l'accés al poder a l'esquerra oficial durant quatre anys en el Govern de les Illes i, abans, en el Consell de Mallorca?

Com és ben sabut, l'esquerra oficial havia pogut governar gràcies a la benvolença de Maria Antònia Munar. Fins els posteriors pactes amb el PP, Munar representava, per a la majoria de teòrics del Pacte de Progrés, un element bàsic del conglomerat esquerrà-centrista (en paraules d'aquests mateixos teòrics) que havia de transformar la realitat de les nostres Illes.

L'esquerra nacionalista que governà amb Maria Antònia Munar, el PSOE, Izquierda Unida i el Verds que donaven suport a l'experiment i, posteriorment, mercès als vots d'UM, constituïren el primer govern progressista de les Illes, elogiaven el paper centrista d'UM en la conformació del Pacte de 1999. Tot eren flors i violes entre PSOE, PSM i UM. Munar i UM servieb, deien, per a bastir no se sap quina estranya via a la transformació de la nostra societat (hi queda constància escrita en una paperassa immensa!). Aliada estratègica del PSOE en la pinça contra el PSM, tothom callava davant les seves iniciatives polítiques. N'hi ha que afirmen, davant tan d'entreguisme, que fins i tot l'actual derrota electoral de l'esquerra oficial vendria donada per aquesta submissió quasi total a UM.

El PSOE, en boca de Francina Armengol, oferia... el setanta-cinc per cent del programa "socialista" per a servir sous i cadiretes. Un espectacle dantesco de forassenyat oportunisme polític al qual, no en mancava d'altra, s'afegiren els màxims dirigents d'Esquerra Unida, Manolo Cámara, Eberhard Grosske i Miquel Rosselló

Posteriorment, quan dia vint-i-cinc de maig el Pacte perdé les eleccions, en un intent de reeditar la coalició amb Maria Antònia Munar, el PSOE, en boca de Francina Armengol, oferia... el setanta-cinc per cent del programa "socialista" per a servir sous i cadiretes. Un espectacle dantesco de forassenyat oportunisme polític al qual, no en mancava d'altra, s'afegiren els màxims dirigents d'Esquerra Unida, Manolo Cámara, Eberhard Grosske i Miquel Rosselló. Munar se'n reia davant tant oportunisme per a servir les cadiretes. Finalment, com era d'esperar, pactà amb qui li va oferir més. L'oferta del PP superà aquesta vegada el que li havia donat el PSOE en la legislatura 1999-2003.

De cop i volta, quan Maria Antònia Munar començà la presentació del llibre, vaig recordar que justament era l'autor de l'obra a presentar, és a dir, qui signa aquest article, aquell que més l'havia criticada en tots aquests anys de poder compartit entre l'esquerra oficial i UM. Mentre l'esquerra oficial cobrava les seves substancioses nòmines marcant el pas que indicava Maria Antònia Munar, o viatjava de forma gratuïta arreu del món fruit de tota mena de privilegis, només un parell d'intel·lectuals crítics i independents ens atrevírem,

jugant-nos materialment la pell, a criticar les mancances polítiques que constatarem.

Mentre l'àmplia gamma d'intel·lectuals orgànics del poder, les desenes d'alts càrrecs que durant vuit anys han cobrat substancials sous i s'ha passejat arreu amb cotxe oficial, només l'autor del llibre (i algun valent company de viatge, com podia ser Llorenç Capellà per dir un nom) havia fet un seguiment acurat i fortament crític amb les diverses actuacions de Maria Antònia Munar. Els altres, els intel·lectuals orgànics del Pacte, els que podien cobrar per obra i gràcia de la bona voluntat de Maria Antònia Munar, trobaven (i ho deien per escrit i de viva veu) que la presidenta del Consell de Mallorca era la representant més assenyada del centrisme illenc. Ara, quan a conseqüència de la seva derrota electoral ja no cobren, fan un altre cantet. Oportunistes, camaleons graduats en totes les universitats del menfotisme, ara xerriuen que "tornaran a les essències esquerres". Abones hores vénen amb aquests propòsits de modificar la seva actitud! Qui els creurà a partir d'aquests moments, quan la jugada s'ha vist tan clara?

Recordava tots aquells nombrosos treballs de crítica severa, sense concessions de cap tipus

Pensava en tot això quan ja estava assegut a la taula de la presidència del Consell de Mallorca, al costat de Sebastià Serra, Ferran Lupescu i Antoni Mir. I al cap de poc sentia la presidenta, en la seva intervenció dient, a poc a poc, remarcant amb intenció cada una de les paraules que pronunciava: "Miquel López Crespí és el periodista i escriptor que més m'ha criticat".

I, com si fos una pel·lícula o un d'aquells boirosos somnis que tens en la nit, em venien la cap les crítiques que, davant el que considerava -i consider encara!- errors d'UM i de la presidenta, li havia fet des del mitjà de comunicació, des de les pàgines d'opinió de El Mundo-El Día de Baleares. Recordava tots aquells nombrosos treballs de crítica severa, sense concessions de cap tipus.

Fer recompte de tot el que he escrit referent al control, pactat amb el PSOE i a vegades sense pactar!, que exercia UM damunt el Pacte de Progrés, les claudicacions d'aquells

partits davant les sorprenents iniciatives polítiques de Maria Antònia Munar, ens ocuparia molt d'espai. En el moment de la presentació, que és del que parlem, recordava els titulats "Munar contra Benestar Social" (25-IX-91); "Reivindiquem la dignitat de l'esquerra" (17-IX-01); "Munar i els càrrecs polítics al Consell (I)" (9-IX-01); "Munar i els càrrecs polítics al Consell (II)" (10-IX-01); "Les mancances de la moratòria de Munar" (20-VII-01); "UM s'hauria de centrar" (15-X-01); "Fomentar el joc no és progressista" (21-X-01); "La hipoteca del president Francesc Antich" (3-X-01); "Munar no vol escoltar" (15-XI-01); "Operació Chenoa" (13-II-02) o "Estimar o no estimar Mallorca" (7-III-02). Aquest és un mínim resum del que he escrit situant, des d'una vessant progressista, les mancances i errors de la política munarista.

Si haguéssim de nomenar un article fort, d'aquests sense cap mena de concessions, podríem parlar, per exemple, d'aquell que analitzava de forma detallada (vaig estar tot un estiu estudiant els decrets de Maria Antònia Munar en el Butlletí Oficial!) els beneficis econò-

mics que portava a UM la gestió del Consell. L'article, llarg i dens i que vaig publicar en dues parts en El Mundo-El Día de Baleares amb el títol "Munar i els càrrecs polítics del Consell", és una de les crítiques més punyents que mai s'han fet a un dirigent polític mallorquí. No en parlem d'aquell titulat "Operació Chenoa" o la denúncia dels fets protagonitzats pel conseller de Medi Ambient, el senyor Miquel Àngel Borràs, un personatge que es construí un xalet en uns terrenys declarats "Àrea Natural d'Especial Interès". Aquesta denúncia pública va ser publicada en El Mundo-El Día de Baleares el set de març de 2002.

Maria Antònia Munar, polític d'excel·lent memòria, començava la presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge Josep M. Llompart, precisament amb aquestes paraules: "Miquel López Crespí és un dels periodistes i escriptors que més m'ha criticat". I, per acabar d'arrodonir aquest sospitós i problemàtic inici, afegí: "...i es defineix com a marxista".

"Bé", vaig pensar, "ara comença la descàrrega de l'artilleria pesant". Ω

Carta oberta al consol dels Estats Units

FRANCESC DUBÉ I CANELA
Craywinckle 2, 3er. 2^a
Barcelona 08022
T. 93 2112561
DI 36.198.707
reedomcat2@hotmail.com
frankdube@telefonica.net

Sr. En JUAN A. ALSACE
Cònsol dels EEUU d'Amèrica a Barcelona
Passeig Reina Elisenda 23. Barcelona 08023
Barcelona 7 de setembre de 2003

Benvolgut i respectat Sr. Cònsol:

Voldria saber si hi ha alguna entitat o persona particular que canalitzi donacions pro-damnificats de l'huracà "ISABEL".

Porto molts anys comprovant que MAI es fa cap donació econòmica des d'enlloc, pels damnificats per catàstrofes ocorregudes als USA; terratrèmols, atemptats, huracans, tifons, inundacions, incendis...etc.

No crec que aquestes desgràcies només afectin a les persones riques que no necessiten suport econòmic.

Suposo que també ho sofreixen gent econòmicament molt débil, pobres, que segons algunes veus, diuen que n'hi ha un grapat de milions.

Doncs, perquè no es practica la solidaritat des d'Europa cap Amèrica, encara que sigui només pels pobres?

Tots aquells que van sortir al carrer manifestant-se contra Bush, a favor dels dèbils i demanant PAU poc abans de la guerra de Irak, no han donat RES pels "pobres" d'Amèrica que han quedat arruïnats per culpa del huracà ISABEL i que molts d'ells no son segurament pro-Bush?

En aquest cas els meus conciutadans són uns insolidaris indignes que em fan caure la cara de vergonya.

Potser saben que Amèrica ja s'ho arregla ella tota sola i que la Administració ja es cuida de solucionar els problemes dels seus ciutadans sense ajuda del exterior?

Doncs ¡Visca els USA! que tenen previst quasi tot el previsible gràcies a un sistema envejable que no té pràcticament cap altre país.

Tot i així, haurien de pensar que a ningú li desagrada, àdhuc els que no ho necessiten materialment, que des de fora se li digui amablement: "Et fa falta alguna cosa"? Encara que es pugui contestar: "No cal; moltes gràcies"

Jo he viscut els anys de la postguerra del 1945 i sé el que significa una ajuda des de fora. Sobretot a l'Europa calcinada. He viscut, la reconstrucció d'Alemanya, sense venjances, amb ponts aeris per portar menjar als berlinesos aïllats per l'URSS...La cortesia americana, amb milers de soldats seus morts, deixant entrar en primer lloc a Paris al general De Gaulle i la seva "Gran Armada" (desarmada pels nazis en quatre dies) desfilar pels camps Ellysées el dia de la Victòria... etc.

Part d'Europa, incloent-hi el meu estimat país, CATALUNYA, Liberal per naturalesa, està cometent un gran error històric amb la creació d'un estat d'ànim antinordamericà. Però sobretot, ho sento per què, una vegada més, els catalans no saben escollir el company de viatge per anar per la vida i es posen automàticament al costat dels dèbils, sense calibrar les conseqüències. *I no sempre els dèbils tenen tota la raó.*

Pagarem molt car aquest lideratge anti-USA que té Barcelona; i ho sentiré pel meu poble, que va ésser el que creà a Europa el primer Parlament, molt abans que Anglaterra, segons va quedar palès en el discurs de Pau Casals a l'ONU i que el voldria veure lliure i independent. Però, per aquest camí va en direcció contrària. O així m'ho sembla.

Tinc molts amics que també pensen com jo. Molts intel·lectuals i periodistes que han de mostrar el seu pensament pro-americà a Revistes i Diaris alternatius, marginats i ignorats. Però en tinc més encara que pensen el contrari; i les meves discussions diàries em costa.

He tingut l'oportunitat de defensar moltes vegades des d'un programa de Ràdio (Onda Rambla) la causa Israeliana i el suport que rep dels EEUU.

Això m'ha servit per rebre la felicitació personal, entre d'altres persones, d'una locutora de Catalunya Ràdio que em digué que ella estava rodejada de pro-palestins a la redacció dels informatius i que anomenen *militants, activistes o suicides* els que tot el món qualifica de *terroristes palestins*.

Parlant amb ella, i després de constatar que jo, estava passant de simple admirador a defensor acèrrim i radical del sistema-cultura americà, arribarem a la conclusió de que molts catalans, àdhuc sobiranistes, es veuen reflectits en la causa palestina per mor d'una situació de submissió: ells en relació a Israel i nosaltres a l'estat espanyol, sense adonar-se'n que a Catalunya li passarà el mateix que a Israel, el dia que tingui un Estat propi. Per tant: **NO SOM COM ELS PALESTINS** sinó tot el contrari.

Soc un home d'esquerres (per anti-franquista-aznarista) però no d'aquestes esquerres innocents amb el liri a la mà i amb la ment malalta per haver perdut el referent del que creiem el millor sistema de governar el món i que pensen encara que tots els problemes es solucionarien anorreat els USA quan, paradoxalment, els països ex-soviètics són els més grans defensors de la política nord-americana.

Tinc mil proves escrites, retalls de diaris, dades històriques, fets viscuts per mi amb el contacte diari amb nord-americans etc. que em donen arguments per defensar la idea de què, errors lògics a part, **MAI a la història de la humanitat un Imperi havia actuat amb els vençuts de la manera que ho fan fet els EEUU**. Un poble format per grapats de races i cultures diferents, provinents majoritàriament del continent Europeu i Africà i que, amb el lema "el que val...val" han creat un Gran País que és envejable i admirat àdhuc pels seus enemics potencials. Al damunt, ens han demostrat que no son antieuropeus; més aviat tot el contrari. Crec que tampoc se'ls pot qualificar de pre-potents sinó de Potents. Els pre-potents son els Gadafi, Sadamm Hussein, Chirac... (Sí,

sí, Chirac) etc.

Estic quasi del tot d'acord amb els darrers articles-testament ("Corriere de la Sera" -Milà) de la periodista Oriana Fallaci dedicats als atemptats de les Torres Bessones i estic d'acord del tot, amb el periodista Xavier Sala Martin. Amèrica és de tots els occidentals i qualsevol cosa que li passi ens afecta a tots. Incloint-hi a aquells que, acomodats en una "esquerra oficialista d'ofici" que li paga bons diners, porten els seus fills a estudiar a les Universitats americanes mentre van fent discursos a les multituds encenent la flama en contra del "capitalisme salvatge" dels USA. Ací hi veig un greu problema d'enveja mal païda i per tant destructiva, com s'està demostrant amb l'actual situació de violència anti-occidental i anti-israeliana, que ve de lluny.

Que consti que no soc partidari, ni molt menys, del president Aznar per molts motius. No puc deixar de banda el saber que forma part de la continuïtat colonitzadora, (de vegades molt dissimulada tal com declarava Felipe V), del poble de Catalunya i que ja dura prop de 300 anys. A Catalunya MAI se li ha preguntat si volia ser bilingüe, com se'ls hi va preguntar a la gent de Puerto Rico fa pocs anys.

Però he de reconèixer que Aznar s'ha posat al lloc on li convenia en donar suport als EEUU.

Encara que es veu ben clar que ho ha fet intentant, a la seva manera, solucionar el conflicte Basc.

Fa més de 200 anys que la paraula més difosa pels media espanyols es "terrorismo". Es pot calcular que, actualment, entre premsa, ràdio, televisió i internet l'anomenen més d'un milió de cops al dia.

El sr. Aznar espera segurament l'ajuda del Sr. Bush que de ben poc li servirà, car a la Casa Blanca crec que tothom sap d'on ve (i el perquè) de la violència basca i de lo fàcil que seria solucionar el conflicte democràticament i sense apel·lacions de bell antuvi, a la "sagrada unidad".

Sàpiga però, que la Corona espanyola no perdonarà mai l'ensorrada de la seva flota a Cuba el 1898 i que, tot sigui dit, va servir també afortunadament per posar final al "terrorismo cubano contra las tropas del Rey de España". De no haver estat així, el conflicte provocat per la violència cubana encara duraria.

Bé, Sr. Alsace; no vull molestar més la seva atenció. Tant sols voldria tenir notícies seves en referència a la qüestió que he apuntat al principi de la carta per tal de poder-hi col·laborar. Tinc amics que s'hi afegiran.

Li dono les més expressives gràcies que li prego faci extensives al seu President. Ω

Thank you very much !!

Cordialment i amb el cor a la mà

F. Dubé

PD.

Excusi el no poder esciure aquesta lletra amb la seva llengua que no domino el suficient.

Si vostè no opina el contrari, n'enviaré còpia a la Casa Blanca.

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1583-84

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

E les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americana.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enriquit oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

d. 1582: L'emperador Ming xinès es nega a governar i delegar als intrigants cortesans eunucs que instauren un règim d'opressió i paor que acaba en purgues i bandositats.

HUIG DE GROOT.

vaixells que duen els Terços de Figueroa, Bobadilla, Iñiguez i de Toledo. Hi va allistat l'autor dramàtic de Vega.

1583: Moros africans desembarquen a Xilxes (Plana Baixa), saquegen el vilatge i en maten els veïns.

Uns 650 francesos penetren, per la vall de Querol, dins la Cerdanya.

Josep de Calassanç, català de la Franja d'Aragó, és ordenat sacerdot.

Mor el gran poeta renaixentista valencià Joan Timoneda (1518 ó 1520-1583).

"Juycio admirable de Dios...acerca de unas señales del cielo...ocurridas en Flandes", llibre estampat a València.

JOAN
TIMONEDA.

LOPE DE VEGA.

Lope de Vega, potser el millor autor dramàtic peninsular del moment, coneix Elena Osorio (*la Dorotea, Filis, Zaida* de la seva obra).

Francesco Sansovino: "Del Governo et amministrazione di diversi regni et republiche".

El Parlament neerlandès és enemistat amb Willem van Oranje a causa d'un cap huganot francès, i amb gran dificultats el príncep s'hi reconcilia. Part de les províncies independentistes volen fer-lo rei formalment a fi d'evitar uns altres perills. Oranje es mullera per quarta vegada: amb Louise de Coligny, filla de l'assassinat cap huganot Comte de Coligny.

Guerra del bisbat de Köln /Colònia: L'arquebisbe s'havia convertit al protestantisme i és foragitat per la facció catòlica. Aquest esdeveniment té repercussió en uns altres bisbats: Padenborn, Münster, Würzburg.

Anglaterra adopta el calendari gregorià.

Joseph Justus Scaliger: "Opus de emendatione temporum", fundació de la cronologia moderna.

Sir Thomas Smith: "De republica Anglorum", a tomb de la maquinària governamental anglesa.

Índia: Edicte de tolerància religiosa.

26-7-1583: La força militar espanyola invasora, comandada per l'Almirall Santa Cruz, desembarca a les Açores, defensades per uns 9200 portuguesos -comandats per Comodore de Chaste, la meitat d'homes que els invasors, encara que els locals tenen més artilleria en fortaleza. Després de durs combats els espanyols avancen cap a la capital Angra

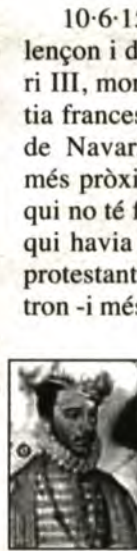
2-8-1583: Després de la rendició de les tropes de Chaste, la conquesta de les Açores termina i Felipe II queda definitivament com a rei de Portugal.

4-8-1583: Mor als 3 anys Maria, cinquena dels fills de Felipe II amb Anna d'Àustria, a causa de la sífilis del rei o per cagueroles estivals.

18-3-1584: Ivan IV el Terrible és mort i son fill Fiódor I el succeeix com a tsar de Rússia, però aquest renuncia a la major part dels seus poders en la persona del seu cunyat Boris Godunov. Començament de les lluites dels boiards per la regència.

IVAN EL TERRIBLE.

IVAN EL TERRIBLE.
DUC
D'ALENÇON

DUC
D'ALENÇON

10-6-1584: Francis, duc d'Alençon i d'Anjou, germà d'Henri III, mor (extinció de la dinastia francesa dels Valois), i Enric de Navarra s'esdevé el parent més pròxim per a succeir el rei, qui no té fills. Enric de Navarra, qui havia estat inductat en el protestantisme, s'esdevé hereu al tron -i més avant rei com a Henri IV, després de l'assassinat d'Henri III el 1589. Immediata mobilització de l'integrisme catòlic contra tal possibilitat.

1584: Prohibició de dur pedrenyals.

El Escorial és acabat.

És fundat el Banco di Rialto a Venècia.

Assassinat d'en Guillem d'Orange/Willem van Oranje (Willem I), el Príncep Magistral *Stadholder*, en un convent de Delft, per un fanàtic catòlic, Balthasar Gérard, del Franc-Comtat (possessió de Felipe II). Els seus darrers mots són una pregària per la nació neerlandesa. Gran diplomàtic, anomenat irònicament "el Silenciós", i artífex de la independència holandesa, els espanyols havien posat preu al seu cap. Desmoralització en el camp independentista. Farnesi, fill de Mar-

garida, després d'un acord amb els Malcontents, posa setge i va recuperant diverses ciutats de mans protestants.

El comerç neerlandès funda una factoria a Archangel, a la Lapònia russa.

Sir Walter Raleigh, explorador i poeta, descobreix i pren possessió de Virgínia, on queda fundada de la primera colònia anglesa a Nordamèrica.

WALTER RALEIGH.

Fundació de l' "Accademia dei Scienze, Lettere ed Arti" a Lucca

Giordano Bruno: "Spaccio della bestia trionfante".

Reginald Scot: "The Discoverie of Witchcraft", on ataca la superstició.

Antonio de Berrio, hereu del conqueridor de Bogotà, amb els mitjans de la rica "encomienda" de Chiva cerca "El Dorado" per l'Orinoco, tot resseguint el Casanare i el Meta.

31-12-1584: Tractat de Joinville, pel qual Felipe II asseguraria a la Lliga Catòlica francesa la considerable quantitat de 50.000 escuts d'or mensuals.

HENRI DE GUISE.

ser dinamitzada per l'intransigent integrista catòlic Henri de Guise, front a l'hereu Enric de Navarra (primer Borbó, huganot). La Lliga vol el cardenal de Bourbon com a hereu de Henri III, però en realitat el duc de Guisa (1550-1588) pretén ser ell mateix l'hereu tot adduint ser descendent dels carolingis.

La megalomania de Felipe II també pretén el tron anglès, en mans de la seva cunyada i enemiga Elizabeth, qui tampoc no té fills. Quan Farnesi volia aprofitar la desmoralització neerlandesa per prosseguir els setges i recuperació de zones calvinistes, Felipe II deci-

1584-90: Aliança de Guisa amb Espanya contra l'hereu huganot: Felip II pretén el tron francès per a sa filla Isabel Clara Eugènia, dona suport actiu a la Lliga Catòlica, anomenada "la Guise" per

deix utilitzar-lo més aviat com a eina per als seus projectes francoanglesos: l'avarícia li esgarrarà el sac i Madrid acabarà perdent el tres regnes, al final.

1584-1602: Lluita del Capítol d'Estrasburg (Alsàcia). Ω

Monedes franceses d'Enric III.

Moneda flamenca de Felipe II.

SON CASTELLÓ

Fa 23 anys que en Josep López i n'Antoni Borràs regenten el taller de maquinària pel sector metal·lúrgic a la Gran Via Asima, 39 de son Castelló. Tel. 971 757 014

Fa 6 anys que n'Antoni Amengual va obrir el taller Bernier Mallorca al Gremi dels Forners, 26 de son Castelló. Treballs artístics en acer inoxidable, coure, llautó etc. Tel. 971 430 792

Fa 48 anys que na Carme Matamala de Consell va obrir l'empresa Publiart a Consell, ara fa un mes que s'ha instal·lat al Gremi dels Tintorers, 55 de son Castelló. Fa tríptics, catàlegs etc. Tel. 971 459 159

Fa 3 anys que en Joan Carles Bestard fa de madó Pereta al Canal 4. El seu representant és l'amo de General Músic, en Joan Llabrés. Tel. 971 505 003

El PP subvenciona la recuperació dels cossos de la División Azul

En cinc anys el Partit Popular ha abonat 130.000 euros a la fundació alemanya Volksbund per recuperar, enterrar i repatriar

les restes de combatents de la División Azul. Aquest fet xoca amb l'actitud d'aquest partit quan al debat dels pressupostos del 2003 va refusar les propostes per subvencionar l'exhumació de cadàvers del bàndol republicà.

D'altra banda, el govern espanyol també dóna ajudes a l'Hermandad de la División Azul, nascuda a la dècada dels 40. L'any 2000 va rebre 500.000 pessetes en concepte d'ajudes a entitats de gent gran i l'any passat 6.130 euros.

L'Hermandad de la División Azul va crear l'any 1991 la Fundación División Azul que té entre els seus objectius divulgar la seva ideologia. Aquesta

fundació afirma, entre altres coses, que l'Alemanya nazi va "alliberar" els països que va ocupar.

Està vist que la política d'ajudes a les fundacions que segueix el PP és clara i concreta. No se n'amaga pas... La Fundación Nacional Francisco Franco (FNFF), ja ha rebut 150.000 euros de subvenció... i l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) porta anys esperant el que li pertoca per llei. Si és que tenen més cara que esquena!

Què n'esperem? La lluita va així.

(Dades d'Usuari) <http://www.cromelnordic.org>

És com l'assumpte dels fossars del franquisme (veure [aquí](#)). És que no hi ha vergonya! Com és possible que hagin d'ésser els ciutadans voluntaris i no els governants amb la d'impostos que paguem?

Treieu la gallina, que fa mal d'ulls.

Treieu la gallina del portal, que fa mal d'ulls i se'm regiren els budells. Ω

A L C Ú D I A

Fa 4 anys que en Pep Cartes i família obren el Rastrillo d'Alcúdia al Port d'Alcúdia. Tel. 639 348 370

Na Paz Turrado te exposició permanent al carrer sa Roca, 13 d'Alcúdia. Tel. 687 556 720

Fa 22 anys que n'Amàlia Paez regenta la botiga de llenceria i corseteria Fet Per Tu al carrer del Moll d'Alcúdia. Tel. 971 546 643

Novetats editorials a les Illes: propera publicació del llibre Saber dir les coses L'experiència progressista de les Illes vista des del nacionalisme d'esquerra

CECILIA BUELE RAMIS, ESQUERRA REPUBLICANA A MALLORCA

Gavines a terra, mal temps a la mar! Qui no té cap, que tengui cames!

Gran il·lusió

Els quatre anys -només quatre- que durà el primer govern progressista i nacionalista a les Illes Balears i Pitiüses donaren molt de si. Si més no, des del punt de vista creatiu de la mà del prolífic escriptor Miquel López Crespí, serviren per omplir planes i més planes de premsa i dels mitjans.

No se li pot aplicar, a ell, allò que se solia dir temps enrera en determinats ambients: a Ciutat, que hi estiga qui hi és nat. Tothom sap i coneix que en Miquel va nàixer a sa Pobla i que s'establí a Ciutat, on fixà el seu lloc de residència, i de treball intens, fa un grapat d'anys. Hi ha esdevengut un d'aquells ciutadans que s'estima el país. I ja se sap, l'amor al país no té preu; ni a la plaça en venen.

Tot això li ha permès seguir de prop, i compartir folgadoament, la il·lusió prèvia a aquell procés electoral desplegat l'any 1999, i la conseqüent constitució a les illes del primer govern progressista i nacionalista.

La seva implantació havia estat vista i percebuda, per molta gent, com un fet històric.

Per primera vegada en la història, s'havia aconseguit arraconar una dreta conservadora que pràcticament, s'havia dedicat a exercir el poder damunt les illes durant les sis darreres dècades seguides.

L'escriptor, amb les nombroses aportacions fetes públiques, havia anat alimentant de mica en mica l'esperança en una nova manera de governar el país, i de representar-ne la ciutadania, a mida que s'avançava en aquell primer any del nou mandat.

La responsabilitat dels governants era molt gran. S'hi jugaven un nou futur per al país. Aleshores, les gavines -del PP- eren a terra. Senyal clar que s'havien desfermat a la Mar Mediterrània fortes onades de mal temps, per a les naus dretanes.

Esperança decebuda

Des dels inicis d'aquell nou govern, havia causat una certa estranyesa a l'escriptor el fet de comprovar com a possible que tot allò no esdevingués res més que una espècie de repartiment de cadiretes, poltrones, sous, càrrecs i recursos públics.

En Miquel sabia molt bé que l'enlluernament del poder era més vell que el pastar, molt més antic que l'anar a peu. La lluita pel poder d'uns sempre havia duit uns altres a donar empentes i colzades, pertal d'apoderar-se d'allò que no tenien i que volien obtenir, al preu que fos. Els capparets de les set formacions polítiques que integraven el Pacte de Progrés feien la impressió d'anar aferrats a les anelles de la Sala. La imatge que donaven era llastimosa. Com si anassin de tres qui n'agafa quatre, de bicocques.

Tot i que no li acabaven d'agradar aquells inicis, l'escriptor hi havia donat el seu suport explícit i havia encoratjat tothom a embranchar-s'hi. Sabia i volia tenir sempre present que no era cap assumpte que s'hagués de fer aviat, com aquell qui diu amb dos bulls són cuites. No.

Però aquell mal presentiment inicial, de mica en mica se li havia anat confirmant. Fins i tot abans que hagués acabat de transcórrer el primer any d'aquell mandat. Així ja ho reflex-

ten tots els seus escrits. Serà per allò que s'acostuma a dir que a la terra dels cecs, el tort és el rei.

El fet és que molt sovint, qui pensa i creu tenir tots els llums del món encesos, bé sia per la seva professió, bé sia pels seus estudis, bé sia per la seva posició social elevada, en realitat viu molt més a les fosques que ningú.

Mentre n'hi ha d'altres que, en canvi, sense un bagatge tan voluminós, hi veuen molt més clarament i nítida, i saben encertar-la a la primera.

En Miquel va ser d'aquests darrers. A mida que passava el temps, anava veient cada cop més clarament que el rumb que prenien els esdeveniments no ajudava a percebre ni difondre aquell nou tarannà en què s'havia somniat de bon principi.

Alguns canvis, produïts a les més altes esferes del poder governamental, explicitaven certes semblances amb antigues maneres d'exercir-lo temps enrera: a cop de ganivetada ideològica entre els mateixos companys de partit.

Per si no bastava un cas, se n'hi afegien d'altres.

Qui no vol brou, set escudelles, podia pensar i dir l'escriptor i observador acurat.

L'autor d'aquells treballs periodístics, que besllumava que "no era això, companys, no era això", es posà a parir idees i opinions, suggeriments i propostes. Fins al punt que qualcú l'arribà a considerar com una espècie d'advocat de causes ben perdudes.

Crítica profitosa

En Miquel, emperò, no afluixà gens ni mica, i es dedicà amb molt de coratge i gosadia a escriure i publicar articles d'opinió. Es llançà a fer una crítica, tan intensa com amistosa i constructiva, d'aquell Pacte de Progrés massa estufat. Al·ludia a aspectes que considerava que s'havien de retocar, als quals s'havia de parar més esment, d'una manera bastant més acurada.

La seva intenció no era afegir-li llenya al foc, ni branques en el feix, cercant fomentar discòrdies, malifetes, calamitats o tot un caramull de desgràcies i de mals. No. Però tampoc no volia fer com qui alaba aquell qui et dona gust, i dona gust a qui t'alaba.

Convençut que els seus escrits no eren retxes dins l'aigua, les hémerteques s'anaren omplint d'aquelles opinions que va manifestar de mil i una maneres.

Provocà, amb això, que sorgissin dins certs àmbits progressistes no pocs comentaris malintencionats. Com a bon pobler, emperò, sabia fer molt més cas d'allò que diu la pagesia: a mal temps bona cara. I, amb la seva ja llarga experiència en l'ofici d'escriptor, mantenia sempre ben present que aucell vell és mal d'engabiari.

Indiferència cínica

La resposta o reacció, de la part dels governants qui eren al·ludits, solament es traduïa en indiferència gran i impertorbable.

Es veu que n'hi havia que ja l'havien calat, i veien de quin punt es calçava.

S'estimaven molt més, per això mateix, mantenir el posat de qui s'ha trasmutat en pedra viva, damunt la qual les paraules d'a-

quell escriptor crític semblava que no feien altra cosa que llenyar-hi infructuosament un dia i un altre dia, un pic i un altre pic.

Més d'un d'aquells devia morir-se de ganes de poder-li dir a la cara: no t'afiquis en romanços. Qualcun altre, fent exclamacions d'impaciència en veure reproduir-se aquells escrits tan molestos o inoportuns, devia pensar: altre bony m'ha eixit avui.

Tot i amb això, l'escriptor prolífic i modest no volgué afluixar mai. Sabent i tenint sempre present que a ca magre tot són puces, insistia una vegada i una altra en els mateixos assumptes i les mateixes qüestions de sempre: les que tenien a veure amb el nacionalisme i l'ecologisme genuïnament d'esquerres.

El veia ben malament, entre les barres del socialisme obrer espanyol (tenyit conjunturalment d'autoctonisme epidèmic) i el mallorquinisme caciquil dretà (dotat perennement de més que ben provades capacitats camaleòniques).

Considerava que s'havia de tenir la gosadia de trencar valentament amb aquell tipus de relació tan perniciosos. Per això, reclamava moltes més dosis d'atreviment, a l'hora de prendre decisions i mostrar a la ciutadania qui eren de bon de veres i qui volien ser com a governants, els que s'havien presentat com a nacionalistes, ecologistes i d'esquerres.

Creia que una forta il·lusió i unes ganes intenses d'aixecar i construir uns Països Catalans sobirans i solidaris, s'havien d'engolir, havien d'arraconar, havien de superar aquell vell i ranci projecte progressista que pretenia fer de les quatre illes un país sense cap frontera.

Considerava que el nacionalisme d'esquerres mai per mai no s'havia de conformar amb allò que anava succeint. Havia d'evitar, de totes totes, que se li pogués dir allò que s'acostuma a expressar irònicament quan la gent s'alegra estúpidament de les coses que li passen, en comptes de lamentar-se'n i reaccionar-hi valentament: alegria, tu, que el sostre es crema.

Victòria pronosticada

L'escriptor estava convençut que aquella manera d'actuar del PdP podia comportar-li molt males conseqüències, en un termini breu de temps. A la llarga i a la curta, s'estava possibilitant i afavorint el retorn del PP a l'esfera del poder.

Hom se'n reia d'aquelles apreciacions, fetes públiques a través dels mitjans de comunicació locals. Eren considerades fora de to per pessimistes; sense cap casta de fonament per irreal; absurdes per impossibles.

En veure aquella gent que, tot i estar en perill de sofrir una gran pèrdua, encara volien donar-se importància i bravejar, li entraven ganes d'escometre'ls amb allò que s'acostumava a dir en temps enrera: sí, sí, sí, alaba't ruc, que a vendre et duc.

S'havia avançat, en el temps i amb dades ben concretes, a l'anunci de la victòria aconseguida pel PP la jornada electoral del 25 de maig de l'any 2003. I no se li havia volgut donar gens ni mica de crèdit.

Molt poc cas s'havia fet d'aquelles cartes obertes que havia adreçat al president Antich o a les presidentes dels Consells. Ni de cap

d'aquells escrits que reivindicaven la dignitat de l'esquerra, o que besllumaven el futur del pacte, o defensaven Mateu Morro i el nacionalisme d'esquerres, o criticaven amistosament els silencis del PSM i reclamaven del Pacte de Progrés unes polítiques diferents.

Derrota mal païda

Incrèduls, esmaperduts, sorpresos, bocabadats, inquietos, astorats, nerviosos, preocupats, irritats... aquella nit feresta electoral, compareixien davant l'opinió pública illenca alguns d'aquells que havien protagonitzat, durant quatre anys seguits, el que hauria d'haver estat l'experiència més valuosa en la història política d'aquest país.

En realitat, va ser qualque cosa més que una dolorosa experiència.

Esdevingué el més barroer dels experiments, que produí el més estrepitós dels fracassos en la història política illenca més recent.

Els capparets d'aquell mal experiment polític, d'un dia per l'altre, varen passar d'anar com un coet, com una bala, a haver d'anar cocpiu, sense forces ni delit, coix-coix, ara caic ara m'aixec.

Se'n varen haver d'anar amb les mans damunt el cap, cul batut i cara alegre, mal satisfets, sense haver obtingut allò que desitjaven i havent-ne sortit del tot perjudicats.

Tot havia acabat tan malament! Com el rosari de l'aurora.

No n'hi havia per a menys. Era per arrancar a córrer i arrabassar-se els cabells. S'hi feia comprensible que manifestassin gran irritació o disgust. I que fins i tot, en alguns casos, sorgís una molt cruel desesperança. Derrotes con aquella eren molt males de pair.

Ni el temps transcorregut fins ara, els ha fet veure clarament que s'aigo se n'ho ha duit. N'hi ha que encara no se'n poden avenir ni s'ho acaben de creure. Però els fets són els fets. I el cert és que a bóta buidada no hi ha què punyir. On no n'hi ha que no n'hi cerquin.

Si ens trobàssim en una altra època, i en un altre indret del món, hom podria escampar als vuit vents del món que el mal que han fet al país, com el bé que li han deixat de fer, clamen venjança al cel!

Tractant-se de Mallorca, de les Illes Balears i Pitiüses, del conjunt dels Països Catalans, podem mantenir, tot i amb això, que el futur és a les nostres mans. A les mans de la gent que, fort i no et moguis, continua remant contra corrent, volent i impulsant la creació d'una societat d'esquerres, republicana, nacionalment catalana.

I l'altra gent, que? Millor oblidar-se'n.

O, si voleu, fet tot quant sigui possible per fer-la desaparèixer definitivament, d'una vegada per totes, de l'escena política i institucional illenca.

És la veu i la visió més crítica del Pacte de Progrés. Es tracta d'una gent que no es mereix continuar-n'hi la presència. No hi sabé ocupar el seu lloc, amb un mínim de seny i dignitat, quan se li ho reclamava. Se li ha de dir ben fort i clar allò que deien els antics: qui no té cap, que tengui cames. Com més aviat millor, els convé, a tots, prendre portal i cedir el pas a una altra gent més valenta i responsable.

Ho assenyala, i ho ha sabut dir molt bé, qui ha escrit aquest llibre. Ω

LITERATURA MALLORQUINA I COMPROMÍS POLÍTIC

Presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart

PER MARIA ANTÒNIA MÚNAR, PRESIDENTA DEL CONSELL INSULAR DE MALLORCA (1)

Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946) és un dels escriptors més guardonats de les lletres catalanes i ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig (L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970. No era això: memòria política de la transició. Acte únic. Rituals. Estat d'excepció. Breviari contra els servils, etc.)). També ha col·laborat amb centenars d'articles a diversos mitjans de comunicació escrits (Diari de Mallorca. Última Hora. Diari de Balears. El Mundo-El Día de Balears. El Mirall...).

Vos he de dir que aquest escriptor i polític pobler manté un compromís important per la llibertat del nostre poble i per la defensa del català. Podem considerar-lo un escriptor rebel i, amb afecte, vos diria d'ell que és un escriptor guerriller i insubmís, tenint en compte la seva condició marxista (...) Recordem que ell és l'home que amb motiu de la Diada Popular per la Llengua va manifestar en nom de tots els presents la voluntat de més autogovern, de més ús social de la nostra llengua, de més reconeixement de la pluriinsularitat, de més mitjans de comunicació en català i de més reconeixement del català a Europa. És per aquesta raó que és per mi un honor poder fer la presentació d'aquest llibre. L'autor aporta dades que serveixen per descobrir la realitat dels nostres lletraferits més compromesos. Mitjançant un llenguatge directe, converteix l'obra en una eina de consulta per a lectores i lectors que desitgen descobrir una realitat de Mallorca que encara desconeixen i que poden o no compartir, però que els ajudarà a comprendre els compromisos polítics dels seus literats mallorquins.

Miquel López Crespí és un dels escriptors més guardonats de les lletres catalanes en totes les seves vessants, poesia, narrativa, novel·la, assaig, teatre... Com a polític, és un dels qui més m'han criticat a través dels seus escrits d'opinió publicats als mitjans de comunicació de Mallorca. He de dir, emperò, que aquestes crítiques em serveixen per enfortir, rectificar o continuar les tasques que haig de dur a terme com a Presidenta del Consell de Mallorca, evidentment, amb la voluntat de millorar i no pas de caminar cap a la marginació política. Així doncs, malgrat les dificultats d'un procés polític de vertader compromís amb

el destí de Mallorca, finalment vencerà la força de la raó per damunt de la raó de la força perquè el poble sap que li convé i que és ell mateix qui pot decidir el nostre futur.

Els capítols que conformen l'obra es fan curts tot i que serveixen per fer un exercici de memòria històrica nacional i per recuperar els autors mallorquins dedicats a la lluita constant per la verdadera cultura i llengua de la nostra terra i aquells que han contribuït a eliminar l'estigma mallorquí de l'autodi.

Literatura mallorquina i compromís polític és un personal punt de vista que ens acosta a una part de la història dels nostres escriptors. Crespí se serveix de la seva biografia per donar un context particular a cada capítol i submergeix el lector, en aquest cas lectora, dins d'un passat únic. Aquest llibre és la història de com la política ha influït els nostres literats i com han fet ús de la seva ploma per crear consciència política al llarg del temps.

Llegint-lo descobrim les injustícies dels falangistes, els sotrac i les penúries d'alguns escriptors per fer-se escoltar i el silenci que durant anys ens ha sotmès el franquisme. Gràcies a aquestes pàgines, coneixem la persecució dels nostres escriptors intel·lectuals que es jugaren la feina i la llibertat per defensar els drets humans i la nostra llengua, entre aquests, Josep M. Llompart va ser el puntal que l'encoratjà per seguir escrivint i per presentar-se a diferents premis, d'aquí ve l'homenatge.

El llibre és un recorregut pel passat que permet entendre la lluita per la llibertat cultural del temps franquista fins als nostres dies. Passant pel cinema, la poesia, la novel·la, el teatre -no se'n deixa cap-, fa una immensa crítica i repassa amb nostàlgia un temps que ja no tornarà. Perquè la lluita encara no s'ha acabat, tot i que avui en dia han canviat els objectius. Encara hem de seguir fent feina per dignificar i promoure la tasca dels nostres escriptors, artistes i intel·lectuals contemporanis.

Queda molt per fer a Mallorca i per als mallorquins i, per això, no podem enyorar un temps passat de feina clandestina ni mitificar uns anys de resistència política, sense continuar la lluita diària per la cultura o sense que els institucions oficials -que tant de rebuig generen a López Crespí- continuïn implicant-se. És feina dels intel·lectuals

però també de les institucions que ens governen seguir lluitant per la llibertat cultural i lingüística. Perquè la cultura viva significa treballar per Mallorca. Vol dir fer i no dir. Suposa construir el nostre futur.

Literatura mallorquina i compromís polític insta a recuperar l'encís de la cultura popular versus la cultura de les classes dominants mallorquines. (...) Sense embuts i sense omissions explícites, diu les coses a la cara i amb valor. López Crespí parla de la revista Triunfo com un eix fonamental per a la democràcia, de la seva estada a la presó de Palma, dels inicis de l'Obra Cultural Balear (una iniciativa de Francesc de Borja Moll que serà homenatjat pel Consell de Mallorca en la Diada d'enguany) i de la seva feina per fomentar la llengua i la cultura autòctona. En definitiva, és un escriptor apassionat.

Miquel no oblida reflectir, per altra banda, els problemes dels escriptors mallorquins per passar la línia de la mar i per assolir un públic més ampli. Els escriptors mallorquins tenen dificultats per representar Mallorca fora de la nostra illa i per poder viure de la seva feina. Els nostres autors teatrals, poetes i novel·listes han sofert el menyspreu constant per ser considerats autors d'una literatura regional i de segona. Precisament, des del Consell de Mallorca sempre hem volgut que es faci sentir la veu dels nostres mallorquins. Es tracta d'això, de posar la nostra cultura al nivell que es mereix mitjançant el compromís amb el poble. Volem un món literari allunyat del provincianisme que tan durament critica Miquel López Crespí i alçar la nostra literatura a un alt nivell.

Recoman la lectura del llibre a tothom, ja sigui per obtenir noves dades o reprendre les oblidades sobre la nostra cultura, com per fer-ne una lectura crítica de les seves opinions agosarades i provocadores de tot tipus de sentiments. De ben segur que qui llegeixi el llibre no en quedarà alié. Esperem que obres com aquesta serveixin per conscienciar el poble de les malifetes que hem patit i per mesurar la importància d'aquest escriptor compromès amb el país. Ω

(1) Presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart dia deu de setembre de 2003 en el saló de sessions del Consell Insular de Mallorca.

Nova executiva d'Esquerra Republicana

Amb l'assistència de més d'una setantena de persones - de totes les edats i condicions - va ser presentada en públic la nova Executiva de la secció local d'Esquerra Republicana a Ciutat de Mallorca.

L'acte, que es va realitzar al celler sa Premsa de Ciutat, va comptar amb la presència, sempre encoratjadora, de Joan Puigcercós, el parlamentari d'ERC al Congrés dels Diputats, qui, com sempre, animà la concurrència a treballar per l'enfortiment del projecte polític d'Esquerra Republicana a l'illa de Mallorca.

La nova Executiva està integrada per:

Alexandre Seguí, president

Ferran Tarongí, portaveu

Cecili Buele, secretari

Jaume Simonet Borràs i Miquel Joan Salvà, vocals representants de la zona nord

Joan Antoni Arbós, Sònia Almonacid i Helena Inglada, vocals representants de la zona de llevant

Xisco Jaume, vocal representant de la zona de ponent

Margalida Seguí Albertí, vocal de la zona centre

Després de sopar, hi hagué els parlaments de Joan Lladó, president de la federació regional de les illes Balears i Pitiüses; Alexandre Seguí, president de la secció local de Ciutat; Jaume Santandreu, militant d'ERC des dels inicis; Joan Puigcercós, diputat.

Cal remarcar el suport rebut de les seccions locals de Manacor i de Sineu, una representació de les quals s'hi féu present.

Des de l'Executiva de la secció local d'Esquerra Republicana a Ciutat de Mallorca, volem agrair a totes les persones que s'hi varen fer presents la seva assistència i el seu encoratjament. No dubtam

que això repercutirà molt positivament en l'arrelament i consolidació del projecte polític d'Esquerra Republicana a la nostra ciutat. Ω

CECILIA BUELE

Per què la democràcia naix del cristianisme?

A primera vista, amb la ment natural, el que diu el cristianisme no pareix massa raonable. A la llum del racionalisme o de la raó superficial, el cristianisme és una barreja informe de coses contradictòries sense ordre ni concert i allò més normal és que sia refusat d'entrada i de manera immediata.

*Hay dos formas de vivir tu vida.
Una es pensar que nada es un milagro.
La otra es pensar que todo es un milagro.
Albert Einstein (1879 - 1955)*

Tanmateix, per això mateix, perquè no sembla veritat a primera vista, el cristianisme de debò ha de tolerar qualsevol discrepància a fi de demostrar-se i obrir un diàleg on pugui demostrar allò sorprenent que conté i que rau amagat a l'ull superficial. Mentre les altres ideologies més racionalistes i aparentment coherents tendeixen a voler fer callar allò que jutgen estúpid o inde demostrable (com el cristianisme), el cristianisme de debò (no pas el barrejat amb el Cèsar a fi de fer-ne un negoci per a espavilats del trepping) ha d'acceptar la plena llibertat d'expressió a fi de poder expressar-se ell mateix, considerat d'entrada l'aneguet lleig i el totxo idiota de la classe.

Però si el cristianisme autèntic fos mentida el resultat fos el fracàs i, tanmateix, avança, fins i tot en sectors i països molt hostils: avança molt ràpidament a països com Xina, Vietnam, Sudan o Nepal (mentre que el cristianisme mesclat amb el Cèsar, l'occidental, recula davant el laïcisme nascut de l'hedonisme, a causa del mateix progrés material dut per la democràcia, hereva d'aquest cristianisme).

Els detractors secularistes amb prou feines aporten cap prova sòlida en contra, com es veu en aquesta llista, mentre que els arguments procrístians de tota mena s'amunteguen des d'autors de tots els segles. Com a alternativa, les ments burocràtiques i superficials sols pretenen fer callar l'única veu que en una llista fa una interpretació cristiana de la política o la història (com uns altres intenten de fer-ne una marxista o una liberal, vull dir). Jo no sóc gens partidari de fer callar ningú: ben al contrari, les objeccions de tota mena serveixen al cristianisme de debò a millor explicar-se i autodemostre-se, perquè simplement cau amb naturalitat pel propi pes. Perquè simplement és veritat.

Sols allò viu pot anar contracorrent. I sols allò cert pot demanar més llum i diàleg i taquígrafs. Per això el cristianisme de debò duu també, inevitablement, a la democràcia i a la llibertat d'expressió, mentre les ideologies anticristianes i burocràtiques duen a tot el contrari: prediquen el cel a la terra i sols porten burocràcia, misèria i totalitarisme, tot just perquè no estan situades en la veritat ni en la capacitat de contrast i autocrítica i sempre volen que calli la dissidència que no es prenen la molèstia de comprendre, simplement perquè no és llur tarannà: llur tarannà és el simple menyspreu, com correspon a la supèrbia.

Tot això no ho dic pas per ofendre ningú -ofendre és contraproductiu- sinó per demostrar la realitat. Dir la realitat. I és que la realitat és una eina imprescindible per a tot. Llàstima que en molts cors pesen molt més moltes altres valors. Human Nature!

El paradís ateu

A Corea del Nord, el règim més totalitari del món segons Amnesty International, tenen un pla quinquenal per a exterminar les supersticions religioses, que consisteix a internar creients del que sigui en camps de concentració on solen morir de fam, perquè a fora dels camps també hi ha milions de nordcoreans que pateixen gana i mengen herbes. Mentrestant, el govern comunista, que té armes nuclears, exigeix menjar a l'Occident capitalista a canvi de pau. Les donacions occidentals van a parar a l'Exèrcit i al Partit Comunista. Corea del Nord és l'Estat més militaritzat del món i on la censura és tan fèrria que ni tan sols en saben res els xinesos veïns.

El govern "republicà i comunista" és...hereditari! i el culte a la personalitat és de l'estil d'una supersecta i recorda a l'escena final d'Apocalypse Now.

Això sí: els plans quinquenals contra la religió funcionen a cop de baioneta. I és que els qui ataquen Déu és perquè ells volen ser Déu. "Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar al seu nivell o bé per sota" (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic). "L'ateisme és una creu per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu" (Tom Stoppard)

Pel·lícula Senyals: Déu i la irrupció del que és extraordinari Pablo J. Ginés 24/10/2002

Senyals és una pel·lícula de suspens i intriga, a mig camí entre Hitchcock i el cinema nord-americà de ciència ficció dels anys 50. Primer apareixen els estranys cercles en el blat de moro, després es capten coses per l'escoltabebès de la família, després ja es veuen llums estranys fixos sobre les ciutats del planeta, etc. Lentament es revelen més indicis i cal anar acceptant-ho: sí que són extraterrestres. Vénen en to de pau o a envair? Hi ha moltes preguntes que el veterà lector o espectador de ciència ficció es farà... i que el director i guionista, Night Shyamalan, ignorarà completament. O dit d'una altra forma, com a pel·lícula d'intriga manté la tensió per simple habilitat amb la càmera i la fotografia, amb petits ensurts ben dosificats, però com a pel·lícula de ciència ficció és mentidera i enganyosa. Perquè el cert és que ningú no es creu que uns extraterrestres capaços de creuar la galàxia facin una invasió tan matussera per baixar uns pocs individus despullats que s'enfronten cos a cos als humans, sent vulnerables a ganivets de cuina, bats de beisbol i fins i tot a l'aigua. A la pel·lícula no es veu cap arma de foc en acció, però segur que els faria mal, ja que d'una ganivetada se'ls poden tallar dits. És com si de la nau nodrissa baixessin uns bàrbaros en tapall amb aerosols: això no és una invasió seriosa, es miri com es miri. Almenys al nostre món fa ja diversos mil·lennis que vam inventar l'armadura, les armes de projectils, etc. Al principi de la pel·lícula, els extraterrestres són esquius, fugissers, rapidíssims, gairebé invisibles. L'extraterrestre final, en canvi, és lent, matusser, gairebé paralític, i se suposa que és el mateix que rondava per la casa al principi. Com prendre'm seriosament un monstre que és absurd i contradiu les dades que se'ns han donat? Un cop hem establert que és una pel·lícula absurda en tant que ciència ficció, amb una invasió que no se'ns explica mai, unes tècniques de conquesta estúpides, una reacció de la població ignorada, uns senyals als camps de blat de moro sense cap sentit, etc. De què va en realitat la pel·lícula? El director/guionista, Night Shyamalan, autor també de El Protegit y Sisè Sentit (dues pel·lícules amb el seu mateix estil de suspens i traca final) ha declarat que "el títol Senyals té dos sentits: un són els senyals que apareixen dibuixats als camps del protagonista i que s'estan produint a tot el món. Però també tracta de la fe i de l'existència dels signes que provenen del Cel. És en realitat un símbol dels temors, les obsessions i altres coses que fan que el protagonista posi la seva fe en qüestió. Si és possible que una cosa així succeeixi a la Terra, hi pot haver un Déu al cel?. El protagonista interpretat per Mel Gibson és un

exreverend protestant que va perdre la fe quan la seva esposa va morir en accident. Intenta portar endavant a la seva família, mantenir els seus dos fills petits, i compta amb l'ajuda del seu germà, esportista frustrat. Però la família, encara que en aparent calma estable, el dolor del pare està fent una tasca de mina, soscavant la relació amb els fills. L'exreverend manté l'estricta ètica i fins i tot les manies d'un pastor protestant... però sense la fe en Jesucrist, i això fa mal a tota la família. Els fills, el seu germà els rebutja, perquè ells necessiten no només un pare, sinó un pare amb tot l'amor i la tendresa que calen per créixer i que ell ja no dona. Quan es confirma que els plats voladors envolten la Terra, el que és extraordinari entra en les vides ordinàries. L'exreverend explica al seu germà que hi ha dos tipus de persones: els qui veuen senyals a les coses que passen (és a dir, veuen un llenguatge i algú que el parla, hi veuen missatges, hi veuen sentit) i els qui no veuen senyals, només esdeveniments. Així, mentre molts nord-americans veuen en la invasió extraterrestre un signe apocalíptic que convida a la conversió abans d'un possible final dels dies, un temps de prova i d'opció profunda, el nostre amargat exreverend es nega a recórrer a Déu i a donar a això un significat sacre. Segons el director, la pel·lícula es planteja el que passa en una persona que ha d'enfrontar-se a un esdeveniment sobrenatural. I si va passar de veritat? Què sentiria? I extreure d'aquesta història emocions vertaderes {verdaderes}. Així, el sobrenatural hauria de ser factor de conversió. El cert és que la llibertat humana de dir "no" a Déu és bastant independent de l'impacte del que és sobrenatural. Molts van veure Jesús quan feia miracles i no es van convertir. Fa poc el periodista especialitzat en religió del diari EL MUNDO assistia a un exorcisme, commogut i aterroritzat, i publicava l'experiència en un llarg reportatge. Tanmateix, sembla que continua publicant articles contra els moviments de l'Església fidels al Magisteri i al Papa, l'últim fent córrer rumors sobre els Legionaris de Crist i reutilitzant paràgrafs sencers d'un antic article contra els neocatecumenals: els mateixos clics valen per a tots. ¿Veure levitar -com ell ha dit, escrit i publicat- la noia posseïda a un pam d'alçada sobre el matalàs ha fet d'aquest periodista un millor periodista cristià? Llevat que es tracti d'un article escrit un mes abans, no es veu que sigui així. Allò que és sobrenatural no necessàriament converteix. De la mateixa manera, una invasió extraterrestre no hauria de provocar més conversions o devoció que qualsevol altra guerra en terreny propi... començant pels fets de l'11 de setembre, que han avivat la religiositat dels Estats Units. Sembla que l'espectacular, fins i tot el que resulta evidentment sobrenatural, no és suficient per aconseguir la conversió, és a dir, el canvi de vida i de cor. I en canvi, sembla que són coses molt concretes en la nostra vida el que ens sedueixen com dient "sí, realment aquest era un senyal per a mi". A la pel·lícula, no és la invasió, ni la por, ni la foscor, el que torna la fe a l'exreverend. És el fet que els pulmons tancats per la malaltia del seu fill salven el nen d'inhalar el gas verinós de l'alienígena. És a dir, el que es percebia com un mal, la malaltia, una altra maledicció d'un déu cec sobre una família enganyada i traïda, és el que salva la vida del noi. Per què aquest fet, i no un altre, és interpretat pel reverend com un senyal? No sabia ell que Déu parla a través de tantes i tantes coses bones que dona als seus fills? Ho sabia, sens dubte... però va ser necessari precisament aquest fet perquè ell veiés el senyal. El perquè no l'explica la pel·lícula. Potser en això és una pel·lícula modesta.

2001-2002 E-cristians.net

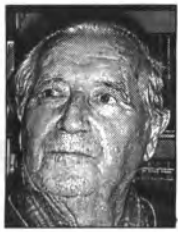
<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

<http://www.smscatala.com/>

<http://www.edu365.com/diariescola/>

<http://www.leebs.com/lbec/index.htm>

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). Ω

Consells al senyor Rajoy

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

El dia tres de setembre,
Del dos mil tres canvià
President Aznar nomenar,
Successor que a ell representa.
Se considera molt llesta
Cinc-cents el varen votar,
Es càrrec gros ell durà,
Perquè s'espanyol protesta.

Marià Rajoy es diu,
Aquest home assenyalat,
Molts de càrrecs ha ocupat,
Els vuit anys que el PePé viu.
A ell trobaran motiu,
Els dels partits de l'esquerra,
En tot li mouran sa guerra,
Sense tenir-ne motiu.

Se democràcia duu això,
Tothom està vigilant,
Per això molts van cobrant,
Se política és un tresor.
No les tremola son cor,
Cobrant més de mig milió,
Al pensionista fa favor,
Seixanta mil n'és conhort.

Per això duen quimera,
Els mestres i advocats,
Molts de partits han formats,
Segueixen se gran carrera.
Una paga tenen ella,

De sa feina que faran,
Un altra n'hi sumaran,
En el Congres a fer esquera.

Dels molts partits formats,
A res daran solució,
Els lladres dins sa nació,
Cada dia augmentaran.
Molts guàrdies afegiran,
Que ja sumen molts milions,
Unes molts grosses presons,
per tancar-los mancaran.

Qui aturà aquest allau,
De sa nova joventut
Amb so bon tems que ha tengut,
Que en res ha posat sa clau.
Ha viscut com ha volgut,
Ha menjat carn de sa bona,
En cotxe, pertot fa nosa,
Córrer bé no n'ha sabut.

A dins el temps de bonança
Se'n contarán vint milions,
no paguen contribucions,
En tot duen avantatge.
I a més, tenen coratge,
Que cap moment patiran
Vendran lo que heretaran,
Tant si és terra com si casa.

Es govern podrà sumar,

Deu milions de jubilats,
I altra tant d'empleats,
Que papers embrutaran.
Si quaranta milions contam
Que te aquesta nació,
Perquè cobra aquest factor,
A on és que el troban?

Tothom ha tornat senyor,
Amb sa bona temporada,
Sa joventut viciada,
Dins s'ordre treballador.
El turisme n'és factor,
Que es ritme ha canviat,
Tothom s'ha acostumat,
Amb un diferent color.

Per això, senyor Rajoy,
Vos carregau gros viatge,
en que tengueu bon coratge,
no ho podreu arreglar tot,
s'arbre duu molts vell el brot
que serà mal de podar,
sa gent sa va acostumar,
a beure molt dols es glop.

Amb sa maldat augmentada,
Que ningú està segur,
En el moment oportú,
Te peguen ganivetada.
Amb sa justícia banana,
Que a la presó se'l durà,
Allà be se'l tractarà,
Bon lliit i bona panxada.

Jo l'hi veig la solució,
Per aturar sa maldat,
A n'aquell tan renegat,
Li donen protecció.
Dur-lo a altra nació,

Que el govern ha tractat,
Amb drets humans respectat,
Això és la solució.

Jo som un home major,
Ja he complit noranta anys,
En els grossos esborranys,
Que viu aquesta nació.
Los daria solució
A una nació africana,
A on se veu gros desastre,
Amb misèria a discrecció.

Com tractat comercial,
Allà gent enviaria,
Molt ben pagada seria,
Per guardar el criminal,
També la gent infernal,
Allà seria lliurat,
Espanya ben netejat,
Ho sospira cada qual.

Sa nacionalitat perdria,
Tot aquell gros criminal,
Que ha sembrat molt de mal,
Destrossant sense mania.
La que li queda de vida,
Allà se consumiria,
Aquí no podrà tornar,
Aquest càstig ell rebria.

Ses presons habilitades,
Per molta de gent major,
Los ferien gros favor,
no serien mal mirades.
Amb ses costums que han entrades
Que els vells nosa los fan,
però s'aprofitaran,
de ses cases heretades. Ω

Assemblea de Maulets de La Safor

lasafor@maulets.org

<http://paisoscatalans.org/mauletslasafor>

tel. 615 893 326

[Comunicat - 6/10/03] EL PP MENTEIX. PP CULPABLE DE GENOCIDI LINGÜÍSTIC

Davant el seguit de mentides i acusacions per part de Fernando Mut, president del PP de la Safor, i Imma Banyuls, portaveu del mateix partit, l'Assemblea de Maulets de la Safor vol aclarir els següents punts:

L'acció, duta a terme per la nostra assemblea el passat 4 d'octubre a les 17:30 a la seu del Partit Popular del carrer Valier, va consistir en l'enganxada d'un cartell de paper amb cinta adhesiva amb el lema "PP culpable de genocidi lingüístic" i signat per la nostra organització. En cap moment es va produir cap incident. La gent que passejava pel carrer en aquell moment va aplaudir l'acció. Aquesta es va realitzar fora dels actes del correllengua.

Assumim plenament l'autoria i les conseqüències que en puguen derivar. Ens afirmem tant en la seua forma com el seu contingut. Volem denunciar que el Partit Popular és culpable de genocidi lingüístic:

Per imposar l'ensenyament en castellà a les escoles públiques de la ciutat de Gandia, en contra de la petició de tots els centres d'iniciar el curs únicament en valencià. Resulta lamentable la polèmica que han volgut encetar sobre l'escolarització dels nouvinguts. Els immigrants han mostrat que estan disposats a acceptar la nostra llengua com un regal, tal i com nosaltres la vam prendre dels nostres avantpassats. El PP sempre ha obstaculitzat la normalització de la nostra llengua, discriminant-la en tots els àmbits: a l'escola, als mitjans de comunicació i, el que resulta més greu, a les pròpies institucions.

Perquè el seu partit es nega a homologar els títols de filologia catalana, obligant a milers de professors valencians a assumir despeses inútils per convalidar els seus títols i treballar en altres llocs del nostre domini lingüístic, la nostra nació. Han marginat i atacat les universitats valen-

cianes com a referent en l'estudi i normativització de la nostra llengua, creant un organisme; l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, amb una credibilitat dubtosa i que representa una despesa inútil per als valencians, ja que existeix un ens normatiu per a la llengua catalana, l'Institut d'Estudis Catalans.

La senyora Banyuls diu que la senyera estelada és pròpia de terroristes. Resulta lamentable que, en el seu afany per aparèixer com una víctima, el PP busque terroristes on no els hi ha. És repulsiu que així ho faça un partit que governa un estat que ha donat suport econòmic i militar a la massacre del poble iraquí, únicament pel profit econòmic. Això és terrorisme.

A més, no han dubtat en penjar-nos el cartell d'"antidemocràtics". Doncs, senyor Mut i senyora Banyuls: no creiem en una "democràcia" que explota els ciutadans, que els enganya i reprimeix a colp de porra quan

no es presten al vostre joc. No creiem en una "democràcia" on, segons Amnistia Internacional, es continua practicant la tortura. Som revolucionaris perquè creiem en la veritable democràcia: participativa, directa, i per això ens organitzem en assemblees.

Creiem que tenim el dret a no ser explotats laboralment, a una vivenda digna, a educació i sanitat públiques i gratuïtes. Creiem que tenim el dret a defensar la nostra terra contra especuladors i expoliadors. Creiem que el nostre poble té el dret a la seua autodeterminació, a la seua inde-

pendència d'Espanya. Es a dir, a decidir el seu futur en igualtat i solidaritat amb la resta de pobles del món. El nostre crim és simplement no creuar-nos de braços. El nostre pecat és lluitar per canviar de soca-rel les coses.

Aquestes senyeres que lluïm, senyor Mut i senyora Banyuls, simbolitzen això. Mal que els pese. Ω

El combat maulet continua
Visca la Terra!

Gandia (La Safor, Països Catalans), 6 d'octubre de 2003

¿Vols deixar
de beure?

PODEM
AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m². Amb vivenda de 80 m². Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot

l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m². + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climallit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 4 3 8 3 0 jtp://paisoscatalans.org//tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos! Sol·licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes

mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripapera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu

servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m². a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m². amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m² dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Canalons Rossini

El dinar del dia de Sant Esteve (el nom és en honor del músic, fanàtic de la tòfona).

Ingredients:

Carns cuites (rostites, bullides, etc.) de vedella, porc, pollastre; foie gras, ceba, tòfona negra, canelons, beixamel, formatge ratllat, mantega, nou moscada, aigua, oli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es pica una mica de ceba (si no se'n té del rostit, es passa per la paella, amb un raiget d'oli i un pessic de sal). Es pica la carn cuïta a trossos petits, però no massa, i es barreja amb la ceba, un tros de foie gras, una mica de tòfona i una cullerada de beixamel. Es pasta bé fins a fer una massa consistent per no massa dura. Es tiren els canelons, d'un en un, en aigua abundant que bulli, amb un pessic de sal i un raiget d'oli; se'ls dona una remenada suau de tant en tant, per a què no s'enganxin ni es trenquin. Quan són cuïts, es tira un bon raig d'aigua freda a l'olla, per parar l'ebullició. Es treuen els canelons, posant-los arreglats sobre un drap de rus net. Es posa, en un costat de cada caneló, una llenca de pasta de la carn, i es cargola, com qui fa el cigarret. Cal que els canelons quedin ben plens però que no sobresurti el farciment pels costats. Llavors, es posen en una plata que pugui anar al forn i es cobreixen de beixamel. S'escampa formatge ratllat sobre la beixamel, s'hi posen unes quantes miques de mantega i es gratina. Quan el formatge té color, s'escalfa la plata una mica al mateix forn, a 120°C. Si no hi posa tòfona, no són Rossini (però són bons).

Fideus a la cassola

Ingredients:

Costella de porc, fideus llargs, ceps secs, ceba, tomàquet, oli, aigua, sal, pebre negre i nou moscada.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua suficient. En una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, s'hi enrosseixen uns trossos de costella de porc. Quan tinguin color, s'hi tira una mica de ceba trinxada i es deixa enrossir, també. Quan estigui al punt, s'hi afegeix una mica de tomàquet ratllat i es deixa coure bé. Llavors s'hi tira l'aigua bullint, els fideus, els ceps trossets, un pessic de sal, una mica de pebre negre molt i una mica de nou moscada, ratllada. Quan els fideus siguin cuïts, cal que no hi quedi suc, quasi.

Fideus rossejat o fideuejat

Ingredients:

Fideus gruixuts, brou de peix, oli i sal. Allioli, per acompanyar.

Preparació:

Es fa arrencar el bull al brou de peix. Es fregeixen en oli, en una paella valenciana, els fideus fins que quedin torrats. Llavors, es salen i s'hi tira el brou. Cal que se'l beguin en el temps que dura la cocció. Quan són cuïts, es serveixen, acompanyats de l'allioli.

La literatura catalana contemporània Publicacions de l'Abadia de Montserrat edita l'obra *Fugitiu de l'incendi* de Miquel López Crespí

El jurat vol destacar-ne també la precisió del llenguatge que procura un estil concís i eficaç (Antoni Sala)

L'any 2002, l'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí guanyava el Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens". Aquell important acte cultural va ser presentat pel periodista Josep Andújar. Entre les nombroses autoritats que hi eren presents en el lliurament del Premi "Claudi Isern i Llorens 2002" cal destacar l'assistència del delegat de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Girona, Joan Domènech; Josep M. Isern, director d'Àncora; Jaume Borrell, de Caixa de Sabadell; regidors de diferents grups municipals; el Dr. Joaquim Molas i membres del jurat dels diversos Premis (Premi d'Investigació i recerca Enric Descayre Salas i Premi de Poesia Marineria Margarita Wirsing Bordas).

Fa uns mesos, en el mes de juny de 2003 i en la seva prestigiosa col·lecció "Biblioteca Serra d'Or", Publicacions de l'Abadia de Montserrat editava *Fugitiu de l'incendi*, el recull de contes que havia guanyat el Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens".

Parlat del recull de contes que guanyà el Premi de Literatura, l'escriptor Antoni Sala, membre del jurat que atorgà el guardó a Miquel López Crespí, digué en el seu moment: "*Fugitiu de l'incendi*, de Miquel López Crespí, és un text de marcat

to polític, que proposa un enfocament de la història del segle vint espanyol des d'un punt de vista d'esquerres, però gens maniqueu, fet a través de diverses veus, fictícies o històriques i de vegades d'un gran risc literari, com és el cas del monòleg de Felipe González que apareix en la narració. El jurat vol destacar-ne també la precisió del llenguatge que procura un estil concís i eficaç".

Miquel López Crespí ha guanyat diversos premis literaris de poesia, novel·la, contes, teatre i narrativa juvenil. Col·laborador dels suplementos de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespí ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i a la història de Mallorca. Actualment té diverses seccions fixes a diaris i revistes. Entre 1996 i 1998 va publicar més de dos-cents articles referents a la història de Mallorca en el *Diari de Balears*. D'ençà 1999 ha escrit centenars d'articles en català en el diari *El Mundo-El Día de Baleares*. Durant molts d'anys portà la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari *Última Hora* i de la revista de l'Obra Cultural Balear *El Mirall*.

En els anys vuitanta és cofundador i vicepresident de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". D'ençà començaments dels anys setanta ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig. Ω

UNA ALTRA ÀFRICA ÉS POSSIBLE

Característica remarcable dels Països Catalans és que destil·len solidaritat per tot els porus. No hi ha realitat humana, per punyent i crua que sigui, que no trobi alguna casta de ressò dins l'ànim de molta de la gent que viu i resideix a Catalunya, al País Valencià, o a les illes Balears i Pitiüses.

Al llarg de la història, i també avui dia, els Països Catalans esdevenen un clar i paradigmàtic exemple de convivència multiracial, pluriètnica.

Lloc de trobada de cultures diverses i disperses, els Països Catalans s'erigeixen al sud d'Europa en capdavanters a l'hora de fer-ne acollides. Aplicats, a l'hora d'iniciar-ne aprenentatges. Diligents, a l'hora de mostrar-ne camins fefaents de convivència pacífica. Còmplices, a l'hora de construir-ne plegats espais d'ocupació damunt d'aquest planeta. Solidaris, a l'hora de compartir-ne situacions de malaurança.

Quan s'acosta la celebració de l'aniversari del Dia de la Independència de Guinea Equatorial, s'hi fan encara més patents aquestes dèries. S'hi multipliquen les accions encaminades a enfortir l'esperit democràtic de la gent que, essent originària d'Àfrica, ha decidit d'establir-se a Europa.

El passat dia 12 d'octubre feu exactament trenta-cinc anys que una de les 50 províncies espanyoles deixava de ser-ho. Es constituïa en Estat sobirà. Guinea espanyola es transformava en República de Guinea Equatorial.

Tot i que s'ha de lamentar que aquests 35 anys d'història més recent equatoguineana no es poden qualificar de modèlics ni exemplars, per a la resta de països africans ni per a cap altre país del món; el cert és que ha surtat enmig de la mar atlàntica com a país lliure i sobirà. Si més no, fent-hi veure ben a les clares allò que es diu ara: "Una altra

Àfrica és possible. Una altra Guinea també".

Així, es despleguen pertot arreu dels Països Catalans campanyes de sensibilització que neixen del Fòrum Social Africà, la versió africana del Fòrum Social Mundial, realitzat per primera vegada a la ciutat de Porto Alegre durant els dies 25 al 30 de gener de l'any 2001.

La font d'inspiració d'aquestes campanyes rau en la constitució del primer Fòrum Social Africà (FSA) celebrat a la ciutat de Bamako, capital de la República de Mali, el mes de gener de l'any 2002. S'hi reuniren més de 200 entitats de la societat civil, organitzacions i institucions de 43 països africans.

Les reflexions col·lectives i els sentiments compartits hi confirmaren la convicció que "una altra Àfrica és possible" i que hi ha raons suficients per creure-ho.

Aquests plantejaments, ratificats més recentment a Addis Abeba, capital d'Etiòpia, a principis de gener de 2003, s'estan difonent amb força entre les organitzacions equatoguineanes existents als Països Catalans.

Concretament, a Mallorca, s'ha celebrat el Dia de la Independència de Guinea amb actes i trobades de dones i d'homes originaris de Guinea Equatorial que resideixen a la nostra illa i que han decidit de constituir-se en Associació Africana d'Integració d'Immigrants (ASAFRIN).

Qui la presideix és qui va ser batle de la ciutat de Malabo, Victorino Bolekia. Qui li dona suport és la Fundació Picamall - Poble i Cultura a Mallorca.

Qui se'n pot arribar a beneficiar qualche dia és la mateixa societat mallorquina que els acull i aixopluga. Ω

Cecili Buele i Ramis. Ciutat de Mallorca.

FIRA DE FELANITX

Fa un any que na Pilar Romero, a qui veiem amb les seves dependentes ha obert el Bar s'Estel al carrer Major, 21 de Felanitx. L'Estel te bars a molts de pobles de Mallorca, de manera que anam a més. Tel. 971 556 524

Fa 3 anys que na Rosa Bauçà va obrir l'Herboristeria Natura Sol al carrer del Sol, 15 de Felanitx. Tel. 971 581 123

Fa 20 anys que en Joan Cladera i na Magdalena Cloquell obriren la Rentaduria Port d'Alcúdia al carrer Teodor Canet, 35 del Port d'Alcúdia. Rentaduria industrial i per a particulars. Tel. 971 545 529

Fa 36 anys que na Caterina Pons, a qui veiem amb sa filla Eva Barceló regenta la Ferrreteria Ca n'Aleix al carrer Major de Felanitx. Els seus besavis obriren aquesta botiga ara fa 103 anys. Tel. 971 580 281

Fa mig any que na Margarida Vedell regenta el lloc n. 5 de fruites i verdures al Mercat Municipal de Felanitx. Son uns quant associats que fan agricultura ecològica. Si voleu menjar del més sa, telefonau-li al 971 583 098

Dijous, 9 d'Octubre Albert Cultura

Ja ha arribat el 9 d'octubre, dia que, segons marca la tradició, el rei en Jaume entrava victoriós a la ciutat de València, el 1238. Vencia, així, als moriscos que, fins llavors, dominaven les terres del que, ben aviat, seria el Regne de València, i actual País Valencià, en una empresa emmarcada dins de l'anomenada Reconquesta (la cristianització dels territoris conquerits pels musulmans).

La idea d'expansionar els territoris de la Corona catalano-aragonesa fou, dels nobles aragonesos que volien aconseguir una sortida a la Mediterrània, un d'ells s'avançà a conquerir Morella.

Es veu, en aquest cas, una lluita entre la monarquia i l'aristocràcia aragonesa -la segona volia treure pes a la primera, i aquesta veié perillar el seu poder- que portà al rei a dur a crear el Regne de València, separat de la resta, com a mesura per evitar les pretensions de la noblesa d'Aragó.

El repartiment dels repobladors fou, clarament, separada: els aragonesos predominaren entre els cristians a la zona més occidental del Regne - basat en un sistema feudal, els senyors dominaven grans extensions-, i els principatins, en la resta, a les terres costaneres i d'horta, - basat en la plena propietat o en l'atorgament de l'ús de terres a canvi d'algun impost -.

En paraules del docte **Joan Fuster**: "Fill d'un empelt català en la faixa litoral del sud de l'Ebre, el País Valencià no desment aquest origen: més encara: 'és' en tant que la perpetua en les seves concrecions locals. Dir-nos 'valencians', en definitiva, és la nostra manera de dir-nos 'catalans'".

Podem dir, per tant, que el rei En Jaume portà, com a conseqüència, l'adquisició d'una llengua, una cultura i una identitat que agermana els valencians, els balears i els principatins (dividits en les respectives administracions que els tutelaven).

Aquesta és una Diada reivindicativa, com ja diu el mot, és una data assenyalada per reclamar el què ens pertoca com a nació.

El País Valencià, i en concret la ciutat que resguarda el penó de les tropes catalanes, en ple es mourà, un altre any, entonant un crit ben clar: "**Guanyarem la llibertat!**", amb una seguit de celebracions, entre les que destaca la manifestació convocada per la Comissió 9 d'Octubre -que sortirà de la Plaça Sant Agustí de València-.

Però no només hui ha de ser la jornada de lluita, doncs, fem cada dia moviments com si d'una munió de peons, en un tauler d'escacs, es tractés (puix que són els treballadors els qui mouen el món, els que el fan girar); si no volem perdre la jugada, conduïm-nos, doncs, cap a la victòria! Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**